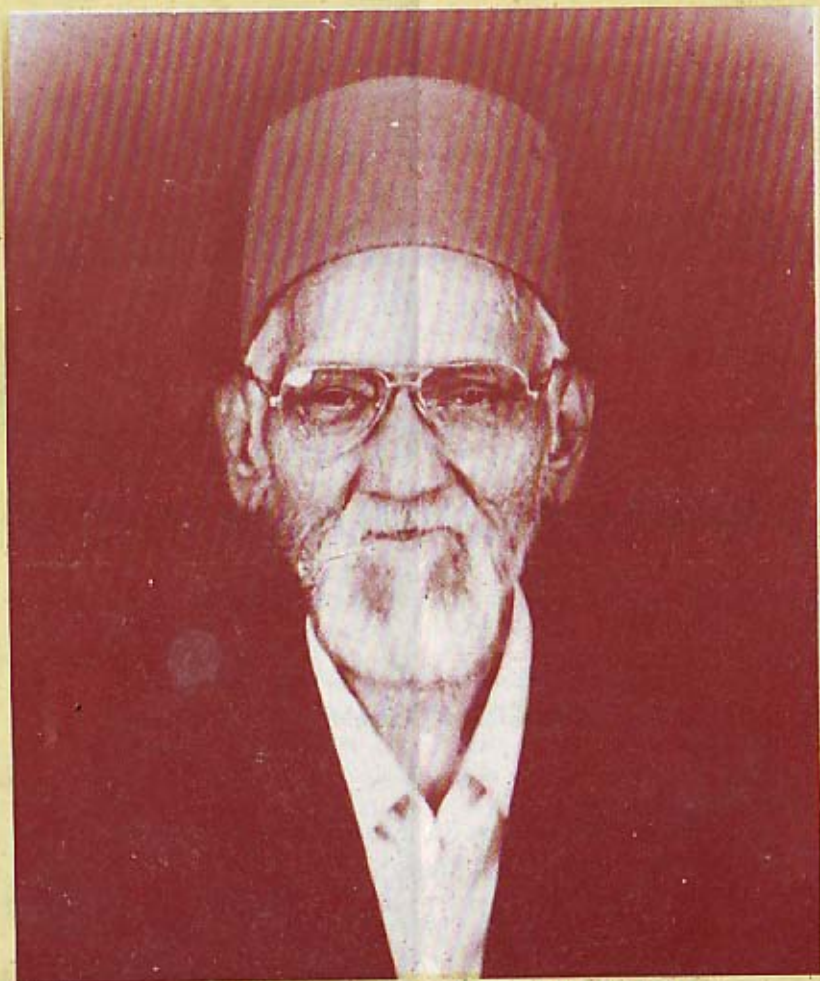

மலலகை

சுசிரியர்: ஏடாமினிக் ஜீவா

புலவர்மண ஆ. மு. ஷர்புத்தீன்

மார்ச் 1999

விலை ரூபா 15/-

RANI GRINDING MILLS

219, Main Street,
Matale,
Sri Lanka.

Phone : 066-2425

VIJAYA GENERAL STORES (AGRO SERVICE CENTRE)

DEALERS : AGROCHEMICAL, SPRAYERS,
FERTILIZER & VEGETABLE SEEDS

No. 85, Ratnajothy Sarawanamuthu Mawatha,
(Wolfendhal Street), Colombo 13.

Phone :- 327011

மல்லிகை

263 மார்ச் 1999

'Mallikai' Progressive Monthly Magazine

34 வது ஆண்டு மலர் பற்றி...

நமது சென்ற 99 ஜனவரி மாதத் தயாரிப்பான மல்லிகை மலர் பற்றிச் கவனஞ்ஞர்கள் தமது மேலான அபிப்பிராயங்களை எனக்குத் தெரிவிக்கவே சொல்லி உற்சாக மூட்டினார்கள்.

பலர் கடிதங்கள் மூலமும் தொலைபேசி ஊடாகவும் தங்களது திருப்தியையும் மகிழ்ச்சியையும் தெரிவித்துக் கொண்டுள்ளார்கள்.

குறிப்பாகச் செங்கை ஆழியான் ஆய்வு ரீதியாக எழுதிய நீண்ட கட்டுரை பற்றித் தமது கருத்துக்களைச் சொன்னவர்களில் இவர்களில் அநேகர்.

"ஈழத்துத் தமிழிலக்கியத்தில் ஈழகேசரியின் பங்களிப்பு" என்ற இவரது ஆய்வுக் கட்டுரையைப் பாராட்டிப் பலர் மல்லிகையை வாழ்த்தியிருந்தனர். மகிழ்ச்சி தெரிவித்திருந்தனர்.

மறுமலர்ச்சி, ஈழகேசரி, பாரதி, கலைச்செல்வி, சிரித்திரன், தீர்த்தக்கரை ஆகிய ஈழத்து இலக்கிய இதழ்கள் பற்றிய ஓர் ஆய்வு நூலொன்றைத் தொகுத்து மல்லிகைப் பந்தல் வெளியிடாக மூலம் வெளியிடலாமென ஆக்க வேலைகளில் ஈடுபட்டு உழைத்து வருகின்றேன். இது சம்பந்தமான ஆக்கபூர்வமான ஆலோசனைகளை உங்களிடமிருந்து எதிர்பார்க்கின்றேன்.

மல்லிகையின் மலர்கள் ஒவ்வொன்றும் பாதுகாக்கப்படத்தக்கவை. 34-வது ஆண்டு மலர் தேவையானவர்கள் தொடர்பு கொள்ளலாம். தெரிவிக்கவே எழுதலாம்.

மல்லிகையை ஒவ்வோர் இதழாக என் கைபடப் பலருக்குத் தபாலில் அனுப்பி வந்த போதிலும் கூட, பலர் அதைப்பற்றி அக்கறைப்படுவதாகத் தெரியவில்லை. அப்படி அலட்சியமாக நினைப்பவர்களைப் பற்றி மறுபரிசீலனை செய்வதைத்தவிர, என்னால் வேறு ஒன்றும் செய்ய இயலாது.

- டொமினிக் ஜீவா.

J. P. JAYARAM
PRESIDENT PARTNER

JAYARAM BROTHERS

WHOLESALE DEALERS IN JUTE GUNNY BAGS,
JUTE HESSIAN, TWINE & SUPPLIERS OF
GUNNIES FOR TEA PACKING TO EXPORT, IMPORTERS
OF ALL JUTE ITEMS, INDIAN'S CHINESS
JAPANE'S CELLOPHANE

118/7 S.R. Sarawanamuthu Mawatha, Phone : 445615, 345142,
(Wolfendhal Street) 330164

Colombo - 13

Sri Lanka.

Telex : 22627 INDIKA CE

Fax : 330164, 345099

தகழி

மலையாளத்தின் தலைசிறந்த முற்போக்குப் படைப்பாளியான தகழி சிவசங்கரப்பிள்ளை மறைந்து விட்டார் என்ற செய்தி நம்மைப் பெரிய சோகத்தில் ஆழ்த்தி விட்டது.

ஈழத்து முற்போக்கு எழுத்தாளர்களை அந்தக் காலத்தில், அவர்கள் இளம் தலைமுறையினராக இருந்த சமயத்தில் பாரதி, புதுமைப்பித்தனைத் தவிர, தமிழகத்துப் படைப்பாளிகளின் சிருஷ்டிகள் அப்படியொன்றும் பெரிய தாக்கத்தை நமது நெஞ்சில் ஏற்படுத்தி விடவில்லை. உயர் குடிப்பிறப்பினர் தான் வந்து வந்து போயினர்.

மாறாக மலையகத்துச் சிருஷ்டி கர்த்தாக்களின் மொழி பெயர்ப்புப் படைப்புக்கள் நமது இளங் கலைஞர்களின் சிந்தனையில் பெரும் பாரிய தாக்கத்தை ஏற்படுத்தியது.

அதில் குறிப்பிடக்கூடியவர்களில் ஒருவர் தான் தகழி. இவரது தோட்டியுட மகன், ரெண்டங்குழி, செம்மீன், கயறு போன்ற நாவல்கள் ஈழத்துத் தமிழ் முற்போக்கு எழுத்தாளர்களுக்கு ஆதர்ஸமாகவும், உந்து சக்தியாகவும் திகழ்ந்தன.

இவரைத் தவிர, எஸ்.கே.பொற்றைக்காட், பொன்னுன்னம் வாக்கி, வைக்கம் பஷீர் போன்ற கேரள எழுத்தாளர்களின் எழுத்துச் சிந்தனை, படைப்புப் பாணி, மானுட நேசம் போன்ற தன்மைகள் நமது படைப்பாளிகளை ஈர்த்துக் கொண்டதில் அப்படியொன்றும் அதிசயமில்லை.

இந்த இடத்தில் கேரளத்துக் கல்விமான்களையும் புத்தி ஜீவிகளையும் நாம் மனம் திறந்து பாராட்டுகின்றோம்.

தமிழர்களில் பல மத்திய வர்க்கக் கல்விமான்கள், புத்திஜீவிகள் தமது புலமை சார்ந்த ஆங்கில அறிவை பெண்கள் ஆபரணம் அணிந்து அழகு பார்ப்பதைப்போல, அணிந்து, அணிந்து அழகு பார்த்துப் பெருமிதப் பட்டனரே தவிர, தமது தாய்மொழிக்கு - தமிழ்மொழி வளர்ச்சிக்கு - அந்த அறிவைப் பயன்படுத்தி விருத்தி செய்யவில்லை. தமிழ் மொழியைத் தமிழகத்தின் எல்லைகளுக்கு அப்பால் விரிந்து பரந்து கிடந்த பிரதேசங்களுக்கோ அல்லது பூப்பந்தில் பரவியுள்ள கண்டங்களுக்கோ எடுத்துச் செல்ல முயற்சி ஏதும் செய்யவில்லை.

இதற்கு மாறாகக் கேரளத்துப் படிப்பாளிகள் அந்த மண் தோற்றுவித்த படைப்பாளிகளின் ஆக்கங்களை ஆங்கில மொழியில் மொழிமாற்றம் செய்ததுடன் தமது படைப்பாளிகளின் ஆளுமையைச் சர்வதேசமெங்கும் பேசும்படி செய்துள்ளார்கள். கேரள இலக்கியம் உலகெங்கும் பேசப்படுகிறது.

படிப்பாளிகள் படைப்பாளிகளைக் கனம் பண்ணினார்கள். படைப்பாளிகள் படிப்பாளிகளை மதித்துப் போற்றிக் கௌரவித்தார்கள். பரஸ்பரம் இருவரிடையேயும் நல் உறவு மிளிர்ந்தது.

மலையாளத்துப் படைப்பு இலக்கியம் பல்லோராலும் விதந்து போற்றப்பட்டது.

சர்வ தேசப் புகழைப் பெற்றிருந்த போதிலும் கூட, தகழி மிக மிகச் சாதாரணனைப் போலவே விளங்கினார்.

எந்த விதமான பந்தாவுமற்று கேரளத்து விவசாயி ஒருவனைப் போலவே மிக எளிமையாக அவர் வாழ்ந்தார். கேரளத்து முற்போக்கு இலக்கிய அணிமில் தன்னை ஆரம்ப காலம் தொடரே இணைத்துப் பிணைத்துக் கொண்டு வந்துள்ள இவர், தேசந் தழுவிய முற்போக்கு இலக்கியப் பரம்பரைக்குத் தனது கருத்துக்கள், எழுத்துக்கள், சிந்தனைகளின் மூலம் புதிய பரிமாணத்தை ஏற்படுத்தித் தந்துள்ளார்.

கேரளத்துச் சாதாரண அடித்தட்டு மக்களை, அவர்களது வாழ்வுக்கான குறிக்கோள்களை மையமாக வைத்தே அவரது பல்வேறு படைப்புகள் உருவாகி வந்துள்ளன. அவர் படைத்தளித்த பல்வேறு நாவல்களும் இன்று வரை பேசப்பட்டு வந்துள்ளன.

சமுதாயம் குறித்த எனது கண்ணோட்டத்தைச் சரியான திசைவழியில் செம்மைப்படுத்தியது மார்க்ஸிஸம் தான் என கேரளத்தின் முழு நேர இலக்கியவாதியான தகழி ஒரு பேட்டியில் குறிப்பிட்டுள்ளார்.

1985ல் ஞான பீட விருது, அதே ஆண்டில் பத்மபூஷண விருது, கேரள மாநிலத்தின் எழுத்துச்சன் விருது, இலக்கியத்தில் டாக்டர் பட்டம் உட்பட பல விருதுகள் பெற்று திகழ்ந்தவர் தகழி சிவசங்கரப்பிள்ளை.

இவரும் இவரைப் போன்ற கேரள முற்போக்கு இலக்கியவாதிகளும் போராடிக் கட்டிக் காத்து வந்த இலக்கியப் பாரம்பரியத்திலிருந்து அவர்கள் பேதம் பெற்றுள்ளார்கள். பல சாதனைகளையும் புரிந்துள்ளார்கள். எக்காரணமும் கொண்டும் அந்தத் தளத்திலிருந்து ஈழத்து முற்போக்கு இலக்கியவாதிகள் தடம் புரழ மாட்டார்கள் என உறுதியாகக் கூறுகின்றோம்.

ஈழத்துத் தமிழ் முற்போக்கு எழுத்தாளர்களினது நெஞ்சத்துக்கு நெருக்கமான படைப்பாளியான தகழி அவர்களது மறைவுக்காக மல்லிகை தனது ஆழ்ந்த துயரத்தை இந்தச் சமயத்தில் தெரிவித்துக் கொள்கின்றது.

- ஆசிரியர்

தமிழுக்கு மகிமை செய்த

புலவர்மணி ஷரிபுத்தீன்

- மருதூர்க் கொத்தன்

புலவர்மணி ஆ.மு.ஷரிபுத்தீன் கல்வித் துறையில் சாலையின் திருப்பு முனையாய் அமைந்து மற்றவர்களையும் ஆற்றுப்படுத்திய பெருமையைத் தனதாக்கிக் கொண்டவர். குர் ஆன் பாடசாலைக்குச் சென்று குர் ஆன் ஓதுவதும், இஸ்லாமிய மார்க்க சம்பந்தமான பாடங்களைக் கற்றுக் கொள்வதும் தான் முஸ்லிம் சிறுவர்களுக்கு ஆகுமான கல்வி என்று முஸ்லிம்கள் நினைத்திருந்த ஒரு காலமிருந்தது. தமிழும் ஆங்கிலமும் கற்பது 'ஹராம்' என்கூட உலாமாக்கள் சிலர் மார்க்கத் தீர்ப்பு வழங்கினர்.

1911ம் ஆண்டு மருதமுனையில் அரசினர் தமிழ்ப் பாடசாலை ஆரம்பமான போது, ஷரிபுத்தீனின் தந்தையார், ஆதம்பாவா மரைக்கார் சகல எதிர்ப்புக்களையும் புறங்கண்டு தன்மகனைத் தமிழ்ப் பாடசாலைக் கனுப்பினார். ஷரிபுத்தீன் தொடர்ந்து கற்று மாணவ ஆசிரியர் பரீட்சையிலும் ஆசிரியர் பரீட்சையிலும் தேறி ஆசிரியராய் அமைந்ததும், தமிழ்கற்று ஆசிரியராகும் பாரம்பரியம் ஒன்று கிழக்கிலங்கை முஸ்லிம்களிடையே உருவாகியது.

தமிழ்க்கடல் எனத்தக்கவரான தலை மையாசிரியர் கே.எஸ். வைரமுத்துவிடம் கற்ற காரணத்தால் முறையான தமிழ்ப் புலமை வாய்ந்தவராக ஷரிபுத்தீன் அமைந்தார். ஒரு சந்தர்ப்பத்தில் சலாமி விபுலாந் தரிடம் யாப்பும் அணியும் சமஸ்கிருதமும் கற்கும் வாய்ப்பும் அவருக்குக் கிட்டியது.

வைரமுத்துவால் கண்டெடுக்கப்பட்டுத் தாய்மை செய்யப்பட்ட வைரம் விபுலாநத்தரால் பட்டை தீட்டப்படும் பிரகாசமாகியது.

புலவர் மணி ஆ.மு. ஷரிபுத்தீன் புலவர் பரம்பரைக் கவிஞராகத்தான் அநேகரால் அறியப்பட்டிருக்கிறார். ஆனால் பல தளங்களில் காலப்பதித்து அருமை செய்த அற்புதக் கலைஞர் அவர்.

அறுபதுகளின் நடுக்கூற்றில், கல்விப் பணியிலிருந்து ஓய்வு பெற்ற பின்னர்தான் அவரது செய்யுள்கள் வெளியுலகுக்கு அறிமுகமாகின; அவரும் அவற்றை அறிமுகம் செய்தார்.

ஆசிரியப் பணியின் போது பாடசாலை யின் தேவைக்காக, மேடை நாடகங்கள் எழுதி நெறிப்படுத்தியுள்ளார்; பல இசைப் பாடல்களை சாஸ்திரியம் தவறாமல் எழுதி மாணவர்களைக் கொண்டு பாட வைத்தார்.

மரபு சார்ந்த ஓவியக்கலையிலும், வல்லவராகத் திகழ்ந்தார். அவரது ஓவிய வெளிப்பாட்டின் கண்காட்சி அரங்கமாகப் பாடசாலைச் சுவர்கள் அமைந்தன. கலை நுட்பம் வாய்ந்த கைப்பணியையும் செய்து காட்டி மாணவரைப் பயிற்றுவித்தார்.

அவரது கலைப்பணியின் முக்கிய கூறாகக் கொள்ளத்தக்கது நாட்டார் இயலாகும் வாய்வழிச் செவி நுகர் கனிவாக இருந்த மட்டக்களப்பு நாட்டுக்கவிதைகள் திரட்டி

கதைகளாகவும், வாதுக்கவிச் சித்திரமாகவும் அமைத்து பாடசாலை மேடையில் அரங்கேற்றிக் கட்டலக் கலையாகவும் மாற்றினார். அவரால் உரைச் சித்திரமாக வடிவ மைக்கப்பட்ட மட்டக்களப்பு நாட்டுக்கவி 1951 மார்ச்சியில், இலங்கை வானொலிக் கலையகத்தில் ஒலிப்பதிவு செய்யப்பட்டது. அரைமணித்தியால ஒலித்தட்டு அது. நாட்டார் இலக்கியத்தை ஒலிப்பதிவு செய்த முதலாவது கலைஞன் புலவர் மணி ஆ.மு. ஷரிபுத்தீன் ஆவார்.

சங்கம் மருவிய கால இலக்கியப் பண்புகளை பெரிதும் சிலாகிப்பார் புலவர் மணி ஷரிபுத்தீன். வாழ்க்கைத் துணை போகும் அறக்கருத்துக்கள் மாணவப் பருவத்தில் மனனம் செய்யும் வண்ணமாக சில செய்யுட்களாக அமைந்திருப்பதை எப்போதும் மெச்சுவார். அதன் பிரதிபலிப்பாக அமைந்தன; அவரது “நபிமொழி நாற்பது” “நாமொழி நாற்பது” முதலொழி வெண்பா” “இசைவருள் மாலை” “மக்களுக்கு இதோப தேசம்” என்பன. அவரது “குறாவளிப் படைப்போர்” உருவாக அணியில் அமைந்த நயக்கத்தக்க சிறு காப்பியமாகும்.

சீரா பதுறுப்படல் உரை, சீரா பாதை போன்ற பாடல் உரை, புது குஷாம் உரைகள் என்பன அவர் செய்த உரை நூல்களாகும்.

இலங்கை சாகித்திய மண்டலம், இந்து கலாசார ராஜாங்க அமைச்சு, பிராந்திய அபிவிருத்தி அமைச்சு, இஸ்லாமிய விவகார ராஜாங்க அமைச்சு, வடகிழக்கு மாகாணக் கலாசாரத் திணைக்களம், கொழும்பு கம்பன் கழகம், தமிழ்ச்சங்கம், அனைத்துலக இஸ்லாமிய தமிழிலக்கிய ஆராய்ச்சி அமைப்பு என்பவை புலவர்மணி ஷரிபுத்தீனை மதித்து, கௌரவித்து, பட்டங்களும், விருதுகளும், பொற்கிழியும் வழங்கிக் கௌரவித்துள்ளன. பொன்னாடை போர்த்திப் பெருமை செய்தன. எல்லாவற்றுக்கும் மேலாக, புலவர்மணி பெரிய தம்பிப்பிள்ளை அவர்கள், ஒரு சாற்றுக் கவி வாயிலாக, “என் நாமம் உனக்களித்தேன் நண்பா” என்று புலவர்மணி என்ற பட்டத்தையே வழங்கி மகிழ்ந்தார். அந்தப் பட்டத்தையே தமிழுலகம் மனப்பூர்வமாக உச்சரித்து தமிழுக்கு மகிமை செய்த ஷரிபுத்தீனை மரியாதை செய்கிறது.

எழுதப்படாத கவிதைக்கு வரையப்படாத சித்திரம்

(18)

- டொமினிக் ஜீவா

சிறுவயசில் ஏற்பட்ட மனத்தழுப்பு என் வயசு ஏற ஏற, என் நெஞ்சில் முத்திரையாகப் பதிந்து போயிருந்தது. அப்பியாசக் கொப்பி அந்தக் காலத்தில் பத்துச் சதம். அம்மாவிடம் காசு கேட்டால் “பொறு அப்பர் வரட்டும். வேண்டித்தாறன்!” என்று பதில் உடனடியாக வரும்.

தகப்பனார் வந்ததும் சும்மா அப்படியே நெளிந்து வளைந்து அம்மாவின் சேலைத் தலைப்புக்குள் முகத்தைப் புதைத்த வண்ணம் அம்மாவையே நச்சரித்துக் கேட்டால், “என்ன கொப்பிக்குக் காசு வேணுமோ? தம்பிக்குக் கொப்பி இல்லாமலே படிக்கேலாதோ? நாங்கள் எல்லாம் கொப்பி கொண்டு போய்த்தான் பள்ளியில் படிச்சோமா?” என வெறிப் புலம்பல் அப்பரின் வாயிலிருந்து புறப்படும்.

‘கள்ளக் குடிக்க மாத்திரம் காசு இருக்காக்கும்?’ என மனசுக்குள் வெகு ஆத்திரமாக நினைத்துக் கொள்வேன். ஆனால், வாய் விட்டுச் சொல்ல மாட்டேன். அடி விழும் என்ற பயம்.

அந்த அலட்சிய உணர்வு வெகுநாட்களாக என்னைப் பாதித்து வந்தது. அடி நெஞ்சில் கனன்று கொண்டேயிருந்தது.

எனது மகன் திலீன் ஆரம்ப வகுப்புக் களை முடித்துக்கொண்டு யாழ்ப்பாணம் இந்துக் கல்லூரியில் சேர்ந்தார். நான் என் மகனை ஒரு நாள் கூட, அவன், இவன் எனக் கூப்பிட்டிருக்க மாட்டேன். மிக மிக மரியாதையாகவே அழைப்பேன். எங்கள் வீட்டுக்கு முன்னால் ஒரு வெளி இருந்தது. குழந்தைகள் - ஏன் பெரியவர்கள் கூட

அந்த வெளியில் பட்டமேற்றுவது வழக்கம். ஒரு நாள் நான் சைக்கிளில் வந்து இறங்கியபொழுது என் மகன் தனது சிநேகிதரிடம் அவன் ஏற்றும் பட்டத்தின் நூல்கயிற்றைத் தரும்படி கேட்ட வண்ணம் அவன் பின்னால் ஓடிக் கொண்டிருப்பதை அவதானித்தேன். அவன் இசையவில்லை. இதை மனசால் அவதானித்துக்கொண்ட நான், அடுத்த தடவை கொழும்பு சென்ற சமயம் காலி முகத்திட்டலுக்குச் சென்று வெளவால் பட்டமொன்று வாங்கி வந்து கொடுத்தேன். அது நமது பிரதேசத்துக்குப் புதுசு. பட்டத்தை நானும் சேர்ந்து ஏற்றினேன். பறக்க விட்டேன். அப்பொழுது திலீபனுக்குச் சொன்னேன் “மகன், இங்குள்ளவர்களையும் ஏற்றும் போது சேர்த்துக்கொள்ள வேணும் சும்மா நட்புக் காட்டக் கூடாது!”

இது தவிர நான் ஆங்கிலப் படரஸிகன். விரும்பிப் பார்ப்பவன். அந்தனிக்வின், மார்லன் பிராண்டோ, கிரகரி பெக், எய்டிஸ் பொய்ட்டர், சோபியா லாரன், கிரிக் டக்ளஸ், எலிசபெத் டெய்லர், விக்டர் மேஜர், காரி கிராண்ட், கிளின் ஈஸ்ட்வுட், மான்ட்கோமரி கிளிப்டர், ஜேம்ஸ் டீன், ரோனி பேர்கின்ஸ், சார்லஸ் ஹெஸ்டன், காரி கூப்பர், ஜேம்ஸ் மேன், ரோனி கேட்டிஸ், டோரதி லாபூர் போன்ற உலகப் பிரசித்தி பெற்ற நடிகர், நடிகைகள் நடத்த படங்களையெல்லாம் தொடர்ந்து யாழ்ப்பாணம் ரீகல் தியேட்டரில் பார்த்தவன் நான்.

இந்தப் படங்களில் கணிசமான படங்களுக்கெல்லாம் திலீபனையும் அழைத்துச் செல்வது எனது வழக்கம். அவருக்கு அப்படங்களில் பெரும்பாலானவை புரிபாது.

Happy Photo

Excellent Photographers
for
Wedding
Portraits
&
Child Setting

300, Modera Street,
Colombo - 15.

T.Phone : 526345

நான் விளக்கிச் சொல்வேன்.

அந்தச் சிறுவன ரஸனைதான் இன்று அவரை ஒரு திறன் படைத்த புகைப்படக் கலைஞராக உருவாக்கியுள்ளதோ? என மனசுக்குள் அடிக்கடி நான் யோசித்துப் பார்ப்பதுண்டு.

எனக்குப் படம் பார்த்து ரஸித்துச் சுவைக்க ஒரு கூட்டாளி தேவைப்பட்டார். எனது மகனையே என்னுடைய நல்ல தோழர்களில் ஒருவராக இணைத்துப் பிணைத்துக் கொண்டேன்.

வகுப்பில் தமிழ்ப் பாடம் நடந்ததாம். வகுப்பெடுத்தவர் தமிழ்ப் புலமை மிக்கவர் என்பவராலும் போற்றப் பெற்ற ஆசிரியர் சிவராமலிங்கம் மாஸ்டர். இவர் தடி ஊன்றிக் கொண்டு நடப்பது வழக்கம்.

வில்லுக்கு ஒருவன் விஜயன் - மல்லுக்கு ஒருவன் பீமன் - சொல்லுக்கு ஒருவன் அருமன் - எனச் சொல்லி வந்த ஆசிரியர் சிறிது இடைவெளி விட்டு மாணவர்களை ஒருகணம் கூர்ந்து பார்த்தாராம்.

உடனே எழுந்து நின்ற திலீபன், “பொல்லுக்குச் சிவராமலிங்கம் மாஸ்டர்!” என்றாராம். மகிழ்ச்சியால் ஒரு கணம் ஸ்தம்பித்த ஆசிரியர் “அடிடா, சக்கை!” எனச் சொல்லிக் கொண்டு மகனை அழைத்து “ஆருடைய பிள்ளையப்பா நீ?” என விசாரிக்க, கூடியிருந்த மாணவர்கள் என் பெயரைச் சொன்னார்களாம். “அதுதானே பார்த்தே! எழுத்தாளன் மகன் வேறு எப்படி இருப்பான்?” எனத் தனது மகிழ்ச்சியைச் சொன்னாராம், சிவராமலிங்கம் மாஸ்டர்.

பிற்காலத்தில் கம்பன் விழாவில் என்னையும் மகனையும் ஒருங்கு சேரக் கண்டபோது இந்தச் சம்பவத்தைக் கூறி என்னைப் பாராட்டினார், அவர்.

அதே வகுப்பறையில் இன்னொரு சம்பவமும் நடந்தது. வகுப்பு நடந்து

கொண்டிருந்த சமயம் வாங்கின் மறுபக்கத்திலிருந்த மாணவன் ஒருவன் கூட்டு விரலைக் கன்னத்தில் வைத்து இழுத்துக் காண்பித்தானாம். முதல் நாள் கொழுவலிலே இருவரும் கோபம் எனவே அசட்டையாக இருந்தாராம் திலீபன். மீண்டும் திரும்பிப் பார்த்தபோது விரலால் முகத்தை மழித்துக் காட்டினானாம், அதே மாணவன்.

பொறி தட்டியதாம் திலீபன் மண்டையில். “இவன் எங்கட குலத் தொழிலையெல்லோ பழிச்சுக் காட்டுறான்!”

ரோசம் வந்தாலும் மௌனமாக அந்த வகுப்பு முடியுமட்டும் அமைதி காத்த திலீபன், பாடம் முடிந்து மாணவர்கள் இடைவேளையின் போது கலைந்து சென்ற சமயம் அந்த மாணவனை நெருங்கினாராம் திலீபன். “என்ன சேட்டை விட்டனீர்? இப்ப வாறும் அதிபரிட்டை! என்னை இப்பிடிச் செய்து காட்டி வெட்கப்பட்ட வைக்கேலாது. என்னை அப்பன் மேடைகளிலை மாத்திர மில்லை, எழுத்தில் கூட தன்னை தொழிலை - தன்னை மனிசனாக்கின தொழிலைப் பகிரங்கமாகச் சொல்லித் திரியிறவர். நடவும். ஒருக்கா அதிபரிட்டை எங்கட தொழில் கேவலமோவெண்டு கேட்டுப் பார்ப்பம். நடவும்...!”

பயந்துவிட்டான் மாணவன்.

“இல்லை மச்சான்! நான் சும்மா முசுப் பாத்திக்குச் செய்தனான். கோவியாதை என்னை மன்னிச்சீர்?” அழுதுவிடுவதைப் போல் அந்தப் பையன் மன்னிப்புக் கேட்டானாம்.

அன்று இரவு சாப்பாட்டுக்குப் பின்னர் இருவரும் சாவகாசமாக வழமைபோலக் கதைத்துக் கொண்டிருக்கும் சமயம் திலீபன் அன்று நடந்த அந்தச் சம்பவத்தைச் சொன்னார்: “என்ன நினைக்கிறீர்கள் இதைப் பற்றி? நான் இப்படி நடந்து கொண்டது சரிதானே?” எனக்கு நெஞ்சில் பெருமித மாக இருந்தது.

மல்லிகையின் அட்டையை அலங்கரி

த்த 65 பேர்களின் தொகுப்பை ‘மல்லிகை முகங்கள்’ என்ற பெயரில் வெளியிட்ட போது அதைத் திலீபனுக்கே சமர்ப்பித்திருந்தேன்.

அந்தச் சமயம் எனது தகப்பனாரின் ஞாபகமும் வந்தது. இந்த இடத்தில் ஒரு கேள்வி. “இப்ப எல்லாம் இப்பிடி நடக்கிறதில்லை. காலம் மாறிப் போச்சு. பழைய கிழடுகள் தான் இப்பிடி விண்ணா னம் பரப்பினம். இப்ப அப்பிட்யெல்லாம் இல்லை” எங்களது வாலிபப் பருவத்தில் வாய் திறந்து சொன்னவர்கள் அநேகர்.

மறைந்து போச்சா? உண்மையாகவே மறைந்து தான் போச்சா? நாற்பது வருடங்க ளுக்கு முன்னர் ஒரு ஆசிரியர் எனது பரம்பரைத் தொழிலை நையாண்டி பண்ணி என் ஆத்மாவையே சாகடித்த சம்பவம் நடந்தது.

அதன் பின்னர் - நாற்பது ஆண்டுகளுக்குப் பின்னர் - எனது மகன் திலீபனுக்கு அதே அருபவம் ஒரு மாணவனால் ஏற்படுத்தப்பட்டுள்ளது. வரலாறு தொடர்ந்து நடந்தேறி வருகின்றது.

அப்படியானால் தமிழ் மக்கள் மத்தியில் நமது மக்கள் நேர்மையாகத் தமது பரம்பரைத் தொழிலை, பாரம்பரிய குலத் தொழிலைச் செய்வது கேவலமா? அல்லது அவமானமா? அல்லது அசிங்கமா?

முடிவாக ஒன்றைச் சொல்லுகின்றேன். செய்யும் தொழிலைக் கேவலமென்று நினைக்கும், காலம் காலமாக எண்ணி வரும் ஒரு சமூகத்திற்கு, இந்த உலகில் நாகரிகமாக வாழ்வதற்கு எந்த விதமான ஜனநாயக உரிமையுமில்லை! மானுட உரிமையுமே அறவே கிடையாது! அது அங்கீகரிக்கப்படவும் மாட்டாது!

இந்தப் பின்னணியில் தான் என்னுடைய மகன் திலீபனுடைய ஆளுமைத் தராதரத்தைப் புரிந்து கொள்ள வேண்டும்.

நானும் என் மகன் திலீபனும் இப்படிப்

பழகுவதைக் கண்டு எங்கள் இன சனத்தவர்கள் பலர் வியந்ததுண்டு.

இப்படியாக அப்பன், மகன் என்ற திரையிலல்லாமல் சம தோழர்களாக நாங்கள் இருவரும் பழகி வந்த சமயத்தில் தான் ஒரு நாளிரவு திடீரெனத் திலீபன் ஒரு கேள்வியைக் கேட்டார்: “இளந்தாரி வயசுக் காலத்திலை நீங்க ஆரையாவது காதலிச்சனா?”

அன்று என்னுடைய மகனுக்கு வெகு விரிவாகச் சொன்னதைத்தான் இங்கு எழுத்தில் பதிய வைக்கப் போகின்றேன். எனது வாழ்வின் இரகசியப் பகுதிகளை இங்கு எடுத்தியம்ப விரும்புகின்றேன்.

நான் ஒருத்தியைக் காதலித்தேன். நான் காதலித்தேன் என்பது கூடத் தவறு. ஒரு பெண் என்னைக் காதலித்தாள். ஒரு பெண் என்னைக் காதலித்தாள் என்பது ஒரு எழுத்துத் தொடரல்ல. ஒரு ஆண் ஒரு பெண்ணைக் காதலிப்பது அத்தனை ஆச்சரியமான தொன்றல்ல. ஆண் ஆதிக்க சமுதாயத்தில், ஒன்றல்ல, பலரையும் ஓர் ஆண் காதலிக்கக் கூடும்.

ஆனால் ஒரு பெண் ஓர் ஆணை மனசாகக் காதலிப்பது இருக்கிறதே, அதன் அருமையை அப்படிக் காதலிக்கப்பட்டவர்களே உணருவார்கள். அதில் ஒருவன் நான்.

அந்தச் சமயமில்லாத சிநேகிதம் எப்படி, எங்கு கிடைத்தது என்பதை இன்று யோசித்துப் பார்த்தாலும் சுகமாக இருக்கிறது. கல்லூரி ஒன்றில் நடந்த களியாட்ட விழாவில் தான் நானவளைச் சந்தித்தேன். சந்தித்தேன் என்பது கூடத் தவறு. கண்டு கொண்டேன் என்று கூடச் சொல்லலாம். அந்த விழாவில் பொருட் காட்சியும் நடந்தது. ஒரு பக்கம் வரிசையாக ஓலைக் கொட்டிலமைத்து “கம்பிலிங்” என்ற சிறு குதாட்டமும் நடைபெற்றது. “லக்கி செவண், அண்டர் செவண், ஓவர் செவண்” பந்தெறியும் போட்டி நடந்த பகுதியில் ஒரு

ஸ்டாலின், வாசலில் நின்று கவனிக்கிறேன். சிறிது நேரம் நின்றேன்.

“லக்கி செவண்... லக்கி செவண். இருபத்தைந்து சதம் எதிலை வைத்தாலும் இருபத்தைந்து சதம்” உற்சாக மூட்டும் கணக்காக ஒரு மாணவன் திருவிழாவில் பலூன் விற்பனைப் போல, குரல் கொடுத்துக்கொண்டேயிருக்கிறான். பந்தெறியும் போட்டி. சதுர வாய்க்குள் பந்து விழ வேண்டும்.

எனக்கோ நப்பாசை. விளையாட விருப்பம், விருப்பமில்லை. சிறியதேயானாலும், இது சூது என்ற தம்-அதம் வாக்குவாதம் நெஞ்சில்.

அந்தக் காலத்தில் இருபத்தைந்து சதம் பெரிய காசு. கால் ரூபாய். பத்துச் சதத்துக்கு மதிய போசணம் சாப்பிட்ட காலமது.

மனத் தாக்கத்தை ஓரம் கட்டி விட்டு இருபத்தைந்து சதக் குத்தியை ஓவர் செவனுக்கு வைக்கிறேன். போய்விட்டது. அப்பறம் அண்டர் செவனுக்கு. அதுவும் சுவாஹா. இப்படியே போக்குக்காட்டி இரண்டு ரூபாய்கள் தோற்றுப்போய் விட்டேன். எனக்கோ தோல்வி வெறி. வெறி என்பது ஓர் அத்த உணர்வுதானே? இதுதான் கடைசிப் பந்து என எண்ணிக் கொண்டு வேகமாகப் பந்தை அதிவேகமாக வீசி எறிந்தேன்.

மரப்பெட்டிக்குள் மோதி வெளியேறிய அப்பந்து பக்கத்தேயுள்ள அந்தப் பெண்ணின் மார்பில் “பட்” டென்று பட்டுத் தெறித்துப் பாய்ந்தோடி என்னருகே வந்து விழுந்து உருண்டது.

ஒருகணம், ஒரு கணம்தான். அந்த யுவதி என்னை ஏறிட்டுப் பார்த்தாள். அதில் தென்பட்டது கோபம், வெறுப்பா, துவேசமா என்பதை என்னால் அந்தச் சூழ்நிலையில் விளங்கிக் கொள்ள முடிய வில்லை.

நிச்சயம் அவள் முகத்தில் பிரதிபலித்தது நல்ல உணர்வல்ல. என்னருகே வந்து

பந்தைக் குனிந்தெடுத்த அந்த அழகிய யுவதி, எனக்குக் கேட்கும் குரலில் மட்டும் “நோ, மணாஸ்!” என்றாள். எவ்வு சர்வாங்க முமே கூசிக்குறுகியது. தேகம் ஆடி அடங்கியது. மனசு ஓலமிட்டுக் கதறியது.

சர்வ நிச்சயமாகச் சொல்லுகின்றேன். நான் வேண்டுமென்று இப்படி செய்ய வில்லை. தற்செயல் நிகழ்ச்சி மட்டு. பெண்களை நான் என்றுமே உயர்வாக மதிப்பவன். மிகக் கண்ணியமாக நினைப்பவன்.

இந்தத் தவறு நடந்து விட்டதே. நடந்து விட்டதே... மனசு புலம்பிப் புலம்பித் தவித்தது.

“போய் விடுவோமா?” என ஒரு தடவை நினைத்துப் பார்த்தேன். மனசு ஒப்ப வில்லை. “என்ன மடத்தனம் இது!”

அங்கும் இங்கும் என ஒரு குறிக்கோளு மில்லாமல் களியாட்டு விழாப் பிரதேச மெங்கும் சுற்றித் திரிந்தேன்.

விழா நடுச்சாமமென்றாலும் முடிந்து தானே ஆக வேண்டும்? அங்கு வேலை பாப்பவர்கள் இந்தப் பாதையால்தானே போகவேண்டும் என்ற ஆராய்வு மனசுடன் வாசலில் போய் சீமெந்துக் கட்டினிது உட்கார்ந்து கொண்டேன்.

இரவு பன்னிரண்டைத் தாண்டிவிட்ட சமயம், சனப் பரபரப்பெல்லாம் ஓய்ந்ததன் பின்னர் ஆட்களெல்லாம் வெளியேறத் தொடங்கினர்.

நான் வெளியேறுகிறவர்களுையே நோட்டமிட்டபடி இருந்தேன்.

கடைசியில் அந்த யுவதி என் பார்வையில் பட்டாள்.

எனக்கு மகிழ்ச்சியாகவுமிருந்தது. பயமாகவும் இருந்தது.

வெளியேற வந்து கொண்டிருந்த அந்தப் பெண்ணை மெல்ல அணுகினேன். பேச்சு வரவில்லை. “மிஸ் ... மிஸ்” என

அழைத்தபடி பின் சென்றேன்.

அவள் என்னை மிரட்சியுடன் நோக்கினாள். யாரோ புதியவனைப் பாப்பது போலப் பார்த்தாள். மருண்டாள்.

“அந்தப் பந்து எறிந்த சங்கதி. நான் வேணுமென்று உங்களிலை படவேண்டுமென எறியேல்லை. தவறுதலாகப் பட்டிட்டுது. அதுக்காகத்தான் மன்னிப்புக் கேக்க இங்கை நிக்கிறேன்!”

அப்பொழுதுதான் என்னை அவளுக்குப் புரிந்திருக்கவேண்டும்.

“ஓ! ... நீங்களா? அதை அப்பவே நான் மறந்திட்டேனே! ... அதுக்காகவா இப்ப கவலைப்படுகிறீர்கள்?”

உயிரை உலுப்பிய சிறு தருணம்.

“ஓ! பெண்களிடம் இவ்வளவு தூரம் மன்னிக்கும் தன்மையா?” - என நெஞ்சிலிருந்த பெரும் பாரம் இறங்கியது போல அத்தனையொரு நிம்மதி.

பெருமூச்சு விட்டேன்.

அந்தக் கணம் அரும்பிய நல்லெண்ணம், நப்பு இனிப்பு நினைவுகளாகப் பின்னர் பரிணமித்தன.

முன்றாம் குறுக்குத் தெருவில் வீடு. பக்கத்தே நூற்றாண்டு கண்டுவிட்ட அரசமரம். அதற்கு அண்மையில்தான் அந்த வீடு இருந்தது.

வீட்டுக்குப் போக இரு வழிகள். ஒன்று பிரதான கேள், மற்றது சிறு படலை. அந்தப் படலைக்கு மேலாக சிறிய கூடாரமமைத்து மல்லிகைப் பந்தல் பற்றிப் படர்ந்த. கொடிகள் பூத்துக் குலுங்கின.

நாங்கள் இருவரும் சந்திக்குமிடம் இந்தச் சிறிய படலையடிதான் முன்னிருட்டு வேளையில் கவிந்த மல்லிகைப் பந்தலிலிருந்து வரும் சுகந்த பூ மணத்தைச் சுவாசித்துக் கொண்டே, படலைக்கு

அப்பால் அவளும் படலைக்கு இப்பால் நானும் நின்ற வண்ணம் மனித நேயத்தைச் சுவாசித்தோம்.

குறுக்கிட்டு இந்த இடத்தில் சினிமாப் பாணியில் கோடி காட்டி விடவேண்டும். பிற்காலத்தில் நான் ஆரம்பித்த இதழுக்கு மல்லிகை என்ற பெயரும், பதிப்பகத்திற்கு மல்லிகைப் பந்தல் என்ற நாமமும் அமைந்ததற்கு ரிஷிமூலம் தேடுபவர்கள் இந்தக் குறிப்பைக் கவனத்தில் எடுப்பது ஆய்வுக்கு ஆரோக்கியம் தரக் கூடியது.

அந்தப் படலைத் தகரம் இணைப்பு விடுபட்டுப் போக வாய் பிளந்தது போன்ற ஒரு சந்து. அந்தச் சந்துதான் நமது தபால் பரிவர்த்தனைப் பெட்டி. சந்திக்க இயலாத காலங்களில் கடிதங்களால் பேசிக் கொள்வோம்.

எனக்கு எந்தக் காலத்திலுமே தாழ்வுச் சிக்கல் இருந்ததில்லை. ஆனால் எதார்த்தத்தைப் புரிந்து கொள்ளும் மதிநுட்பம் இருந்தது. நான் இதைச் சாடை மாதையாகச் சொன்னாலே போதும் அவள் சினந்து முகம் சிவப்பாள். அந்தளவுக்குப் பிரியம் என்மேலே.

இதுவரைக்கும் நான் அவளின் பெயரை ஒருதடவை கூடக் குறிப்பிடவில்லை. பெயரைக் குறிப்பிட்டு அவளது மேன்மையை மலின்படுத்த எனக்கு விருப்பமில்லை. அது எனது நோக்கமுமல்ல.

தெற்றுப்பல் பளீர்டும் அந்தச் சிரிப்பு இருக்கிறதே அந்தச் சிரிப்புக்குரியவளை இப்போதும் நான் நினைத்துப் பார்க்கிறேன். மனசில் தியானிக்கின்றேன்.

“லைலா... லைலா... எனப் பைத்தியம் பிடித்து அலைகிறாயே, அப்படியென்ன அவள் அப்படிப்பட்ட தேவதையா?” எனப் பயஸிடம் அவனைத் தெரிந்தவர்கள் வியப்புத் தெரிவித்த வேளையில் “லைலாவின் அழகை இந்தப் பயஸின் கண்களால் தரிசித்தால்தான் அவள் அழகின் குடகமம்

உங்களுக்கு விளங்கும்” எனப் பயஸ் சொன்னாராம்.

நான் அழகைக்கூட ஆராதிக்கவில்லை. அந்த அன்பு! அந்த நேசிப்பு! அந்த அர்ப்பணிப்பு! - அரைநூற்றாண்டுகளுக்குப் பின்னரும் கூட அவள் இருக்கும் திசையை நோக்கித் தலை தாழ்த்துகின்றேன்.

ஒரு புதுவருடம் பிறக்கப்போகும் தினம்.

முன் அறிவித்தலின்படி ஆண்டு பிறக்கும் நடுச்சாமத்தில் தன்னுடன் என்னைக் கொண்டாடக் கட்டளையிட்டிருந்தாள் அவள்.

அந்த அன்புழைப்பை என்னால் தட்டிக் கழிக்க முடியவில்லை.

நட்ட நடுச்சாமம் வருஷம் பிறக்கிறது. வீதியில் படலையருகே நான் பக்கத்தே சடைத்துப் பருத்த மகோகனி மரம். செப்புக்கம்பி உள்ளீடாகக் கொண்ட நட்சத் திரப் பொறி பறக்கும் கம்பி மத்தாப்பைக் கொழுத்திக் கையில் பிடித்து நாலா திசையும் சுற்றிச் சுழன்று ஆனந்தமாடி வந்த அவள், தான் என்ன செய்கிறோம் என்பதைக் கூடப் புரிந்து கொள்ளாமல் நெருப்பினால் தகதகத்துப் போய்ச் சிவந்திருந்த செப்புக்கம்பியை எனது இடது மணிக் கட்டுக்கு மேலிருந்த சதைப்பகுதியில் அழுத்தி வைத்தாள். என் உயிரே ஒரு கணம் ஸ்தம்பித்துப் போய்விட்டது. உச்ச வேதனையால் பதறிப்போய் விட்டேன். “இந்தத் தழுப்பு எப்பவுமே மறையாது. இது மறையாத காலம் மட்டும் என்னை நீங்கள் மறக்க மாட்டீர்கள்!” கண்ணீர் அரும்ப அவள் இதைச் சொன்னபோது எனக்கு வந்த கோபம் ஆழிப் போய் விட்டது. “என்ன பெண் இவள்?”

இதை எழுதிக்கொண்டிருக்கும் இந்தச் சமயத்தில் கூட, அந்த மறையாத தழுப்பைத் தடவிப் பார்க்கின்றேன். நெஞ்சு நெகிழ்கின்றது.

நீர் இல்லை! இருக்கிறீரா இல்லையோ

இந்த நிமிஷம் வரை எனக்குத் தெரியாது. அந்தத் தழுப்பு என் இடது கையில் இருக்கிறது.

கொப்பளித்த நெருப்புப் புண்ணுக்கு அம்மா நல்லெண்ணையும் மஞ்சள் மாவும் வைத்து அடுத்த நாள் கட்டினார். நான் சொன்ன கற்பனைப் பொய்யை நம்பி, “பட்டாசு சுடுகிறது தான். அதுக்காக இப்படியா மனுஷர் மாஞ்சாதிமேலை பட்டாசு விடுகிறது?” என்றார்.

அந்த அம்மாவும் இன்று உயிரோடு இல்லை. என்னத்தைச் சொல்லுறது? என்னத்தை விடுகிறது? “அண்டைக்கு மடத்தடியாலே சைக்கிளில் போனீங்க... சைக்கிள்ளை போகேக்கை என்ன அப்படியொரு யோசனை? போகேக்கை றோட்டைப் பார்த்தெல்லோ போக வேணும்?” இது ஒரு கடித வாசகம்.

“ஆஸ்பத்திரி றோட்டாலை நடந்து போனீங்க, இல்லை... சட்டையெல்லாம் வேர்வையால் ஊத்தை... தோச்சப் போடத் தெரியாதே? என்ன குழந்தைப்பிள்ளையா நீங்க? தந்தால் நான் தோய்ச்சுத் தருவன் தானே?” இது நேரடியான தாக்குதல். சந்திக்கும்போது கேட்கும் ஆவேசக்குரல் இது.

“அடி ஆத்தே... நான் உம்மைப்போல் பணக்காரச் சாதி இல்லை. உடுப்பைப் பற்றிக் கூட நான் கவலைப்படுவதில்லை!” என்பேன்.

“பாத்தீங்களா... பாத்தீங்களா! பிரிச்சப் பேசப் பழகிக் கொள்ளுநீங்களே, நான் அதுக்காகவா சொன்னேன்? கொஞ்சம் அழகா, வடிவா இருந்தா நமக்கெல்லாம் நல்லது தானே?” எனச் சொல்லிய வண்ணம் கண் கலங்குவான்.

நான் பயந்து விட்டேன். எந்த நேரமும் என்னைப் பற்றியதான சிந்தனை இந்தப் பெண்ணை எங்கே கொண்டு விடப் போகிறதோ என உண்மையாகவே அச்சப்பட்டேன். மனசுக்குள் சங்கடப்பட்டேன்.

கடைசியில் பைத்தியம் பிடித்து விடுமோ என மன இரக்கம் கொண்டேன். வீதிகளில் தெருக்களில் போகும் போது யாரோ என்னை என்னையறியாமலே, பின் தொடர்கின்றனரோ, என்னை உற்றுக் கவனிக்கின்றனரோ எனத் திணசி கலவரமடைந்தேன். அடிக்கடி திரும்பிப் பார்த்தேன்.

அந்த அன்பு என்னை அத்தனை உலுப்பு உலுப்பிவிட்டது. ஒரு குறிப்பிட்ட காலம் நான் சந்திக்க முயற்சிக்கவில்லை. திடீரென ஒரு நாள் எனது முகவரிக்குக் கடிதமொன்று வந்தது. எக்காரணம் கொண்டும் எனது சொந்த முகவரியுடன் எந்தவிதமான தொடர்புகளும் வைத்துக் கொள்ளக்கூடாது எனச் சொல்லிக் கட்டளை. முடியுமானவரை நமது படலைத் தபால் பெட்டியை இதற்கு பாவிப்பது என்பது எழுதாச் சட்டம்.

இப்படி ஒழுக்கை மீறி வந்த கடிதத்தை நான் பரபரப்புடன் பார்த்தேன். “இன்று அவசியம் சந்திக்க வேணும். மறக்க வேண்டாம். இன்று சந்திக்கத் தவறினால் இதுவே எனது உயிருள்ள இறுதிக் கடிதமாக இருக்கும்” என்று கடித வரிகள் எச்சரித்தன. பயமுறுத்தின.

எனக்குப் பயம் பிடித்துக் கொண்டது. அன்று இரவு சந்திக்க முடிவு செய்தேன். முன் இருட்டுக் காலம். போகும் போது இலேசாக மழை தூறிக் கொண்டிருந்தது. சூழ்நிலை ரம்மியமாக இருந்தது. கண்களை இடுக்கி நோட்டமிட்டேன். ஆள் அிடையாளம் தெரிந்தது. சமீபமாக நெருங்கி படலைச் சட்டத்தில் கைவைத்த வண்ணம் அவளது பெயரைச் சொல்லி, “என்னப்பா இண்டைக்கு இந்த அவசரம்? ஏன் என்றை விலாசத்துக்குக் கடிதம் போட்டீர்?” எனக் கேட்டபடி பதிலுக்காகக் காத்திருந்தேன்.

அன்றைக்கென்று மல்லிகைப்பு வாசம் கம்மென்றிருந்தது. சுகந்த வாசனை மனசைக் கிறங்க அடித்தது. வெகு ரம்மியமாகவிருந்தது.

உருவம் சற்றுப் பின்வாங்கிய மாதிரித் தெரிந்தது. தெரிந்த கணமே “தம்பி!” என்றது.

தாய்!

என் சர்வாங்கமுமே உதறல் எடுத்தது. நடுக்கி விட்டேன். ஓடுகிறேன்: ஓடுகிறேன் - மனசுக்குள் தான். ஓடுகின்றேன்.

‘தம்பி நான் சொல்லுறதை ஆறுதலாகக் கேளும். நீரும் என்னைப் போல ஒரு தாய் பெத்த பிள்ளைதான். எனக்கு இதெல்லாம் அசகை மசகையாக நல்லாத் தெரியும். நானொண்டும் உம்மைத் திட்டிப் பேசேல்லை. அவளிர குணமும் பெத்த தாயெண்ட முறையிலை எனக்கு நல்லாத் தெரியும்” சொல்லிக் கொண்டு வந்த அந்தத் தாய் வார்த்தைகள் தொடர்ந்து கிடைக்காமல் கேவிக் கேவி அழுதார். “உம்மட தாயைப் போல என்னை நினைச்சுப் பாரும் உம்முடைய காலிலை விழுந்து கையெடுத்துக் கும்பிடுறன். அவளை இனி மறந்திடும். அப்பீடி ஏதும் இசைகு பிசகாக நடந்திட்டு எண்டால் நான் விட்டு வளையிலை சுப்பிறு போட்டுத்தான் தூக்கிச் சாவன்! இது மடுமாதாவாணச் சத்தியம்!’

நான் நின்றது நின்றபடியே நின்றேன். “நான் கொறன். ஒன்டை மாத்திரம் உம்மட்டை கொஞ்சிக் கேக்கிறன். அவளிட்டை நான் சொன்னதை மாத்திரம் சொல்லிப் போடாதையும்!”

இந்தச் சம்பவம் நடந்ததா? இல்லையா? என்று நிதானிப்பதற்குள் இருட்டுக்குள் அந்த உருவம் மறைந்து விட்டது.

இரவு முழுவதும் தூக்கமில்லை. கிணற்றுங் கட்டில் படுத்துபடி வானத்தை அண்ணாந்து பார்த்த வண்ணம் ஓரே சிந்தனை.

- ‘செத்துப் போய்விட்டால் என்ன?’

“சீ! என்ன மோட்டுத் தனமான யோசனை?”

கடைசி கடைசியாக ஒரு முடிவெடுத்தேன். அவளை இனிமேல் மறந்து விடுவது தான் நல்லது. அந்தத் தாய் கையேந்தி

என்னிடம் பிச்சை கேட்பதைப் போல் இறைஞ்சி நின்றதை நான் நிராகரிக்கவே கூடாது.

அத்தனை “வில் பவர்” உள்ளவன் நான் என்பதை இந்த உலகிற்கு நிரூபித்துக் காட்ட அந்த முடிவுக்கு அந்தக் கரும் இரவில் வந்தேன்.

யாழ்ப்பாணத்தில் தொடர்ந்து இருந்தால் என்னையே நான் ஏமாற்றி விடுவேனோ எனப் பயந்தேன். இரண்டாம் நாள் மெயில் வண்டியில் கொழுப்பு புறப்பட்டு விட்டேன். ஜாஸலையில் எனக்கொரு நண்பர் இருந்தார். அவருடன் அவரது அறையில் தங்கியிருக்கச் சித்தமானேன். பகல் சாப்பாட்டுக்கு முன்னர் ஜாஸலை ஆற்றுக்கு குளிக்கச் சென்றிருந்தேன். தண்ணீருக்குள் இறங்கி இரண்டொரு தடவைகள் மூழ்கி எழுந்ததானால் சமயம் ஆற்றூர் அப்படியே என்னை இழுத்துச் சென்றது. நீந்தத் தெரியாது. கையையும், காலையும் இப்படியும் அப்படியும் அடித்ததுதான் மிச்சம். கால் ஆழமான புதை சேற்றுக்குள் புதைபுண்டு போனது. கத்த நினைக்கிறேன். வாய்க்குள் தண்ணீர். இரண்டொரு மிட்டு அழுக்கு நீரைக் குடித்தது தான் மிச்சம். ‘செத்துப் போய் விடுவேனா?’

ஒரு கிழமைக்கு முன்னர் ஊரில் கிணற்றுங் கட்டில் படுத்தபடி தற்கொலை பற்றிச் சிந்தித்தவன் இங்கு உயிருக்காகப் போராடினான்.

கரையில் தலை துவட்டிக் கொண்டிருந்த சிங்கள வாலிபன் ஒருவன் திடீரென ஆற்றுக்குள் பாய்ந்து, எனது தலைமுடியைப் பற்றிப், பிடித்து இழுத்து வந்து கரையில் போட்டான். முதல் உதவி கரையில் நடந்தது.

சின்னஞ்சிறு வயசில் மாத்தறையைச் சேர்ந்த அந்த அம்மா - பூவம்மா எங்களைத் தமது சொந்தப் பிள்ளைகள் போல அன்பு காட்டிச் சிராட்டிப் பாராட்டினார். இங்கே ஜாஸலையில் தண்ணீருடன்

வரலாறு முடியவிருந்த எனக்கு ஒரு சிங்களச் சகோதரன் உயிர்ப் பிச்சை தந்து காப்பாற்றினான்.

அரசியல்வாதிகள் ஆயிரம் சொல்லட்டுமே - இன வெறியர்கள் எத்தனை! எத்தனை கதைகளைத்தான் கூறட்டுமே அடிப்படையில் பாமர சிங்கள மக்கள் ரொம்பவும் நல்லவர்கள். அடிப்படையில் கல்மிஷமில்லாதவர்கள்.

- அப்படித்தான் தமிழ் பாமர மக்களும்!

என்னுடைய காதல் வரலாற்றின் பின்னணியை வெகு ஆறுதலாகச் செவியுற்று எனது மகன் திலீபன் கடைசியாகச் சொன்னார்: “உங்களைப் போன்ற கோழைகள் காதலித்திருக்கக் கூடாது என்று நான் சொல்ல மாட்டன். அப்படிப்பட்ட அன்பும் அர்ப்பணிப்பும் நிரம்பிய பெண் உங்களைப் போன்ற கோழைகளைக் காதலித்திருக்கக் கூடாது என்று நான் இப்பொழுது சொன்னால், அது சரியா?”

“வெற்றி பெறுவது மட்டும் தான் காதலின் சிறப்பு எனப் பலர் கருதுகிறார்கள். தோல்விகளினால் எத்தனை எத்தனை காவியங்கள் இந்த உலகில் சிருஷ்டிக்கப்பட்டுள்ளன? என்னையே எடுத்துக் கொள்ளலாம். அந்தப் பெண்ணிடமிருந்து தான் நான் மானுட நேசத்தைக் கற்றுத் தெரிந்து கொண்டேன். பிரதிப் பிரயோசனம் கருதாத அந்த அன்பை என்னால் விளக்கிக் கொள்ள முடிந்தது. இன்று நான் ஓர் எழுத்தாளனாக திகழ்த்ததற்கும் இந்தத் தோல்வியான முதற் காரணம். எனவே காதல் தோல்விகள் தோல்விகளேயல்ல!”

என்னை முழுமைப்படுத்தி சிந்திக்க வைத்தவள் அவள் தான் என்பதை இந்தக் கட்டத்தில் ஒப்புக் கொள்ளுகின்றேன். அதே சமயம் அவள் எனக்குக் கிடைத்திருந்தால் நான் கூட, ஒரு சராசரியாகத் தான் கணக்கெடுக்கப் பட்டிருப்பேன் என்பதையும் திறந்த மனசுடன் இந்தச் சந்தர்ப்பத்தில் ஒப்புக் கொள்ளுகின்றேன்.

‘பரா’ என்ற பிரபல்யமான ஒலிபரப்பாளர் தம்பிஜயா தேவதாஸ்

பிரபல்யமான வானொலி ஒலிபரப்பாளர் எஸ்கே. பரராஜசிங்கம் 26.3.99ல் காலமானார். அவர் பெயர் மட்டும் பரராஜசிங்க மல்ல ஒலிபரப்பிலும் அவர் சிங்கம் தான்.

ஆசிரியன், அறிவிப்பாளன், மெல்லிசைக்கலைஞன் என்று பல்வேறு துறைகளில் பரிணமித்த பராவின் குரல் ஓய்ந்து விட்டது. அவர் ஒரு கலைஞராக மட்டும் வாழவில்லை. பல கலைஞர்களுக்கும் வழிகாட்டிய குருவாக விளங்கினார்.

மலேசியாவில் பிறந்த எஸ்கே. பரராஜசிங்கம் தெலுப்பிழை மகாஜனாக்கல்லூரியின் பழைய மாணவன். விஞ்ஞானப் பட்டதாரியாக பல்கலைக்கழகத்திலிருந்து வெளியேறியவர். ஹட்டன் ஹைலண்ட் கல்லூரியில் ஆசிரியராகதான் தொழில் வாழ்க்கையை ஆரம்பித்தவர்.

ஆசிரியர்களே பெரும்பாலும் கலை முயற்சிகளில் ஈடுபடுகிறார்கள் என்ற பொதுக் கருத்துக்கு ஏற்ப, பரராஜசிங்கமும் ஆசிரியராக இருந்தவாறே ஒலிபரப்புக் கலைக்குள் புகுந்தவர்.

அவருக்கு இருந்த இனிமையான கணர்வு என்ற குரல் அவரை அறிவிப்பாளர் ஆக்கியது. பாடுவதில் இருந்த ஆர்வம் அவரை ஒரு பாடகர் ஆக்கியது. பல்கலை அறிவு அவரை தயாரிப்பாளர் என்ற நிலையில் உயர்த்தியது.

சினிமாப்பாடல்களால் சமாளிப்பதே

வர்த்தகசேவை என்ற நிலையை மாற்றி அச்சேவைக்கு புதிய பரிமாணத்தை ஏற்படுத்தியவர். “மலிபன் கவிக்குரல்” என்ற நிகழ்ச்சியின் மூலம் ஈழத்துப் பாடல்களின் வளர்ச்சிக்கு வித்திட்டவர்.

“கவிக்குரல்” “திரை தந்த இசை” ஒலி மஞ்சரி, இதயரஞ்சனி போன்ற நிகழ்ச்சிகளை அறிமுகப்படுத்திய பெருமை இவரையே சாரும்.

பரா செய்தி வாசிப்பவராக பல காலம் கடமையாற்றியவர். இவர் வாசிக்கும் பாணியே தனியானது. இவர் செய்தி வாசிக்கும் பொழுது, செய்தியை விட்டு விட்டு அவரது குரலை மட்டும் ரசித்துக் கேட்டவர்களில் நானும் ஒருவன்.

பராவைப் பின்பற்றி நிகழ்ச்சி தயாரித்தவர்கள் பலர். அவர்கள் அவரது பாணியைப் பின்பற்றினார்களே தவிர குரலைப் பின்பற்ற முடியவில்லை. அவரது குரலையே பின்பற்றி நிகழ்ச்சிகள் செய்ததில் பெருமைப் பட்டவன் நான்.

இலக்கிய ஆர்வம் உள்ள இவர் அதிகம் எழுதாவிட்டாலும் இலங்கையின் பல்வேறு தமிழ் எழுத்தாளர்களின் சிறுகதைகளை நாடகமாக்கி தனது “இதயரஞ்சனி” என்ற நிகழ்ச்சி மூலம் ஒலிபரப்பியவர்.

என். சண்முகலிங்கன் பிரதி எழுத பரா குரல் கொடுத்த இந்நிகழ்ச்சிகள் பல பிண்ணாளில் புத்தக உருவில் வந்து பலரின்

பாராட்டையும் பெற்றன. வானொலியின் பொற்காலம் எனக் கருதப்பட்ட 70 களில் சில்லையும் செல்வராஜன் காவலூர் ராஜதுரை ஆகியோருடன் சேர்ந்து விளம்பரத்துறையில் கொடிகட்டி பறந்தார்.

பராவின் குரலைப் பின்பற்றி கல்விச் சேவையில் நான் நில நிகழ்ச்சிகளைச் செய்து வந்தேன். இந்நிகழ்ச்சி பற்றி பரா என்ன கூறுவார் என்று ஏங்கிக் கொண்டிருந்தேன். அல்வேளையில் அவர் என்னுடன் ஒருநாள் உரையாடினார். “கல்விச் சேவையில் நீ என்ன நிகழ்ச்சி செய்து கொண்டிருக்கிறீர் என்று கேட்டார்” அவர்.

“எனது நோக்கில் என்ற நிகழ்ச்சியை செய்து கொண்டிருக்கிறேன்” என்று பதில் சொன்னேன் நான்.

“கல்விச் சேவையில் எனது நோக்கில்” நிகழ்ச்சியை நீயா செய்கிறாய்? என்று என்னிடம் பலர் கேட்டார்கள். அது தான் கேட்டேன் என்று சிரித்தவாறு அவர் சொன்னார்.

அவரது பதில் மூலம் அந்த ஒப்பற்ற கலைஞனின் பாணியையும் குரலையும் நெருங்கியிருக்கிறேன் என்று அப்பொழுது உணர்ந்து பெருமையடைந்தேன்.

இசை, இலக்கியம், சினிமா தொடர்பான ஒரு நூலகத்தை அவர் வைத்திருந்தார்.

அரிய புத்தகங்களும் அற்புதமான இசைத் தட்டுகளும் அங்கு நிறைந்திருந்தன. அந்த நூலகத்தை பல ஒலிபரப்பாளர்கள் பயன்படுத்தினர். நானும் பல வேளைகளில் அங்கு குளிர் காழ்ந்திருக்கிறேன். அங்கு பொறுக்கியவைகளைக் கொண்டுதான் “வானொலி மஞ்சரி” யில் நான் பாடக்களின் வரலாறுகளை எழுதி வருகிறேன்.

இப்பொழுது அறிவிப்பாளர்கள் பலர் பாடக்களாகவும் விளங்குகிறார்கள். ஆரம்பத்தில் இலங்கை வானொலியில் அறிவிப்பாளராகவும் பாடகராகவும் விளங்கியவர் பரா. சந்தன மேடையில், கங்கையளே குளிரும் நிலவினிலே போன்ற மெல்லிசைப் பாடல்கள் அதற்கு உதாரணங்களாகும்.

இத்தனை புகழ்மிக்க பரா இனிய சபாவம் கொண்டவர். வானொலியைக் காதுவித்தனாலோ என்னவோ திருமணப் பதத்தில் புகாமல் பிரமச்சாரியாகவே வாழ்ந்து மடிந்து விட்டார்.

அவர் வல்லவர். ஆனால் நல்லவராக வாழ்ந்தார். அதனால் பதவிகளை நோக்கிச் செல்லவில்லை. அவரைநோக்கி பதவிகள் வந்தன. பதவிகளை நோக்கி அவர் செல்லவில்லை.

வானொலி இருக்கும்வரை பராவின் புகழும் இருக்கும் அவரது இசைத்தட்டுகள் இருக்கும் வரை அவரது குரலும் நின்று நிலைக்கும்.

மல்லிகை

சுவைஞர்களுக்கு ஒரு வேண்டுகோள்

மல்லிகையுடன் தொடர்பு கொள்ளுங்கள்

ஆண்டுச் சந்தா	180/-
தனிப்பிரதி	15/-

201, 1/1, ஸ்ரீ கதரேசன் வீத,
கொழும்பு - 13. தொலைபேசி : 320721

தகழி: நிறைவுற்ற பயணம் சுகுமாரன்

“வாழ்க்கை என்னை பிரமிக்க வைத்தது. நான் எப்போதும் வாழ்க்கையைச் சார்ந்தேயிருப்பவன். அதைவிட்டு ஒருபோதும் நான் விலகியதில்லை”

ஒரு பேட்டியில் தகழி.

தகழி மறைந்து விட்டார். நவீன மலையாள இலக்கியத்துக்கு உலக அளவில் அறிமுகம் பெற்றுத் தந்தவர் தகழி சிவசங்கரபிள்ளை. கடந்த ஓர் ஆண்டுகாலமாக, உடல் நலக்குறைவு காரணமாக மருத்துவ மனைக்கும் வீடுக்குமாக அலைக்கழிக்கப்பட்டிருந்த அந்தப் பெரும் எழுத்தாளரின் வாழ்க்கை சென்ற சனிக்கிழமை முற்றுப் பெற்றது. அரை நூற்றாண்டுக் காலத்துக்கும் அதிகமான அவரது படைப்பு வாழ்க்கை ஓர் எழுத்தாளனின் சாதனை மட்டுமல்ல; மலையாளக் கலாசாரத்தின் அடையாளமும் ஆகும். இதை அவரது மரணம் நிரூபித்திருக்கிறது.

கேரளத்தின் நெற்களஞ்சியமான ஆலப் புழை மாவட்டத்திலுள்ள குட்டநாட்டின் தகழி கிராமத்தில் 1912ல் பிறந்தார் சிவசங்கரபிள்ளை. கதகளி நடனம் பயின்றிருந்த தந்தைதான் தகழியின் இலக்கிய வாழ்க்கைக்கான ஆதாரத் தூடிப்புக்களை ஏற்படுத்தியவர் என்று அவரே பிற்காலத்தில் நினைவு கூர்ந்திருக்கிறார். இளம் பருவத்தில், வீட்டில் நாள்தோறும் வாசிக்கக்கேட்டு மனத்தில் பதிந்த இராமாயண, மகாபாரத இதிகாசங்கள் தாம் அவரது இலக்கியப்

பின்னணி. பள்ளி, கல்லூரிப் படிப்புக்குப் பிறகு சட்டம் பயின்றார். இருபதாண்டுகளுக்கு மேலாக வழக்கறிஞராகவும் பணியாற்றினார். “கேஸரி” பத்திரிகையின் ஆசிரியரான பாலகிருஷ்ண பிள்ளையின் தூண்டுதல், சிவசங்கரபிள்ளையை எழுத்தாளராக்கியது. பிரெஞ்சு எழுத்தாளரான மாய் சானும் ரஷிய எழுத்தாளரான ஆன்டன் செகாவும் தகழியை ஆழமாகப் பாதித்தனர். 1934 ல் “தியாகத்துக்குப் பிரதிபலன்” (தியாகத்தினு் பிரதிபலன்) என்ற முதல் நாவலை எழுதி வெளியிட்ட போது சிவசங்கரபிள்ளைக்கு வயது இருபத்திரண்டு.

கேரள சமூக வாழ்க்கையில் மாற்றங்களும் மலையாள இலக்கியத்தில் புதிய போக்குகளும் உருவாகிக் கொண்டிருந்த காலகட்டம். நம்புதிரி மனைகளின் ஆசார இருளிலும் நாயர் தறவாடுகளின் “நாலு கெட்டு” வீடுகளின் நிழலிலும் பதுங்கியிருந்த படைப்பிலக்கியத்தை புதிய தலைமுறை எழுத்தாளர்களான பொன்குன்னம் வாக்கி, வைக்கம் முகம்மது பஷீர், தகழி ஆகியோர் விரிவான களத்துக்கும் விவாதத்துக்குரிய கோணத்துக்கும் கொண்டு வந்தனர். இவர்களில் “முற்போக்கு” இலக்கியத்தின் சிறப்பான வகை மாதிரிகளை தகழியே அதிகம் உருவாக்கினார். அவமதிக்கப்படும், துன்புறுத்தப்படும் முடங்கிக் கிடந்த மனிதர்களின் வாழ்க்கை இலக்கியமானது. “தோட்டி யுடெ மகன்” (1947) என்ற தகழியின் நாவல் இந்த

அனுமுமுறையின் வெற்றிகரமான படைப்பு இந்த நாவலுக்கு முன்பே பல சிறுகதைகளையும் சில நாவல்களையும் எழுதியிருந்தார். எனினும் தகழிக்கு இலக்கிய அங்கீகாரம் பெற்றுத் தந்ததும், மலையாள புனைக்கதைப் படைப்பில் முதலாவது சமூக எதிர்த்தவாத நாவல் என்று அடையாளம் காணப்பட்டதும் தோட்டியின் மகன் தான். மார்க்சியச் சிந்தனைகளை உள்வாங்கியிருந்த தகழியின் எழுத்து தீர்த்தி இதை வெறும் வறட்டு வாத வியாக்கியானமாக இல்லாமல் ஒரு கலைப்படைப்பாகவும் மலர்ச் செய்து இருந்தது.

“தோட்டியின் மகன்” வெளியான மறு ஆண்டு “ரண்டிடங்ஙழி” வெளியானது. தகழியின் சொந்த பூமியான குட்டநாட்டுத் தோட்டிகளின் வாழ்க்கையை “தோட்டியின் மகன்” சித்திரித்தது. அதே மண்ணின் விவசாயக் கூலிகளான பறையர், புலையர் களின் துன்பக் கதையின் சித்திரிப்பு “ரண்டிடங்ஙழி”. சமூக விமர்சனமாக அமைந்த இந்த இரு நாவல்களின் படைப்பாக்கத்தில் மார்க்சியம் செல்வாக்குச் செலுத்தியது.

1956-ல் வெளிவந்த ‘செம்மீன்’ தகழிக்கு நிரந்தர இலக்கியப் புகழைப் பெற்றுத் தந்தது. அவரது வேறு எந்தப் படைப்புக்கும் இல்லாத அளவு, புகழையும் விமர்சனங்களையும் செம்மீன் பெற்றது. மனித உறவுகளின் சிடுக்குகளுக்குக் காரணம் பொருளாதார அநீதி மட்டுமல்ல: மனத்தின் இயக்கங்களும் தான் என்ற பார்வையை செம்மீன் வெளிப்படுத்தியது. கடலோர மீனவர்களின் வாழ்க்கைப் பின்னணியில் இரு காதலர்களின் நிறைவேற்றமல் போனகாதலின் சோகத் துடிப்புத் தான் நாவலின் அடிப்படை. ஆனால் அதன்மீது அந்த மக்களின் மரபு ரீதியான நம்பிக்கை, பரஸ்பரச் சுரண்டல், வெகுறித் தன்மை, இயற்கை சார்ந்த அன்றாட வாழ்க்கை எனப்பட பரிமாணங்களைத் தகழி உருவாக்கினார். நாவலின் பாத்திரங்களான கறுத்தம்மா, பரிக்குட்டி,

அச்சன் குஞ்சு, பழனி, சக்கி, பஞ்சமி ஆகியோருடன் மனித மனத்தின் ஆரவாரங்களோடு கடலும் முக்கிய கதாபாத்திரமாக உயிர் பெற்றிருந்தது. தகழியை உலக இலக்கிய அரங்கில் நிலைநிறுத்தியது செம்மீன். அதிக அளவு இந்திய மொழிகளிலும் பல்வேறு உலக மொழிகளிலும் மொழி பெயர்க்கப்பட்ட மலையாளப் படைப்பு என்ற பெருமையும் இந்த நாவலுக்கு உண்டு.

“ஏணிப்படிகள்” 1964-ல் வெளியானது. இதன் கதை கேரள மாநிலத்தின் கதை. திருவிதாங்கூர் சமஸ்தானமாக இருந்து கேரளம் என்ற தனி மாநிலமாக உருவான நிலப்பகுதியின் வரலாற்றுக் காலகட்டத்தையே தகழி இந்த நாவலில் சித்திரித்தார். கேசவபிள்ளை என்ற சாமானியன், வாழ்க்கையின் ஒல்லொரு படியிலும் நின்று உயர்வதை கலை அமைதியுடன் வெளிப்படுத்துகிறது நாவல். தகழியின் அரசியல் கண்ணோட்டத்தையும் இந்த நாவலில் காணலாம். கதையை சமூக விமர்சனத்திற்குரிய கலையாக மாற்றியவர் தகழி என்ற கோணத்தைத் தகழிக்கு மளித்தது ‘ஏணிப்படிகள்’.

தகழி மிகச் சரளமான எழுத்தாளர். நிறைய எழுதியவர். அவருடைய படைப்புலகம் விரிவானது. முப்பத்தைந்து நாவல்கள், ஐநூறுக்கும் மேற்பட்ட சிறுகதைகள், வாழ்க்கை நினைவுத் தொகுப்புகள், நாடகம், பயணக்கட்டுரை என்று அவரது பங்களிப்பு ஏராளம். ‘வெள்ளப்பெருக்கில்’, ‘கல்யாணியின் கதை’ உள்ளிட்ட சிறுகதைகள் அவரை முக்கியமான சிறுகதைக் கலைஞராகவும் பேச இடமளிப்பவை. ஏறத்தாழ அறுபது ஆண்டுகள் நீண்ட தகழியின் இலக்கிய வாழ்க்கையின் பெரும் சாதனை 1978-ல் வெளியான ‘கயிறு’. சுமார் ஆயிரம் பக்கங்கள், நூற்றுக்கும் மேற்பட்ட கதை மாந்தர், மூன்று தலை முறைகளைத் தழுவிய காலநீட்சி என்று மகத்தான முயற்சி. ஓர் அர்த்தத்தில் தகழியின் பிற படைப்புகள் எல்லாமும் ‘கயிறு’ என்ற

பெரும் படைப்புக்கான ஒத்திகை என்று சொல்லலாம்.

சட்டப் படிப்பு முடித்துக் கணிசமான காலம் வழக்கறிஞராகப் பணி புரிந்தவர் தகழி. எனினும் தன்னை ஒரு விவசாயியாகவே அறிமுகப்படுத்திக் கொள்கிறார். ‘அடிப்படையில் நான் விவசாயி. எனது தொழில் எழுத்து’.

எனினும் எழுத்துத் தொழிலே அவரை மிக உயர்ந்த அங்கீகாரங்களுக்குத் தகுதியானவராக்கியது. 1965-ல் ‘செம்மீனு’ க்கு மலையாள மொழிக்கான முதல் சாகித்திய அகாடெமி விருது வழங்கப்பட்டது. அதே ஆண்டு வெளியான ‘செம்மீன்’ திரைப்படத்துக்கு சிறந்த திரைப்படத்துக்கான முதல் தங்கப்பதக்கமும் வழங்கப்பட்டது. கேரள சாகித்திய அகாடெமி விருது, வயலார் விருது, வள்ளத்தோள் விருது, உச்சகட்டமாக 1984-ல் ‘கயிறு’ ஞானப்பீட பரிசும் பெற்றது. கேரளப் பல்கலைக்கழகமும், கோட்டயம் மகாத்மகாந்தி பல்கலைக்கழகமும் ‘டாக்டர்’ பட்டங்களை வழங்கித் தகழியைக் கௌரவித்தன. 1985-ல் இந்திய அரசு பத்மபூஷண் விருது அளித்துச் சிறப்பித்தது.

உலகப் புகழ் பெற்றவர். எனினும் தகழியிடம் ஒரு குட்டநாடன் விவசாயியின் எளிய தோற்றமே இருந்தது. நான்கு பெண்களும் ஒரே மகனும் கொண்ட குடும்பத்தின் தலைவர். “என் வீட்டில் தலைவர் என்பது பெயருக்குத்தான். எல்லாமே காத்தாத்தான்”

என்று ஒருமுறை தகழி நகைச்சுவையாகக் குறிப்பிட்டார். காத்தா என்பது அவரோடு அறுபது ஆண்டுகளுக்கும் மேலாக இல்லறம் நடத்தும் கமலாட்சி. மலையாள இலக்கிய வாசகரிடையே தகழி - காத்தாவின் தாய்ப்பத்தியமும், தகழியின் சிக்கனமும் மிகவும் பிரசித்தி பெற்ற பேச்சுக் கதைகள்.

தகழியின் எழுத்து வாழ்க்கை நீண்டது. படைப்புலகம் பரந்தது. மலையாள வாசகன் மனத்தில் சந்தன முத்திரை பதித்த படைப்புகள் அவருடையவை. தகழியைப் பற்றி புதிய தலைமுறைக்கு மாற்றுக் கருத்து இருப்பது தவிர்க்க இயலாதது. நான்கு ஆண்டுகளுக்கு முன்பு ஆலுவாயில் நடைபெற்ற ‘மானஸோத்சவம்’ இலக்கிய விழாவின் போது தகழியைச் சந்தித்தபோது இதைக் குறிப்பிட்டேன். “இருக்கலாம். என் தலைமுறையில் நான் புதுமை விரும்பினேன். எனக்குச் சரியென்று பட்டதை எழுதினேன் ஒரு விவசாயி விதைக்கிற எல்லா நெல்லும் முளைக்கவேண்டும் என்றுதானே ஆசைப்படுவான்” என்று நிதானமாகப் பதில் சொன்னார் தகழி.

கயிறுக்குப் பிறகு சிந்து சமவெளி நாகரிகம் பற்றி பிரம்மாண்டமான நாவல் எழுதப் போவதாக பலமுறை குறிப்பிட்டிருந்தார். வரும் பதினேழாம் தேதி 87 ஆவது வயது நிறைவைக் கொண்டாட இருந்த தகழி சிவசங்கரபிள்ளையின் வாழ்க்கைக் கதையை மரணம் முந்திக் கொண்டு புர்த்தி செய்துவிட்டது. நன்றி தினமணி-

வாழ்த்துகின்றோம்

இந்த நாட்டின் பிரபல எழுத்தாளர் ‘தெனியான்’ தம்பதிகளுடைய மூத்த புதல்வி திருநிறை செல்வி உமா அவர்களுக்கும் பொலிகண்டி கணபதிப்பிள்ளை தம்பதிகளுடைய குமாரர் திருநிறை செல்வன் ஞானசீவன் அவர்களுக்கும் சமீபத்தில் திருமணம் இனிதே நடைபெற்றது.

மணமக்களை மல்லிகை மனதார வாழ்த்துகின்றது

ஒரு டொக்டரின் கிறுக்கல்கள்
டொக்டருக்குத் தீர்த்தம்
அழகு சந்தோகூடி

‘இரண்டாயிரம் ஆண்டுச் சுமை எமக்கு’
எனப் பாடினார் எமது மூத்த கவிஞர்.
இரண்டாயிரம் என்ன, ஐயாயிரம் ஆண்டுப்
பெருமையைப் பறையடித்து சங்கு ஊதி
மேலும் சுமை ஏற்றத் தயங்காதவர்கள்
நாம். எமது சுமை கலாச்சாரத்தில் மட்டு
மல்ல. விஞ்ஞானம் சுகாதாரம் என மேலும்
பல துறைகளுக்கும் விஸ்தரிக்கிறது.

இல்லாத சுமைகளையெல்லாம் தேடிச்
கண்டுபிடித்து எம்மினத்தின் முதலெழுத்தை
ஒடிக்க எம்மில் பலர் துடித்துக் கொண்டிரு
க்கிறார்கள்.

ஒளவையார் காலத்திலேயே அனுவைப்
பிளந்து ஏழ் கடலைப் புகுத்தியவர்கள்
நாம் எனப்பெருமையடித்துக் கொள்கிறோம்.
ஆனால் அவர் பாடிய காலத்தில் அனுவின்
அர்த்தம் என்ன?, இன்று அதன் புதிய
அர்த்தம் என்ன? எனச் சிந்திக்கிறோமா?

அப்படியான நாம் சுகாதாரத் துறையை
மட்டும் விட்டு வைப்போமா?

தமிழர்களாகிய நாம் சங்க காலத்தி
லேயே சுத்தத்தைக் கடைப்பிடித்தவர்கள்,
சுகாதாரத்தைப் பேணியவர்கள் என்று
பெருமை அடித்துக் கொள்வோம். ‘அன்றே
ஆசாரக்கோவை எழுதப்பட்டுள்ளமை
அதற்குச் சான்று’ எனப் பழம் பண்டிதர்கள்
ஆதாரம் தேடுவார்கள்.

‘அதிகாலை நித்திரை விட்டெழுந்து கடற்
கரை ஓரமாக அல்லது நீர் நிலையை

அண்மித்த இடங்களில் தெற்குத்திசை
நோக்கி முக்குருணியைப் பார்த்தபடி மல
சலம் கழிக்கவேண்டும் என்று எமக்கு சைவ
வினாவிடையில் போதிக்கப்பட்டுள்ளது.
ஆனால் நாம் வடலிகளுக்கும், ஈச்சம் பற்
றைகளுக்கும், வயல்களுக்கும் மனித ஒரு
க்களைப் பசளையிட்டுக் காடு வளர்த்துச்
சூழலையாதுகாத்துக் கொண்டிருக்கிறோம்.

அதன்பின் குளக்கரையில் அடிக்கமுவி,
அதே நீரால் வாய் கொப்பளித்து, முகம்
கழுவி, தலைக்கு நீராடி, ஆடை துவைத்
துச் ‘சுத்தமாக’ ஆலயம் சென்று தரிசனம்
செய்யும் எமது கலாச்சாரப் பாரம்பரியம்
போற்றுதற்குரியது.

இராமன் லிங்கத்தை வைத்துப் பூசித்த
புண்ணிய ஸ்தலத்தை தரிசிக்கும் வாய்ப்பு
சில வருடங்களுக்கு முன் கிடைத்தது.
அதிகாலையிலேயே பொழுது புலருமுன்
அரையிருட்டில் எம்மை புண்ணிய தீர்த்தத்
திற்கு அழைத்துச் சென்றார் எமது கைட்

கடற்கரையில் நூற்றம் தாங்க முடிய
வில்லை. சேற்று நூற்றமாக்கும் என மூக்
கைப் பிடித்துக்கொண்டு நீரினுள் தலையை
மூழ்கிவிட்டுத் தலையை வெளியே எடுத்தால்
லேசான வெளிச்சத்தில் லட்டு மாதிரி
ஏதோ மிதந்து வருகிறது. கடவுளின் அருட்
பிரசாதமாக்கும் எனப் பக்தியோடு கையை
நீட்டினால் அருகிலிருந்தவர் நழுட்டுச்
சிரிப்புடன் லுங்கியை உயர்த்திக் கொண்டு,
‘பாரம் கழிந்து’ வீட்ட திருப்பியோடு காலை
அகட்டிவைத்து நடந்து செல்கிறார்!

நாவலர் பெருமான் அருளிய சைவ
வினாவிடையின் தாக்கம் தமிழ் நாட்டிலும்
பரவியிருப்பது எனக்கு ஆச்சரியமாக
இருந்த போதும், அவர் சொற்படி
அவர்களும் ‘காலைக்கடன்’ கழிப்பது
கண்டு பெருமையடைந்தேன்.

* * * * *

சிறுவயது ஞாபகம் வருகிறது. எனது
மாயாவிற்கு என்னிலும் ஒருசில வயதுகளே
அதிகம். அதனால் அவர் எனது
விளையாட்டுத் தோழனும் கூட.

அவருக்குக் ‘கிரந்தி’ உடம்பு என்று
பாட்டி அடிக்கடி சொல்லுவா. சிறு காயமா
னாலும் புண் அவியத் தொடங்கிவிடும்.
அவரின் ஐயா, எனது பாட்டனாருக்கு பட்ட
ணத்தில் வேலை. ஞாயிற்றுக் கிழமைகளில்
தான் வீட்டுக்கு வருவார். வந்ததும் இவரது
புண் அவரது கண்ணைக் குத்தும் உடனடி
யாகவே அதனைச் சுத்தம் செய்யச்
சித்தமாவார்.

மாட்டுக் கொட்டிலுக்குப் போய் புதுச்
சாணமாக எடுத்து, ஒரு உருண்டை
உருட்டி ஆடுகால் மரத்தடி ஈரலிப்பு
மண்ணில் ஒளித்து வைப்பார். பின்புதான்
மாமனை கிணத்தடிக்கு இழுத்துக்
கொண்டு போய் சோப் போட்டுக் குளிக்க
வார்க்கும் சடங்கு தொடங்கும். அதனைத்
தொடர்வதுதான் உச்சக்கட்டம்.

கண்ணுக்கு சோப் போட்டுவிட்டு
பொடிப்பிள்ளை கண் திறக்க முடியாது
அந்தரித்து நிற்கும் நேரம் பார்த்து
மறைத்து வைத்திருந்த சாணிக்கட்டியை
எடுக்க மெல்ல நடுவுவார். புண்ணில்
தேய்த்துச் சுத்தப் படுத்துவதற்காக.
மாமனுக்குத் தெரியாதா இவர்
செய்யப்போவது. கண்ணைத்
துடைத்துவிட்டுப் பிடிப்பார் ஓட்டம்.

இவர் வீட்டுக் கலைப்பார்.

அவர் தப்பியோடுவார்.

கிணற்றுக்கட்டைச் சுற்றி, வீட்டைச்
சுற்றி, பாட்டியைச் சுற்றி என ஓட்டப்போட்டி

தொடரும் ஓடக் களைத்துப் போன பாட்டா,
‘தப்பிப் போட்டாய் என்ன, அடுத்த கிழமை
பார்க்கிறேன்’ என பல்லில்லாத வாயால்
கறுவ்வார்.

அன்று ஓடித் தப்பியதால்தான் ஏற்பவலி
யால் சாகாமல் இன்று தலைநரைத்தும்,
இறைசேவை செய்து கொண்டு உயிர்
பிழைத்து வாழ்ந்து கொண்டிருக்கிறார்
மாமா.

பசுச் சாணியில் ஏற்பவலிக் கிருமிகள்
நிறைய இருப்பது இப்பொழுது எல்லோருக்
கும் தெரிந்த விடயம்தானே. அவரது
காலத்திலும் தெரிந்துதான் இருந்தது.
ஆயினும் பாட்டா முதறிலூர் ராஜாஜியின்
விசிறி. கசத்தடுப்பு ஊசியான பி.சி.ஜி
போடக்கூடாது எனப் போராட்டம் நடத்திய
ரல்வா அந்த முதறிலூர். தினமும் கையாட்
ணம் சுத்துமளவிற்கு அவர் சொற்கேட்டு
நடந்த சீட்பிள்ளையான பாட்டா சாணி
யைத் தேடாமல் வேறு என்ன
செய்திருப்பார்.

படித்தவர்கள்கூட அறிவியலை விட
வாழையடி வாழையாக வந்த பழக்க
வழக்கங்களையும் சம்பிரதாயங்களையும்
நம்பிக் கடைப்பிடித்து வந்த காலம் அது.
பாட்டாவும் எப்படி விதிவிலக்காக முடியும்.

முன்பெல்லாம் பிறந்த சில நாட்களுக்கு
குள்ளேயே குழந்தைகள் ஏற்பவலியால்
துடித்துச் சாவது சர்வசாதாரணம். பிறந்த
வுடன் பொக்குள் புண்ணுக்குச் சாணி
வைத்து மருந்து கட்டும் வழக்கம் அப்போ
திருந்ததுதான் காரணம். இன்றும் கூட
சாணியால் குழந்தைகளின் உயிர்
குடிக்கும் கைங்கரியம் தமிழ்நாட்டின் சில
பகுதிகளில் நடக்கவே செய்கிறது.

நாம் என்ன குறைந்தவர்களா?

இன்னமும் பசும்சாணி எமக்குப்
புனிதமானதாகத்தான் இருக்கிறது.

வீட்டைப் பசுஞ்சாணியால் மெழுகித்
தான் புனிதப்படுத்துவோம்.

பிள்ளையார் பிடிப்பதும் சாணியால்தான்.

சுளகைச் சாணியால் மெழுகி அதில் உணவு தயாரித்து உண்ணும் மலந்தின்னி கள் நாம்.

மனித மலத்தைக் கண்டாலே முக்கைப் பொத்தி மறுபக்கம் திரும்பும் நாம் மாட்டின் மலத்தைப் புனிதமாக, பெருமையாக கையால் தொட்டு அளையவும் தயங்காத 'புதுமை' மனிதர்களாக இருக்கிறோம்.

கைப்புண்ணோடு சாணியைக் கைய ணைந்து கதிமோட்சம் அடைந்த கோபானு கோடி முன்னோர்கள் இறந்தும் பிறவா வரம் பெற்றனரோ?

இவ்வளவு செய்தும் எமது முன்னோர் கள் நோய் நொடியின்றி ஆரோக்கியமாக திடகாத்திரமாக நீண்ட நாள் வாழ்ந்தார்கள் என்றால் அதற்கு 'கடவுள் அருளன்றி' வேறு காரணம் எதுவும் இருக்கமுடியுமா?

எமது சுகாதாரப் பாரம்பரியங்களும் அதனால் நாம் பெற்ற உடல் ஆரோக்கியங் களும் 'தாமிரிக், அமைதிப்பூர்' அரசாங்கங் களுக்கெல்லாம் அத்துபடி.

அதனால்தான் முன்பு யாழ்ப்பாணத்துக் கும் இப்பொழுது வன்னிக்கும் கக்கூஸ் கட்டுவதற்குக் கூட சீமெந்து அனுப்புவ தில்லை. அநியாயமாக நோய்வாய்ப்பட்டு இறந்துவிடுவார்களே என்ற அதீத அக்கறை.

ஆசாரக் கோவைகளும் சைவவினா விடைகளும் பாரம்பரியமாக நாம் பேணி வந்த சுகாதாரப் பண்புகளைக் காட்டுகிறது அல்லது கேடுகெட்ட சனங்கள் இவற்றைப் படித்தாவது திருந்தாதா என்ற தமிழறிஞர் களின் அங்கலாய்ப்பைக் காட்டுகிறதா?

* * * * *

எனது பாட்டியும் சுத்தத்தில் சற்றும குறைந்தவரல்ல. அவ எப்பவாவது ஆஸ்பத்திரிக்குப் போய் வந்தாவென்றால் பெரும் எடுப்புகள் எடுக்க வேண்டியிருக்கும் தலைவாசலிலேயே வானியில் தண்ணீர் வைத்திருக்க வேண்டும். வந்ததும் அவ கூப்பாடு போடுவா. அம்மா வாசலுக்கு ஓடிப்

போய் தலையில் நீருற்றுவா. பிள்ளைக ளாகிய நாங்கள் முன்னே போனால் செப்பல் பேச்சுத்தான் கிடைக்கும். உடுப் பையும் கழற்றி வானியில் போட்டுவிட்டு கிணத்துடியில் போய் முழுகிவிட்டுத்தான் வீட்டுக்குள் காலடி வைப்பா. செத்த வீட்டு க்குப் போய் வந்தால் சொல்லவே தேவை யில்லை. இரண்டும் தீட்டுத்தான் அவ்விரு.

கண்ட கண்ட சனங்களெல்லாம் பிள்ள கிற இடத்திற்குப் போட்டு வந்ததற்காக குளிப்பாவோ அல்லது ஆஸ்பத்திரி அசுத் தம், கிருமிகள் தொற்றுமிடம் என்று உணர் ந்துதான் குளிப்பாவோ எனக்குத் தெரியாது.

எப்படியிருந்த, போதும் எமது மூதாதை யரின் நல்ல பழக்கவழிபாட்டினால்தான் பழக்கம் அது என்றுதான் சொல்ல வேண்டும். ஆஸ் பத்திரிகளுக்கு பல்வேறு விதமான நோய்க ளுடன் பலரும் வருவார்கள். அவற்றில் பல தொற்று நோய்களாக இருக்கும் காய்ச் சல், இருமல், வயிற்றோட்டம், நெருப்புக் காய்ச்சல், செங்கண்மாரி என இப்படி எத்த னையோ இலகுவில் தொற்றுக் கூடியன. அதுவும் ஹோஸ்பிட்டல் இன்பெக்ஷன் என்பது அதி தீவிரமானது. கடுமையாகத் தாக்கக் கூடியது என்பது. எனவே வைத்திய சாலைக்குப் போய் வந்தால் குளிப்பது நல்ல பழக்கம்தான்.

டொக்டருடைய கைபட்டாலும் கிருமி பரவிவிடும் எனக் கையைக் கொடுக்கப் பயப்படுபவர்களும் இருக்கவே செய்கிறார்கள்.

“டொக்டர்களே கேடுகெட்டவர்கள்” அருவருப்பு என்பதே கிடையாது. பார்த் தாலே சத்தி எடுக்க வருவதற்குள் எல்லாம் கையை அதுசெய்யின்றித் நுளைப்பார்கள். அழுகிச் சீழ் வடியும் புண்களை முக்குச் சுழிக்காமல் சுத்தம் செய்வார்கள். குருதி சிந்தும் உறுப்புகளுக்குள் கையை நுளைப்பார்கள், நாற்றமடிக்கும் வாய்களுக்குள் விரல்களைச் சொருகுவார்கள். பிறகு நாடியைப் பார்க்கிறோம் என்று எமது கையையும், பிடிப்பார்கள் என்பது பலரின் அங்கலாய்ப்பு. நாங்கள் கையுறை

உபயோகிப்பதும், இல்லாவிடில் ஒவ்வொரு தடவையும் கைகழுவி கைகள் சுருங்கிவிட்டதும் ஒருவர் கண்களிலும் படுவதில்லை.

* * * * *

எங்களுடைய பாரம்பரியத்தில் வந்த இன்னு மொரு அரிய பழக்கத்தையும் இங்கு ஞாபகப்படுத்தலாம். அது இளகிய மனம் பற்றியதும் கூட. நாங்கள் மனிதர் களில் மாத்திரம் அன்பு கொண்டவர் களல்ல. விலங்குகளுக்கும், மரஞ்செடி கொடிகளுக்கும் எமது அன்பு வட்டம் விரிகிறது.

தெருவோரம் வேலிகளுக்கு ஊன்று கோலாக நாட்டப்பட்டுள்ள பூவரசு, கிளி செறியா கிளுவைக் கதிகால்களும் எமது அன்பைப் பெறத் தயங்குவதில்லை. அது வும் எமது வீட்டுக் கதிகால்களுக்கு என்றி ல்லை. அக்கம்பக்கத்து வீட்டுக்காரரின் கதிகால்களுக்கும், நாம் நடந்து செல்லும் வீதிகளின் முகமறியாதவர்களின் வீட்டுக் கதிகால்களுக்கும் அன்பு ஊற்றெடுத்துப் பாப்கிறது. ஊரான் வீட்டுப் பிள்ளைக்கு ஊட்டி வளர்த்தால் தன்வீட்டுப் பிள்ளை தானே வளரும் என்ற பழமொழியை அச் சொட்டாகக் கடைப்பிடிப்பவர்கள் அல்லவா நாம்?

கதிகால்கள் நிறின்று வாடியும் போஷாக் கின்றி வெளிறியும் கிடப்பதை கண்டால் எம்மனது தாங்கவே தாங்காது. உடனடி யாகவே யூறியா கலந்த நீருற்றி உதவிடு வோம். இதற்காக நாலு பேர் பார்க்கும் வீதியில் நின்று கோவணத்தைக் கழற்றக் கூட நாங்கள் தயங்குவதில்லை.

இயற்கை எமக்கு எவ்வளவோ கற்றுக் கொடுத்திருக்கிறது. நாய்களும்தான் லைட் போஸ்டைக் கண்டதும் முன்று காலில் நின்று மோனத் தவம் செய்து தீர்த்தம் தெளிப்பது எம் சிந்தையைக் கவர்ந்த தால்தான் நாமும் கதிகால்களைக் குளிர்விக்கிறோம் போலும்.

இரண்டாயிரம் ஆண்டு காலமாயிருந்

தாலும் எங்களை நவீன காலத்திற்கும் நாகரீகத்திற்கும் ஏற்ப மாறாத பழமை விருப்பிகள் என எவரும் எம்மைக் குறை கூறவும் நாம் இடமளிப்பதில்லை.

கொழும்பில் கதியாலைக் காணமுடி யாது என்பதால் துவண்டுவிடுவதில்லை. காலத்திற்கும் இடத்திற்கும் ஏற்ப எம்மை மாற்றிக் கொள்ளும் மனவிரிவு கொண்டவர்கள். இதனால் லைட் போஸ்டுகளையும் மதில்களையு் சிறுநீர் கொண்டு அடியோடு பிரட்டி வீழ்த்த முக்கி முயல்வோம். இதைப் பார்த்து சகோதர இனத்தவர்கள் முக்கில் கைவைத்து ஆச்சரியப்படுவதுண்டு. சில வேளை சேர்ந்து முயற்சிப்பதும் உண்டு.

மரங்களையும் மதில்களையும் குளிர் விக்கும் ஆர்வத்தில் அந்த வீட்டில் வதிப வர்களுக்கும், குழந்தைகளுக்கும், வீதி யைப் பயன்படுத்துபவர்களுக்கும் நோய்க ளைப் பரப்புகின்றோமே! என்ற கவலை கிஞ்சித்தும் எமக்குக் கிடையாது.

தீர்த்தம் என்றதும் இன்னுமொரு கதை ஞாபகத்திற்கு வருகிறது.

அன்று ஒரு குழந்தையை அம்மம்மா தூக்கிக் கொண்டு வந்திருந்தா. கூட அம்மா. அவள் கைகள் இரண்டும் போதாத அளவிற்கு கூடைகள், பைகள். அவற்றை குழந்தையின் பொருட்கள் நிறைத்திருந்தன. அவசரத் தேவைக்கானதாம். பாவம்! தூக்கமுடியாமல் தூக்கிக் கொண்டு வந்திருந்தாள். போத்தல், பிளாஸ்க், சீனி, கரண்டி, பிரஸ் இத்தியாதி. பாரத்தை அருகிலிருந்த மேசையில் பொத்தென இறக்கினாள்.

நல்ல வேளையாக காஸ் குக்கரைக் காணாதது நிம்மதியளித்தது. அதுவும் இருந்திருந்தால் அதிலேயே அடுப்பை மூட்டி தண்ணியைக் கொதிக்க வைத்துப் புட்டிப்பால் தயாரித்திருப்பாள்!

குழந்தைக்கு இரண்டு நாட்களாக வயிற்றோட்டமாம் குழந்தை அம்மம்மாவின் மடியில் வாடிக் கிடந்தது.

நோயின் விபரத்தை அவர்களிடம் கேட்டுக் கொண்டே குழந்தையைப் பரிசோதிக்க ஆரம்பித்தேன். மேலோட்டமான பரிசோதனையை முடித்துக் கொண்டு வயிற்றுப்பக்கம் மெதுவாகக்கையை வைத்தேன்.

திடீரென முகத்தில் இளம் சூட்டு நிரினால் அபிஷேகம். என்ன, எது என்று நிதானிப்பதற்கிடையில் அம்மம்மாவிற்குச் சிரிப்பு வந்துவிட்டது.

'பிள்ளை டொக்டருக்குத் தீர்த்தம் கொடுத்து விட்டது' என மனம் நிறைந்து முறுவலித்தான்.

நல்ல காலம் 'சந்தனமும்' சேர்த்துத் தரவில்லை.

தீர்த்தத்தால் 'புனிதம்' பெற்ற முகத்தைக் கழுவ நான் வாஷி பேசினை நோக்கி ஓடினேன்.

இப்பொழுதெல்லாம் யாராவது குழந்தையைக் கொண்டு வந்தால் நான் முதலில் அதன் முகத்தைப் பாப்பது கிடையாது.

கண்கள் தன்னையறியாமல் கீழே தான் போகும். ஆணா? பெண்ணா? எனப் பார்க்கிறார் எனத்தான் பெற்றோர்கள் நினைப்பார்கள்.

நப்பிந்துணி கட்டிக் கொண்டு வராவிடால் ஒரு சிறு முன்னோட்டா குழந்தையின் தலையை எனது பக்கமும், காலை கூட வந்தவரின் பக்கமும் இருக்குமாறு கிடத்திய பின்னர்தான் எந்தக் கதைகாரியமும் நடக்கும்.

தீர்த்தம் வந்தால்கூட வந்தவருக்குக் கிடைக்கட்டுமே!

* * * * *

வெள்ளவத்தைக்குப் புதிதாக வந்த நாட்களில் ஒருநாள் மாலை காலி வீதியால் வந்து முர் ரோடிருகத் திரும்புகிறேன். முடக்கில் பேல்மென்டால் இறங்கி வீதியில் வைத்த கால் தன்னையறியாமல் தயங்கிப் பிணவாங்குகிறது. திட்டுத் திட்டாக இரத்தம் ஒரு கணம் பயந்து திடுக்கிட்டுவிட்டேன்.

ஒரு கணம்தான். சாதாரண மனிதனின் பயம் அடங்க, வைத்திய முளையும் கைகளும் துருதுருக்கின்றன. இரத்தத்திற்குக் காரணமானவர் யார்? எப்படிச் சிந்தியது? முதலுதவி தேவைப்படுமா? போன்ற கேள்விகள் சிந்தனையில் எழக் கண்கள் அலைபாய்கின்றன.

திடீரென இன்னும் சில இரத்தத் தளிகள் பீச்சியடித்துக் கொண்டு சற்றுத் தள்ளி விடுகின்றன.

ஆச்சரியம் அடங்குவதற்கிடையில் ஓரமாக நின்ற ஓட்டோவின் சாரதி வெளியே தலையை நீட்டி 'மாத்தயா டாக்ஸி ஓனாத?' என்கிறார். சொதப்பிக் கொண்டிருந்த அவரின் கடைவாயிலிருந்து 'இரத்தம்' வழிகிறது. வாயெல்லாம் கூட 'இரத்தம்'.

இலங்காபுரியின் இன ஒருமைப்பாட்டைக் கட்டிக் காத்து, வெளிப்படுத்துகிற ஒரே சாதனமாக இன்றும் திகழ்வது வெற்றிலை போடுதல்தான். சிங்களவர், தமிழர், இஸ்லாமியர் என எல்லோரையும் இணைக்கும் பாலமாகத் திகழ்கிறது. இன ஒற்றுமைக்காகக் கலப்புத் திருமணங்களை ஒரு காலத்தில் வற்புறுத்தியவர்களின் காதில் இது விழுந்துவிட்டால் நடு முழுவதும் 'இரத்தக்கறை' தான் சிந்தப் போகிறது.

துப்புவதில்தான் எத்தனை வகைகள். அதிலும் வீதியில் துப்புவது என்பது அதிவிசேஷமான கலையாகும். அதுனைத்தான் எத்தனை வகைகளாக நாங்கள் பயிற்சிக்கு இரோம்.

கொர் என்ற சத்தத்துடன் தொண்டைக்குள் இருப்பதை காறியெடுத்து நுனி நாக்கிற்குக் கொண்டுவந்து ஆரவாரமாகத் துப்புவது ஒரு வகை.

துப் துப்பென அடுக்கடுக்கான தொடர் செய்கைகளாக அலட்டாமல் துப்புவது இன்னுமொரு வகை.

அசிங்கத்தைப் பார்த்தும், அசிங்கத்தைப் போல் வெறுக்கும் ஒருவரைக் கண்டும் முகம் கோணி வன்மத்துடன் துப்புவது விசேஷ ரகம்.

ரஜனியின் சிகரெட் ஸ்டைல் போல அட்காட்டி விரலையும் நடு விரலையும் உதடுகளின் நடுவே வைத்து இடைவெளிக்

குள்ளால் நகக்கிடாமல் துப்புவது மனம்தரகம்.

பட்டப் படிப்பிற்கான ஒரு அலகாக எமது பல்கலைக்கழகத்தில் வைக்க ஏற்றது துப்பல்கலை என்று துணிந்து சொல்லலாம்.

பட்ட மேற்படிப்புக்கான ஆய்விற்காக 'தமிழர் வாழ்வில் துப்பல் சங்ககாலம் முதல் இருபதாம் நூற்றாண்டு வரையிலான ஆய்வின் முதற்படி' எனப் பேராசிரியர் ஒருவரின் வழிகாட்டலில் இளம் பட்டதாரி பதித்திருக்கிறார் என்றால் பாருங்களேன்.

நான் வழமையாகப் பிறயாணம் செய்யும் ஓட்டோவின் சாரதி துப்பும் அழகை ரசிக்க ஆயிரம் கண்கள் போதாது.

வாகனம் நேர்பாதையில் ஓடுமபோது முதகை வளைத்து வாகனத்தின் இடது பக்கமாகத் தலையை வெளியே நீட்டி வாயைக் குவித்துத் துப்புவது காற்றில் சிதறி பின்னே இருப்பவருக்குத் தெறித்து விடாமல் துப்பும் அழகே அழகு. குனிந்து துப்பினாலும் வாகனம் கயிறு கட்டியது போல் நேர் பாதையில் சென்று கொண்டேயிருக்கும். இந்த அழகைக் கண்டுதான் அவரது மனைவி அவரைக் காதலித்தது. கல்யாணம் செய்தது, பிள்ளை பெத்தது எல்லாம்.

எமது தேசம் புண்ணிய தேசம்.

ஆனாலும் இந்தப் புண்ணிய பூமியில் நாங்கள் அகலக்கால் வைத்து அலட்சியமாக நடக்க முடியாது. அச்சம், மடம், நாணம், நிறைந்த பெண்கள் போல நிலம் பார்த்துத்தான் நடக்க வேண்டியுள்ளது. இன்று பெண்கள் நிமிர்ந்த நடையும் நேர் கொண்ட பார்வையுமாக நடக்க என்போன்ற ஒரு சிலருக்கு மட்டும் குனிந்த தலையும் நிலம்பார்த்த பார்வையும் தலைவிதியாகி விட்டது.

'டொக்டருக்குக் கழுத்து உழுக்கிப் போட்டுது போல',

'நிமிர்ந்து பார்த்தால் வீதியில் வைத்தே இலவச கொன்சல்டேசன் கேட்டு விடுவார்களோ என்ற கஞ்சத்தனம்',

'அவருக்கு முகங்களிலை நாட்டம் இல்லை எதிரே வருகிற பெட்டைகளின் தொடைகளில் தான் நோட்டம்',

'வயது போட்டுதில்லெ அக்கம் பக்கத் திலை நடக்கிற ஒன்றும் அந்தாளின்னர முளையிலை விழுகிறதில்லை'

இப்படி எத்தனை கொடுக்குக் கேள்விகளும் விமர்சனங்களும் என்றை காதில் பட்டும் படாமலும் விசப்படுகின்றன.

ஆனால் என்றை கவலை எனக்கு! வீதிகளெங்கும் துப்பல்கள் விதைத்திருக்க நிலம் பாக்காமல் கால் வைக்க முடியுதே?

ஏன் சப்பாத்துப் போடுறதில்லையோ என நீங்கள் அடிக்கிற நக்கலும் காதில் விழுகிறது. சப்பாத்தைக் கழுவிப்போட்டே வீட்டுக்குள்ளையும் டிஸ்பென்சரிக்குள்ளையும் கால் வைக்க முடியும். ஊரிலை உள்ளவன்னை எச்சில் எல்லாம் தவண்டு திரிகிற பேரப் பிள்ளையின்னை கையிலை பட்டும், மற்றவர்களை முட்டியும் கண்ட கண்ட நோயெல்லாம் தொற்றிவிடுமே என்ற மருத்துவனின் ஆதங்கம் எனக்கு.

ஒருநாள் காலை வைத்தியசாலைக்குப் பொடிநடையில் போய்க் கொண்டிருக்கிறேன். ஏழை வைத்தியன்தானே வேறு என்ன செய்வது. உயர்ந்து நிற்கும் ஹோட்டலுக்கு முன்னேகட்டெறும்பு போல நகர்ந்து கொண்டிருக்கும் எனது தலையில் 'டொச்' என எதுவோ விழுகிறது. மழைத் துளியாக இருக்கும் என நிமிர்ந்து பார்த்தேன். மொட்டை மாடியில் நின்ற தலையொன்று பக்கென உள்ளிழுத்தது. வீதியில் உமிழும் அவருக்கு அன்று எனது தலை கிடைத்த சந்தோஷத்தை அடக்க முடியவில்லை. என்ன செய்வது, பொடி நடையைத் தொடர்ந்தேன்.

நல்லவேளையாக மொட்டைத்தலை என்பதால் தப்பித்தேன்.

பிரச்சனையின்றி தலையை ஈரத்துணியால் 'மொப்' பண்ணிவிட்டு வேலையைத் தொடரலாம். தலை நிறைய முடியெனில் வீடு திரும்பி முழுகிவிட்டல்லவா வேலைக்குச் செல்ல வேண்டியிருந்திருக்கும்.

'வீதியெங்கும் துப்பல் செய்யும்' எம் பாரம்பரியம் வாழ்க!

ஒரு பிரதீயின் முணுமுணுப்புகள் மேமன்கவி

நமது சமுகச் சூழலில் நடந்தேறும் கூட்டங்களில் பங்கு பற்றும் பல பேச்சாளர்கள் நமக்குள் பலவிதங்களில் சங்கடத்தையும், சில வேளைகளில் கோபத்தையும், சில கேள்விகளையும் எழுப்பி வருகிறார்கள்.

- குறித்த ஒரு தலைப்பில் மட்டும் ஒருவரைப் பேச அழைத்தால் அவருக்காக குறித்த ஒரு நீண்ட நேரத்தை ஒதுக்குவார்கள். அப்படி ஒதுக்கியும் அவருக்கென ஒதுக்கப்பட்ட நேரத்திற்குள் அவர் பேசி முடிபதில்லை.
- சில பேச்சாளர்களுக்கு 'சுருக்குக்' என்ற குறிப்பினை அடிக்கடி கொடுக்க வேண்டிய பல சந்தர்ப்பங்கள் தலைமை வகிப்பவர்களுக்குக் கிடைப்பதுண்டு.
- சில பேச்சாளர்கள் 'நான் இங்கு நீண்ட நேரம் பேசி உங்கள் பொன்னான நேரத்தை வீணடிக்க விரும்பவில்லை' எனும் முன்னுரையுடன் தம் உரைகளை ஆரம்பிப்பார்கள். ஆனால், மணிக் கணக்கில் பேசி முடிப்பார்கள். அதிலும் ஒரு வேடிக் கை என்னவென்றால் 'இறுதி யாக ஒன்று சொல்லி முடிக்கிறேன்' என்ற வாசகத்தைக் கூறிய பின்னும் அரை மணித்தியாலம் பேசுவார்கள்.
- இன்னும் சில பேச்சாளர்கள், தமக்கு என்ன பணி வழங்கப்பட்டு இருக்கிறது

என்பதை மறந்துவிடுகிறார்கள். உதாரணமாக நூல் விமர்சனம் எனக் கொடுத்தால் நூலாசிரியர், அறிமுக உரை செய்வார்கள். 'ஆசியுரை' என வழங்கினால் ஆய்வுரை நிகழ்த்துவார்கள். 'வரவேற்புரை' எனக் கொடுத்தால் தலைவர் ஒருவர் இருக்கிறார் என்பதை மறந்து 'தலைமையுரை' நடத்தி முடிப்பார்கள்.

- இத்தகைய பேச்சாளர் மத்தியில் வேறு சில வகை பேச்சாளர்களும் உண்டு. தாம் எந்த விடய சம்பந்தமான கூட்டத்திற்கு வந்து இருக்கிறோம் என்பதை மறந்துவிடும் வகையிலான பேச்சாளர்கள் அவர்கள். இவ்விடத்தில் ஒரு நிகழ்வு ஞாபகம் வருகிறது. விமர்சனத்துறை வளர்ச்சியைப் பற்றிய ஒரு கருத்தரங்கில், சபையார் கருத்துச் சொல்லும் நேரத்தில், ஒரு அறிஞர் எழுந்து சிறுபான்மை மக்களும் தேசிய இனப்பிரச்சனையும் சம்பந்தமாக கருத்து சொல்லத் தொடங்கிவிட்டார்.

'இப்படியான பலவகையான பேச்சாளர்கள் நம் மத்தியில் இருக்கிறார்கள். சிலவேளை எமது இலக்கிய அறிஞர்களில் சிலர் ஞாபக மறதி நோய்க்கு ஆளாகி இருப்பார்களோ என்ற ஐயமும் எழுகிறது.

நாம் நேரத்தின் மகிமை பற்றித் தெரியாதவர்களாக இருக்கிறோமோ என்ற சந்தேகமும் நமது இ. அறிஞர்களின்

பேச்சு நடத்தையைப் பார்க்குமிடத்து வந்துவிடுகிறது.

மேற்கூறிய கருத்துக்குச் சிறந்த உதாரணம்!

நாம் எமது எந்த ஒரு கூட்டத்தையாவது அழைப்பிதழில் போட்ட நேரத்திற்கு ஆரம்பித்து இருக்கிறோமா? என்றால் இல்லை எனவரும் பதில் ஒன்றே போதும், நாம் நேரத்தைப் பேணும் லட்சணத்தை எடுத்துக்காட்ட.

ஒரிரு கூட்டங்கள் அழைப்பிதழில் அச்சடித்த மாதிரியே நிமிஷக் கணக்கு தவறாமல் ஆரம்பமாக இருப்பதை நாம் கண்டு இருக்கிறோம் அவை விதிவிலக்குகள். ஆனால், அவ்வாறு சரியான நேரத்தில் தங்களது (இங்கே கவனிக்க 'தங்களது') கூட்டங்களை ஆரம்பிக்கும் அறிஞர்கள் மற்றவர்கள் ஏற்பாடு செய்யும் கூட்டங்களில் நடந்து கொள்ளும் முறையைப் பார்க்குமிடத்து, தங்களது கூட்டங்களைச் சரியான நேரத்தில் ஆரம்பிப்பதிலான போலித்தனம் அம்பலமாகிவிடுகிறது. ஆம்! நமக்கு நேரத்தின் மகிமை தெரியாதுதான்! என்ன செய்வது?

சமீப காலமாக நடைபெறும் கூட்டங்களிற் பங்கு ஏற்கும் நமது பேச்சாளர்களின் 'பேச்சு நடத்தை' பற்றிக் கவலைப்பட்டுக் கொண்டிருந்த வேளை

அக்கூட்டங்களில் சமீபகாலமாக அடிக் கடி பேசப்படும் சில விடயங்களைப் பற்றியும் எழுதிவிடுவது நல்லது எனப்பட்டது.

1. புத்தக வெளியீட்டு விழாவுக்குப் பேச்சாளர்களாக அழைக்கப்படும் அறிஞர்கள்-இலக்கியவாதிகள் - அந்த நூலை குறை கூறக்கூடாது
2. நூல் வெளியிடும் எழுத்தாளரின் மனைவியைப் பற்றி நாலு வார்த்தை பேசுவது. (எழுத்தாளர் பெண்ணாய் இருந்தால் கணவனைப் பற்றி)
3. எழுத்தாளரின் பொருளாதார நிலைமை

யைப் பற்றிப் பேசுவது.

புத்தக வெளியீட்டு விழாவுக்குப் பேச்சாளர்களாக அழைக்கப்படும் அறிஞர்கள்-இலக்கியவாதிகள் - குறை கூடாது. ஏனெனில் நூல் விற்காதாம்.

மேலும் படைப்பாளி சொந்தச் செலவில், சோடா கொடுத்து 'மைக்' கொடுக்க பிறகு இவர்கள் என்ன வந்து குறை கூறுவது? என்ற மனப்பான்மையில் அக்கருத்து முன்வைக்கப்படுகிறது.

சொந்த செலவில் சோடா கொடுத்தான். மற்றும் மைக் கொடுத்தான் என்பதற்காக அறிஞர்கள் - இலக்கியவாதிகள் - தங்களது கருத்துக்களைச் சொல்லக் கூடாது என்று எண்ணுவது அவர்களை அவமதிப்பது போல் ஆகிவிடுகின்றது.

அடுத்து நூல் வெளியிடும் எழுத்தாளரின் மனைவியைப்பற்றி நாலு வார்த்தைகள் பேசிவிடுவது என்பதை ஒரு சம்பிரதாயமாக வளர்த்து வருகிறார்கள் போல் தெரிகிறது. (எழுத்தாளர் பெண்ணாக இருந்தால் அவரது கணவரைப்பற்றி அதிகமாக பேசமாட்டார்கள் என்பது உதிரிச் செய்தி!)

நமக்கென்ன கவலை? அந்த எழுத்தாளரின் மனைவி ஒத்துழைப்பு வழங்கினாரா இல்லையா என்பதில் அது அவர்களின் குடும்ப பிரச்சினை. இலக்கியத்திற்கும் அதற்கும் சம்பந்தமில்லை. இலக்கியத்திற்கு அதனால் எந்தவிதமும் பயனுமில்லை. ஒருவன் படைப்பாளியாய் வளர்வதற்கு அவனது மனைவி ஒத்துழைப்பு அவசியம் என்ற கருத்தை விதைக்கப் பார்க்கிறார்கள் சிலர்! ஒரு வகையில் - எழுத்தாளரின் அந்தரங்க வாழ்க்கையில் அவர்கள் தலையிடுவது போல் தெரிகிறது.

எழுத்தாளன் பணக்காரனா? ஏழையா? நமக்கு எதற்கு? என்ன, நூல் வெளியீட்டு விழாக்கள் யாசகம் கேட்கும் விழாக்களா? (அதுதான் சில புரவலர்கள் மனம் உவந்து தரும் "கவர்கள்" போதுமே செய்த செலவை சரி செய்ய பிறகு என்ன புலம்பல்?)

காலம் பூரா எழுத்தாளனை பிச்சைக்காரனாக பார்க்க எத்தனிக்கும் கருத்து இது! ஒரு படைப்பாளியின் படைப்பு திறன் அவனது பங்களிப்பு போன்ற விடயங்கள் தான் நமக்கு முக்கியம். அதை விட்டு அவனது பொருளாதார நிலைமை பற்றியும் அவனது பெண்டாட்டி பற்றியும் நமக்கென்ன கவலை.

பொருளாதார நிலைமையை எடுத்துச் சொன்னால் அவனது நூல் விற்பனைக்கு உதவக்கூடியதாக இருக்கும் என நம்பும் அறிஞர்கள் - அப்படைப்பாளியின் மனைவி பற்றி பேசி வைத்தால் அப்படைப்பாளி வீட்டில் நிம்மதியாக இலக்கியம் படைப்பான் என்று எண்ணும் அறிஞர்கள். பின்வரும் ஏற்பாடுகள் மூலம் உதவலாம்.

அ) படைப்பாளியின் பொருளாதார நிலைமையை எடுத்துச் சொல்ல அவன் கடன்பட்டு இருக்கும் நாலு பேரைத் தேடி அவனது நூல் வெளியீட்டு விழாக்களில் பேச வைக்கலாம்.

ஆ) படைப்பாளியின் மனைவியைச் சந்தோஷப்படுத்த அம்மனைவியின் நெருங்கிய நாலு தோழிகளை கண்டுபிடித்து பேச வைக்கலாம்.

இ) புத்தகத்தில் குறைகூறும் அறிஞர்களை கூப்பிடாமல் நமது சாலைகளில் லாட்டரி சீட்டுகளை விற்க, சைக்கிளில் மைக் பொருத்தி போகும் நாலு பேரைத் தேடி “வாங்குங்கள், வாங்குங்கள்” அதிர்ஷ்டமான நூல்

இது!” போன்ற வாசகங்களை எழுதி கொடுத்து வாசிக்க விடலாம்.

ஒரு படைப்பாளி ஒரு நூலை வெளியிடுவது அவனது குடும்ப உறவை எடுத்துச் சொல்வதற்காக, இல்லையே!

ஒரு படைப்பாளி ஒரு நூலை வெளியிடுவது அவனது பொருளாதாரத்தைச் சீப்படுத்தவா, இல்லையே.

பின் ஏன் ஐயா! ஒரு நூல் வெளியீட்டு விழா இத்துணை அந்தரங்க வாழ்க்கை சம்பந்தமான பிரஸ்தாபங்கள்?

ஆனாலும் பாருங்கள்!

நன்றி ஸ்வாதவர்கள் நம் அறிஞர்கள்!

“சுழத்தான் கொடுக்கும் சோடா! எழுத்தாளன் கொடுக்கும் மைக் என்ற காரணத்திற்காக நன்றி ஸ்வாமல் அவன் மனைவியைப்பற்றி நல்ல நாலு வர்த்தகங்களையும் அவனது பொருளாதார நிலைமையைப் பற்றி நாலு வர்த்தகங்களையும் சொல்லி வைக்கிறோம். அது தப்பா? என அறிஞர்கள் முணுமுணுப்பது எனக்கு கேட்கத்தான் செய்கிறது!

வாழ்க! சோடா!

வாழ்க! மைக்!

பி.கு: எதிர்கால இலக்கிய ஆய்வு மாணவன் தமிழ் இலக்கிய வளர்ச்சியில் சோடாவின்னதும் மைக்கினதும் பங்கினைப் பற்றி ஆய்வு செய்யலாம்!

பூபதியின் கிருநால்கள் வெளியீட்டுவிழா - அல்மா

மல்லிகைப் பந்தலின் ஏற்பாட்டில் நண்பர் லெ. முருகபூதியின் “வெளிச்சம்” “சந்திப்பு” ஆகிய இரு நூல்களின் வெளியீட்டு விழா 28-3-99 அன்று கொழும்பு விவேகா னந்தா சிறிய மண்டபத்தில் மேமன் கவியின் தலைமையில் நடைபெற்றது.

மேமன்கவி தனது தலைமையுரையில்

“80 களின் நடுபகுதிக்கு பின் சுழத்து இலக்கியம் சர்வதேச தளத்தில் வளர்ந்தது. அது புலம்பெயர்ந்தோர் இலக்கியமாக இனங் காணப்பெற்றது. புலம்பெயர்ந்தோர் இலக்கியத்தின் ஆரம்பப் பகுதி படைப்புகளின் உள்ளடக்கங்கள் இலங்கையை அடித்தளமாக கொண்டிருந்தன. அதனால், இங்கு வாழும் விமர்சகர்கள் அப்படைப்புக்களை விமர்சிக்கக்கூடியதாக இருந்தது. ஆனால், சமகால புலம்பெயர்ந்தோர் இலக்கியப் படைப்புக்கள் அந்தந்த படைப்பாளி வாழும் ஐரோப்பா தேசங்களில் அனுபவங்களை சொல்லத் தொடங்கின. அதன் காரணமாக இங்கு வாழும் விமர்சகர் அப்படைப்புக்களை விமர்சிக்க முடியாத குழறிமைக்கு மத்தியில் அப்படைப்புக்களுக்கான விமர்சகர்களும் அங்கு தோன்றினார்கள். இத்தகைய நிகழ்வுகள் எதிர்காலத்தில் புலம்பெயர்ந்தோர் இலக்கியம் சுழத்து இலக்கியமாக கணிக்க முடியுமா? என்ற கேள்வியை எமக்குள் எழச் செய்து இருக்கின்றன” என்றார்.

நூல்களை அறிமுகப்படுத்தி உரையாற்றிய மல்லிகை ஆசிரியர் டொமினிக் ஜீவா அவர்கள்:

“முருகபூதி இல்லாமல் அவரது நூல்களை வெளியிடுவதற்கு முதற் காரணம் அவர் மல்லிகை மூலம் வளர்ந்தவர் என்பதேயாகும். இன்று சுழத்து இலக்கியம் உலகம் பூராவும் பரவி வருகிறது. அத்தகைய பணியில் ஈடுபட்டு இருப்போர்களில் ஒருவர் நமது பூபதி என்ற உணர்வு நமக்கு மகிழ்ச்சியை அளிக்கிறது. மேலும் ஒவ்வொரு படைப்பாளியும் தனது படைப்புகளை நூல்களாக வெளியிடாதவரை அவனைப் பற்றிய ஒரு சரியான பதிவு பெறமுடியாதவர்களாக இருக்கிறோம். நண்பர் பூபதியும் அடிக்கடி தனது படைப்புக்களை நூல்களாக வெளியிடுவது அவரது வளர்ச்சியை நாம் அறியக் கூடியதாக இருக்கிறது.

பத்திரிகையாளரும் சிறுகதையாசிரியரும் திரு. கே. விஜயன் தனது கருத்து ரையில்:

“பூபதி அன்று வீரகேசரியில் பணியாற்றிய காலம் - அவர் ஆற்றிய இலக்கிய பணிகளை இன்று நான் வீரகேசரியினூடாக ஆற்றும் பணிகளுக்கு முன் மாதிரியாக கொண்டு இயங்குபவன் நான்! உடன்பாடு உண்டோ இல்லையோ சகல இலக்கிய நிகழ்வுகளும் பதிவு செய்யப்படல் வேண்டும் என்பதில் பூபதி அன்று

டொமினிக் ஜீவா சிறுகதைகள்

50 சிறந்த சிறுகதைகளின் தொகுப்பு நூல்

முக்கியமாக பள்ளிக்கூட, கல்லூரி, பல்கலைக்கழக நூலகங்களில்

அவசியம் இருக்க வேண்டிய புத்தகம்

இது ஒரு மல்லிகைப் பந்தல் வெளியீடு

அழுத்தமாக செயல்பட்டார். அவரது இலக்கியக் கொள் கையைத்தான் இன்று வரை நான் பின்பற்று கிறேன். நமது இந்த கொள்கை சிலருக்கு கசப்பாக இருக்கலாம் அதைப்பற்றி நாம் கவலைப்படத் தேவையில்லை” என்றார்.

தினகரன் ஆசிரியர் ராஜ ஸ்ரீகாந்தன் அவர்கள் தமது கருத்துரையில்:

“இன்று புலம்பெயர்ந்து வாழும் தமிழ் களின் சந்ததியினர் தமிழ் மொழியை மறக்கக்கூடிய ஆபத்தை நாம் எதிர் நோக்கிக் கொண்டிருக்கிறோம். பெரியோர் களையும் பெற்றோர்களையும் மதிக்கும் தன்மை அவர்களிடம் இல்லை. அத்தகைய சூழ்நிலையில் நண்பர் பூபதி போன்றோர் அவுஸ்திரேலியா போன்ற நாடுகளில் வாழ்ந்து கொண்டு தளராமல் தமிழை வளர்ந்து கொண்டிருப்பதைக் காணும் பொழுது மகிழ்ச்சியாக இருக்கிறது. பூபதி போன்றோர் தாம் பிறந்த மண்ணை மறக்க வில்லை என்பதற்கான ஆதாரம் அவரது “வெளிச்சம்” எனும் சிறுகதைத் தொகுதியில் அமைந்து இருக்கும் பெருமூலான கதை கள் இலங்கையின் மணத்தை நினைவு

கூர்ந்து கொண்டிருக்கின்றன” என்றார்.

ரூபவாஹினி தமிழ்ப்பிரிவு பணிப்பாளர் திரு. எஸ். வன்னிகுலம் தனது கருத்துரையில்:

“மல்லிகை பண்ணையில் வளர்ந்தவர்களிடம் நாம் சிறப்பான பண்பைக் காணக்கூடியதாக இருக்கிறது. எந்தவொரு சத்தியமான கருத்தையும் எந்தவொரு சூழ்நிலை யிலும் சொல்லத் தயக்கம் காட்டுவதில்லை. இது மல்லிகையின் வெற்றி எனலாம். அத்தகையவர்களில் ஒருவர்தான் நண்பர் முருக பூபதி அவர்கள். அதனால்தான், அவர் இல்லாமல் அவரது நூல்களை வெளியிடுவதற்கு முன் நிற்கிறோம்” என்றார்.

லெ. முருகபூபதியின் “வெளிச்சம்” “சந்திப்பு” ஆகிய இரு நூல்களின் முதற்பிரதிகளை புவலர் ஹாசீம் உமர் அவர்கள் பெற்றுக் கொண்டார்.

சிறப்புப் பிரதிகளை திருமதி ஜெயந்தி வினோதன், பிரபல வர்த்தகர் ஜெயராமன் அவர்களும் பெற்றுக் கொண்டார்கள்.

ரத்தினசபாபதி ஐயர் அவர்களின் கருக்கமான நன்றியுரையுடன் கூட்டம் நிறைவு பெற்றது.

மல்லிகை ஆசிரியர் டொமினிக் ஜீவாவின்
சுயசரிதை - தன் வரலாற்று நூல்

எழுதப்படாத கவிதைக்கு வரையப்படாத சித்திரம்

புத்தகமாகத் தயாராகிக் கொண்டிருக்கிறது.

தேவையானவர்கள் பதிவு செய்துகொள்ளலாம்.

சலுகை விலையில் கிடைக்கும்.

- இது ஒரு மல்லிகைப் பந்தல் வெளியீடு -

புருஷோத்தமன்

- கெகிறாவை ஸஹானா -

கார்த்திகை மாதத்து மென்பனிக்காற்று சில்லென்று உடம்பையும், மனதையும் வருடிச் சென்றது. உறக்கமும், விழிப்பும் அற்று, சதாச்வ காலமும் சேவையே உயிர்நாடியாக இயங்கிக் கொண்டிருக்கும் அனுராதபுர பெரியாஸ்பத்திரி அன்றைய தினத்துக்குரிய கூடமைகளைச் செவ்வதற்கு அந்த விடிகாஸையிலேயே தயாராகிக் கொண்டிருந்தது.

தேவிகா பேபி கெயார் யூனிட்டிக்குள் பிரவேசித்தாள். வாட் மெல்லிய வீளக் கொளியில் துபில் நீத்து விழிக்கத் தொடங்கியிருந்தது. வார்டைத் தாண்டி மேலேறிச் சென்ற படிகளில் தாவி பேபி ருமுக்குள் சென்றாள்.

முன்னறையில் எட்டென்டன்ஸ் ரெஜிஸ்டர் மேஜையில் விரிந்து கிடந்தது. வேறு யாரையும் காணவில்லை. கையெழுத்திட்டு விட்டு அடுத்த அறைக்குள் செல்ல காலடி எடுத்தபொழுது, ஓசைகேட்டு தொடட்டிலில் வெறுமனே கண்களை மூடிப்படுத்துக் கிடந்த “ஸ்லீபிடி” எழுந்து நின்று கைகளை ஆட்டிச் சிரித்தது.

தாயினால் கைவிடப்பட்டு வைத்திய சாலை நிர்வாக சபையினால் பொறுப்பேற்கப்பட்டிருந்த அந்த எட்டு மாதக் குழந்தை பெரியாஸ்பத்திரி டாக்டர்களினதும் ஊழியர்களினதும் அபிமானம் வென்று, எவ்விதக் கவலையுமின்றி மொழு மொழு வென்று ஒரு வயதுக் குழந்தைபோல

வளர்ந்து விட்டிருந்தது. அந்தக் குழந்தையைப் பொறுப்பேற்கப்போகும் நல்லிதயத் தாய்மை எங்கு உள்ளதோ?

“ஹலோ ஸ்லீபிடி, குட்மோனிங்” அதன் கன்னத்தில் அழுத்தி முத்தமிட, அவளது பனியில் குளிர்ந்த உடம்பின் ஸ்பரிஸம் தாளாத அந்தக் குழந்தை தொடட்டில் கம்பிகளைப் பிடித்தபடி பொக்கை வாய் திறந்து சிரித்துக் கொண்டே விலகிச் சென்றது. தேவிகா அடுத்த அறைக்குள் சென்றாள்.

விடியற்காலை நாலுமணிக்கே பளீரென்று கழுவித் துடைக்கப்பட்டிருந்த டெர்ராஸோ தரை சப்பாத்தின் கீழே வழக்கிச் சென்றது. திலகா மிஸ்ஸும், நயனா மிஸ்ஸும் தொடட்டிலில் கிடந்த குழந்தைகளைச் சுத்தப்படுத்திக் கொண்டிருந்தார்கள்.

தொட்டில்களில் விசேட சிகிச்சைக் கென வைக்கப்பட்டிருந்த சின்னஞ்சிறு குழந்தைகளை ஒவ்வொன்றாக ஒரு சுற்றுப் பார்த்து வந்தபின்னர் கடமையில் இணைந்து கொண்டாள் தேவிகா.

✱ ✱ ✱ ✱ ✱

காலை பத்துமணி. அவள் பேபி ருமில் உள்ள தொடட்டில் குழந்தைகளை ஒவ்வொன்றாக அவதானித்து நோட்ஸ் எழுதிக்கொண்டிருந்தாள். முன்னறையில் கூடமையிலிருந்த டாக்டர் பிரான்ஸிஸ் “தேவிகா”

என்று அழைப்பது கேட்டு வேகமாக விரைந்தான். வவுனியாவிலிருந்து அம்பலன்ஸில் அனுப்பப்பட்டிருந்த குழந்தை யொன்றை டாக்டர் பரிசோதித்துக் கொண்டிருந்தான். தேவிகாவைக் கண்டதும் “குழந்தையின் தாய் எங்கே என்று கேள்” என்று சிங்களத்தில் கூறினான்.

கரிய நிறம். சுருண்ட கேசத்துடன் தோளில் குழந்தையை ஏந்தியபடி ஓர் இளைஞன் நின்றிருந்தான். குழந்தை துவண்டு மயக்கநிலையில் கிடந்தது. தேகமெங்கும் மஞ்சல் மஞ்சேலென்றிருந்தது. அவனுக்கருகே குழந்தையின் பொருட்கள் நிரம்பிய கூடை.

“உட்காருங்கோ” என்று அவன் சொல்லியபோதும், அவன் டாக்டரின் அனுமதிக்காகக் காத்திருந்தான். டாக்டர் சொன்னதும் உட்கார்ந்தான்.

“குழந்தையின் அம்மா வரேல்லையே ...?”

அவளின் தண்ணென்ற யாழ்ப்பாணத்துத் தமிழின் இனிமையில் சற்று ஆசுவாசமானதே போன்று அவன் நிமிர்ந்து உட்கார்ந்தான். அவளது நெற்றியைக் கூர்ந்து பார்த்து, அது வெறுமையாக இருப்பது கண்டு மீண்டும் உள்ளூரக் கவிந்த சோகத்தில் மௌனமானான்.

டாக்டர் மீண்டும் அதே கேள்வியைக் கேட்கவே, அவளை நிமிர்ந்தும் பாராமல் தனக்குத் தெரிந்த சிங்களத்தில் சொன்னான்,

“குழந்தைக்கு அம்மா இல்லை ... செத்துப் போயிட்டா .. இப்போ எட்டு மாசம்”

டாக்டரும் தேவிகாவும் ஒருவரை ஒருவர் பார்த்துக் கொண்டார்கள். வவுனியாவிலிருந்து வரும் நோயாளிகளை விசாரிப்பதற்கு இரண்டு மொழிகளும் சரளமாகத் தெரிந்தவள் என்ற காரணத்தினால் எப்போதும் தேவிகா அவ்விடத்தில் ஆஜராவது வழக்கம். இப்போது முதல் தடவையாக அவளது உதவி தேவைப்

படாத ஒரு மனிதன் ...! சிங்களம் தெரிந்த வவுனியா தமிழன்!

“ஏன் என்ன நடந்தது ...?” டாக்டர் கருணையோடு கேட்டான்.

“குழந்தை கிடைக்கும்போது தாய்க்குப் பரவரர் கூடிவிட்டது. காப்பாத்த முடியவில்லை ...”

தேவிகாவுக்கு கரீரென்றது. எட்டுமாதக் குழந்தையை எண்ணி பரிதாபப்படுவதா? அவனை எண்ணி அனுதாபப்படுவதா? என்று புரியாத குழப்பத்தோடு மீண்டும் டாக்டரைப் பார்த்தான்.

“குழந்தைக்கு என்ன?”

“மஞ்சக் காச்சலாம். வவுனியாவில் சொன்னார்கள்”

“எப்போதிருந்து காயது ...?”

“முன்னு நாளா ...”

அவன் சரளமான சிங்களத்தில் பேசுவது டாக்டருக்கே ஆச்சர்யமாக இருந்தது. அதனை வெளிக்காட்டாது மளமள வென்று எட்டிவெண் குறிப்பு எழுதினான்.

இரண்டு நாளாகக் காய்ச்சல் இருந்ததாகவும், முந்திய இரவு ஜரம் அதிகமாகி மயக்கமாகிவிடவே வவுனியாவிலிருந்து அனூராதபுரம் அனுப்பப்பட்டதாகவும் அவன் கூறினான். அவளது தங்கையொருத்தி இடையிடையே வந்து பாலாட்டிச் செல்வாளாம். அவளை அழைப்பதற்கு அவகாசம் இல்லாததால் தானே வவுனியா ஆஸ்பத்திரிக்கு எடுத்து வந்தானாம்.

எட்டிவெண் குறிப்பை அவளிடம் கொடுத்த டாக்டர் “உடனே ப்ளாட், யூரின, செக் - அப் பண்ணி இன்வெஸ்டிகேஷனை ஆரம்பிங்க” என்று ஆங்கிலத்தில் சொன்னான். அவனை அழைத்துக் கொண்டு படியிறங்குகையில் “அவரை போகச் சொல்லிட்டு, அவர் எலிஸரை வந்து நிக்கச் சொல்லு ...” என்று

சிங்களத்தில் சொன்னான். அவன் அதைப் புரிந்து கொண்டவனாக தேவிகாவிடம் தாழ்மையாகக் கூறினான்,

“இண்டைக்கு எப்படியும் வவுனியாவுக்குப் போக முடியாது மிஸ். செக் பொயின்ட்ஸ் எக்ஸ்சக்கம். நாளைக்கு வெள்ளென வெளிக்கிடுறன் ...”

அவள் சரியென்று அவனை அழைத்துச் சென்று வார்டில் ஏ சைட் கடைசிக் கட்டிவை ஒதுக்கிக் கொடுத்தான்.

தனக்குள்ளே ஏகப்பட்ட பிரச்சினைகள் காரணமாகவும், கவலைகளின் காரணமாகவும் அவன் சற்றுக் கடுமையாகத் தோற்றமளிக்கிறான் என்றும், இயல்பில் அவன் நற்குணங்கள் நிரம்பியவனாகவே இருப்பான் என்றும் ஏனோ அவளுக்குத் தோன்றிற்று.

அவள் குழந்தையைக் கட்டிலில் கிடத்திவிட்டு ஒரு பெண்ணுக்குரிய கவனத்துடன் குழந்தையின் பொருட்களை சிற்றலுமாரியில் அடுக்கத் தொடங்கினான். வார்டில் இருந்த தாய்மார்களும், குழந்தைகளுக்கு இன்ஜெக்ஷன் வழங்கிக் கொண்டிருந்த நர்ஸ் குசுமாவும் அவளை விந்தையாகப் பார்ப்பதை அவள் அவதானித்தாள். அவ்விடத்தில் சற்று நெருங்கி மெல்லிய குரலில் சொன்னான்,

“இங்க உள்ளவையள் உங்கள் ஒரு மாதிரியாப் பாக்குதுகள். நீங்கள் எதுக்கும் யோசிக்காதையுங்கோ. ஏதும் பிரச்சனையெண்டா என்னட்ட பயமில்லாம சொல்லுங்கோ ...”

இவளை இப்போது நம்பலாம் என்கின்ற தீர்க்க உணர்வுடன் அவன் அவளை நிமிர்ந்து பார்த்தான். “பெண்ணே, நீயா?” என்று சிவந்த கண்கள் கேட்டன.

அவள் அதைக் கவனியாததே போன்று அப்பால் சென்றாள்.

✱ ✱ ✱ ✱ ✱

தந்தை சிவராமன் டாக்டராக வேலை செய்த இடே ஆஸ்பத்திரியில் அவரைப் போலவே தானும் ஒரு டாக்டராக வேண்டும் என்று இலட்சியங் கொண்டிருந்த தேவிகா, டாக்டராக வரமுடியாது போனாலும் சட்டென நர்ஸ் தொழிலைத் தேர்ந்தெடுத்துக் கொண்டாள்.

தந்தை சிவராமன் கடமையுற்ற காலங்களில் அவரது கைவிரலைப் பிடித்துக் கொண்டு இந்த வைத்தியசாலையை வளைய வந்த நாட்கள் அவள் மனத்தில் பசுமையாக இருந்தன. அப்போது ஊன்றப் பட்ட வித்து இன்று ஆணீவோர் விட்டு இந்த மண்ணோடு இறுகப் பிணைந்து போயிற்றோ என்று அவள் அடிக்கடி எண்ணிக் கொள்வதுண்டு.

இருபது வருடங்களுக்கு முன்னம் தமிழ் மணம் கமழ்ந்து இதயத்தில் நிறைந்து நின்ற இந்த அனூராதபுர மண் அவளது நேசத்துக்குரிய மண்ணாகவே இன்று திகழ்கின்றது. இனிபும் இந்த மண்ணில் புதுத்தளிர்கள் நிலங்கிழித்து வளர்ந்து தமிழ் மணம் பரப்பி விண்ணைத் தழுவும் என்ற உறுதியான நம்பிக்கையும் அவளுக்கிருக்கின்றது.

திருவிழாவும், பூசையுமாக கலகலப்பாகத் திகழ்ந்த கதிரேசன் கோயில், தான் கல்வி கற்ற விவேகானந்தா தமிழ் பாடசாலை, குடும்பத்துடன் சென்று ஆனந்தமாக பாலும் பழமும் பார்த்த சித்தம்பலம் தியேட்டர், தந்தையுடன் காரில் சென்று நகைகள் வாங்கியணிந்த வல்லிபுரம் நகைக்கடை, அம்மாவுடன் கைபிடித்துச் சென்று நலம் விசாரித்த குங்குமம் துவங்கிய குலமாதர் இந்த ஞாபகங்களெல்லாம் நெஞ்சைவிட்டு எளிதில் நீங்காதன என்று அடிக்கடி நினைத்துக் கொள்வான்.

ஜூலைக் கலவரத்துடன் ஆடிப்போய் விட்ட அனைத்துத் தமிழ் இலங்கையையும் போலவே அவளது குடும்பமும் மனங்கசந்து யாழ்ப்பாணம் திரும்பிவிட்டது. தந்தையும், தாயும் ஏறக்குறைய

நடைப்பிணங்கள் போல் ஆகிவிட்ட நிலை. சிலவருஷங்களின் பின்பு சிவராமன் இறந்து போனார். தேவிகாவுக்கென்னவோ அனூராதபுர மண்மீதே ஈர்ப்பு அதிகமாக இருந்தது.

“நீ அங்க தனிய போய் என்ன பிள்ள செய்யப் போறாய்?” என்று அம்மா நடுங்கியபோது சற்றும் கலக்கமின்றி சொன்னாள்,

“கலயாணியக்கா அங்க தனிய தானேமா இருக்கிறா ... அவ்வோட நானும் இருப்பன் ...”

சொன்னபடியே வந்தும் விட்டாள். வேலையில் சேர்ந்தபோது ஏலவே தெரிந்திருந்த சிங்களம் கைகொடுத்த போதும் அவள் தனிமுயற்சியாக மேலும் சிங்கள மொழி அறிவை விருத்தி செய்து கொண்டாள். மானுட சேவையையே பிரதானமாகக் கொண்டுஇங்கிருக்கின்றபோது உள்ளங்கள் ஒரே திசையில் செயற்படுகையில், மொழியும் பிரச்சனையாக இல்லை என்ற நிலையில் அவள் அங்கே தன்னை ஸ்தாபித்துக் கொள்வதில் எந்த சிரமமும் இருக்கவில்லை. பரஸ்பரம் இரண்டு மொழிகளும் தெரியாததன் காரணமாகத் தான் இந்த நாட்டில் இனப் பிரச்சனை இத்தனை தூரம் வேருன்றிப் போயிற்று என்று அவள் பல வேளைகளில் சிந்தனை செய்து முடிவெடுத்திருக்கிறாள். என்றாலும் ஆங்காங்கே சில வைத்த புண்ணாகப் புரை போடிவிட்ட சிற்சில ஆதிக்க மனோபாவங்க ளையும் அவள் சந்திக்காமல் இல்லை. முரண்பாடுகள் யாரிடத்தேதான் இல்லை என்று அப்போதெல்லாம் தோன்றும்.

சிங்களம் தெரியவில்லை என்ற ஒரே காரணத்திற்காக அப்பாவித் தமிழ் பேசும் நோயாளிகள் வெருட்டப்படும் போது, ஒதுக்கப்படும் போது அவள் ‘டான்’ என்று அவ்விடத்தில் பிரசன்னமாவாள். பட்டும் படாமலும் தன் பிடியை நழுவ விடாமலே பிரச்சனைகளுக்குத் தீர்வு காண்பாள். எனவேதான் அவனிடம் தெரியாமாக

அப்படியொரு வாக்குறுதியை விடுத்தாள்.

✱ ✱ ✱ ✱ ✱

யூரின், ப்ளட் ரிப்போர்ட்களிலிருந்து அந்தத் தாயற்ற பெண் குழந்தைக்கு மஞ்சட் காமாலை நோய் என்பது நிரூபணமானது. தீவிர கண்காணிப்புடன் ‘போட்டோதெரபி சிகிச்சை’ அளிக்கப்பட்டதால் குழந்தை விரைவாகக் குணமடைந்தது. தாய்ப்பால் வழங்க வாய்ப்பில்லாத படியால் வைத்தியசாலையில் நன்னி. பீட் வழங்கப்பட்டது.

தேவிகா கண்டும் காணாதது போன்று அந்தக் குழந்தையைக் கூர்ந்து அவதானித்து வந்தாள்.

அன்றைய முதல் சந்திப்புக்குப் பின்னர் அவனைக்காண முடியவில்லை. தொடர்ந்தே பேராளம் பெண்ணொருத்தி நின்றிருந்தாள். தேவிகா அருகே சென்றாள். அந்தப் பெண் பேந்தப் பேந்த விழித்தபடி கதிரையிலிருந்து எழுந்து நின்றாள்.

வந்த முதல் நாள் இரவு அவன் வெளி வராந்தாவில் கொட்டக் கொட்ட விழித்தபடி உட்கார்ந்திருந்ததாகக் கேள்விப்பட்டிருந்தாள். பரிதாபமாக இருந்தது. அவன் ரொம்ப விசேடமானவனாக இருப்பான் என்று பட்டது.

“இங்க இருந்தவர் போயிட்டாரே ..?”

தெரியாதது போன்று கேட்டாள். அந்த அன்பு இழையோடும் கேள்வியை - தமிழின் இனிமை குழைத்து வந்த அந்தக் கேள்வியை - அந்தப் பெண் எதிர்பார்க்க வில்லை. ஆச்சரியத்துடன் மலங்க மலங்க விழித்தபடி நின்றிருந்தாள்.

“ஸிஸ்டர், உங்களைத்தான் ...”

“என்ன ...?”

“இந்தக் குழந்தையின்ர அப்பா போயிட்டாரே ...?”

“ஓம்”

“இன்றைக்குக் குழந்தையை டிஸ்சார்ஜ் பண்ணிட்டாங்கள் இல்லையா ...?”

“ஓம்...”

“நீங்கள் போகேல்லையே ...?”

“இல்லை. புருஷோத்தமன் வந்துதான் கூட்டிப்போவார்.” சற்றுத் தயங்கி மீண்டும் பேசினாள்.

“மிஸ் உங்களைப்பத்தி புருஷோத்தமன் சொன்னவர்”

“என்ன?”

“நீங்கள் நல்லாத் தமிழ் பேசுவீங்கள் எண்டு...”

தேவிகா பலமாகச் சிரித்தாள். புருஷோத்தமனால் கூட என்னை அடையாளம் கண்டு பிடிக்க முடியவில்லை.

“மிஸ், ஒரு உதவி செய்வியளோ ...”

“என்ன வேணும் ... கேளுங்கோ ...”

“குழந்தையை டிஸ்சார்ஜ் பண்ணிட்டினம். என்னை வெளிய போடுகினமோ தெரியாது. தனிய எங்கயும் போகேலாது. அவர் வந்தால் தான் ...”

“நீங்கள் அதுக் கொண்டும பயப்பாடேயுங்கோ. அவர் வந்து கூட்டிப் போகும் வரைக்கும் நீங்கள் இந்த பெட்டிலையே இருக்கலாம் நான் சொல்றன்”

“மெத்த உதவி மிஸ் ...”

அவளது பயம் நியாயமானது என்பது தேவிகாவுக்குப் புரிந்தது. நூற்றுக்குத் தொண்ணூற்றெட்டு நோயாளிகள் சிங்கள இனத்தைச் சேர்ந்தவர்களாக இருந்த போதும், வார்டில் அங்கொன்றும் இங்கொன்றுமாகத் தங்கியிருக்கும் ஒன்றிரண்டு தமிழ் பேசும் நோயாளிகளையே இங்குள்ள தாதிமாள் தாக்கிய வண்ணம் இருப்பார்கள். நோய் ஒரு புறம், தாதிமார்களின் வசை ஒரு புறமாக சிங்களமும் தெரியாது பல

நோயாளிகள் படும்பாட்டை அவள் வேதனையோடு அவதானித்திருக்கிறாள். எனவே, அந்தப் பெண்ணுக்குக் கட்டாயமாக உதவவேண்டும் எனத் தோன்றிற்று.

சாயங்காலம் இரண்டு மணிக்குத் தனது பொறுப்புக்களை ஒப்படைத்துவிட்டு ஷி. பீட் முடிந்து செல்லும்போது அவள் நயனா மிஸ்ஸிடம் மிக வினயமாக அந்தப் பெண்ணைத் தொந்தரவு செய்ய வேண்டாம் என்பதை வலியுறுத்தி விடை பெற்றாள்.

✱ ✱ ✱ ✱ ✱

பேபி ரூமில் இரண்டாவது தொடர்பில் இருந்த குழந்தை இறந்துவிட்டது!

பிறக்கும்போதே மெகோனியம் எஸ்பிரோஷனோடு பிறந்த குழந்தைகாப்பாற்றிவிட சீனியர் டாக்டர் கொடிகாராய்ச்சி பெரிதும் முயன்றார். நள்ளிரவு பன்னிரண்டு மணிக்குக் குழந்தை வாயில் நுரை தள்ளி உணர் விழந்து போயிற்று. தேவிகா ஓடிப்போய் தாயை அழைத்துவந்து குழந்தையைக் காட்டினாள். குழந்தையின் முன்னே சிலையாக நின்றிருந்த அவள் திக்பிரமை பிடித்தவள் போன்று வெளியே சென்று அரைச்சுவர் மீது அமர்ந்தவள்தான் பின்னர் எழுந்திருக்கவேயில்லை. விடிகாலையில் மறுபடி குழந்தைக்கு சீம் டெஸ்ட் செய்தார்கள். விஷக்கிருமிகள் முளைக்குச் சென்று விட்டிருந்தது தெரியவந்தது. அவளது கணவன் காலை ஆறுமணிக்கு வந்து சேர்வதற்கு சற்று முன்னதாக குழந்தை இறந்து போயிற்று.

அவனைக் கண்ட போதும் அந்தத் தாய் மௌனமாகவே இருந்தாள். எல்லாம் முடிந்து குழந்தையைப் பொறுப்பேற்கவும் வழியில்லாதபடியால் அங்கேயே அடக்கம் செய்ய அனுமதியளித்துவிட்டு, குழந்தையின் பொருட்களை ஒவ்வொன்றாக கூடைக்குள் வைத்தபோது அவள் அலறிய அலறல் வான்டையே அதிர் வைத்துவிட்டது.

தேவிகாவுக்குக் கண்ணீர் துளிர்ந்தது. என்னதான் சீருடைக்குள் இதயத்தைக்

கல்லாக்கியபடி சேவை புரிந்தாலும் ஒருவர் மீது ஒருவர் பாரபட்சமோ, அதிகப்படியான அண்டையோ காட்டக்கூடாது என்று கண்டிப்பாக இருந்தாலும், திருமணமே செய்து கொள்வதில்லை, குழந்தை குட்டி பெற்றுக் கொள்வதில்லை, தாதிச் சேவையே சதாவும் என்று முடிவெடுத்திருந்தாலும் அங்கே கரை புரண்டோடிய தாய்மையின் துயரம் அவளை உலுக்கிவிட்டது.

“அழாதே அம்மா ...” அருகே சென்று அவ்விளம் தாய்க்கு சிங்களத்தில் அறுதல் கூறினாள்.

“அய்யோ பாருங்க மிஸ். ஐந்து வருஷத்துக்குப் பிறகு பிறந்த முதலாவது குழந்தை ...” தோளில் சாய்ந்து கதறிப்பவளை தட்டிக் கொடுத்துவிட்டு விலகிச் சென்றாள் மனசு ஓடிந்து கிடந்தது.

நர்ஸ் என்று வந்துவிட்டால் நம் மனோ உணர்வுகளைக் காட்டக்கூடாது என்பது உண்மைதான். மருந்துகளும், ஊசியும், சேலைனும், என்டிப்போடிக்கும் நேரத்தவறாது வழங்குவதும், நோயாளியில் ஏற்படும் படிப்படியான மாற்றங்களை அவதானிப்பதும் மட்டுமே நர்ஸின் தொழில். இன்ஜெக்ஷன் போடும்போது குழந்தை அழுவதற்காக நான் கலங்கலாமா? ஒரு குழந்தை இறந்து போனால் என்ன? இன்னும் எத்தனை குழந்தைகளைக் காப்பாற்ற வேண்டியிருக்கிறது?

எவ்வளவு முயன்றும் சகஜ நிலைக்குத் திரும்ப முடியாது போயிற்று. தலை விண்ணென்று வலித்தது. இனியும் கடமை செய்ய முடியாது என்று படவே சிக் லீவ் போட்டுவிட்டு ஹோஸ்பிடலை விட்டு வெளியேறினாள்.

சிங்களப் பெண்ணே ஆயினும் அந்தத் தாயின் உறைந்து போன மௌனமும், பின்னர் அது வெளிப்பட்ட விதமும் நெஞ்சில் நெருஞ்சி முள்ளென உறுத்தின. நான் நர்ஸ் ஆகச் சேவைபுரியத் தகுந்தவள் தானா என்றொரு கேள்வியும் கூடவே எழுந்தது. குழந்தையைப் பெற்று

இரு மாதங்களில் கூட, அக்குழந்தையைக் கொஞ்சி மகிழக் கொடுத்து வைக்காத தாயை எண்ணிப் பரிதாபம் மிகுந்தது. தன்னலம் மறந்து பிறர் சேவை செய்ய வந்தவள் ஒரு சின்ன மரணத்தினால் நிலை தளம்பலாமா? தன் சுற்றமும், தன் குடும்பமும் கடந்து ஒரு துணைகூட வேண்டாத நான் இப்படி மனம் சிதையலாமா? கையிலுள்ள புண்ணுக்கு மருந்து கட்ட வேண்டியவள் புண்ணைப் பற்றி யோசியாது கைக்கு வலிக்குமே என்று கவலைப்படலாமா? ஊசியைக் கண்டே பயந்து நடுங்கும் பெண்களுக்கு மத்தியில் மனோ தைரியத்துடன் ஊசி மருந்தேற்றும் நர்ஸ் நான் இப்படி ஆகலாமா?

பலவாறான சிந்தனைகள் ஆட்கொள்ள, வழக்கமான பஸ்ஸைத் தவற விட்டுவிட்டு ஆட்டோவை நிறுத்தி ஏறினாள். ஐயுறாதி மாவத்தை வரை எப்படி வந்தோம் என்று தெரியவில்லை. தெருமுனையில் ஆட்டோ திரும்பும்போது பக்கத்திலிருந்த பஸ் ஹோல்டிங்ஸ் அவனை-புருஷோத்தமனைக் - கண்டாள். சடாரென ஆட்டோவிலிருந்து இறங்கி பணத்தைக் கொடுத்துவிட்டு அவனை நோக்கிச் சென்றாள். அருகே செல்லும்வரை அவன் அவதானிக்க வில்லை.

“ஹலோ, புருஷோத்தமன் ...”

அவன் திகைப்படைந்தவனாகத் திரும்பி அவனைக் கண்டதும் புருவங்களை நெறித்து, சில வினாடிகளின் பின்னர் புன்னைகத்தான்.

“ஐம் மிஸ் தேவிகா சிவராமன், ∴ ப்ரொம் ஜி.பனா ...”

“ஓ .. ஐசீ ..”

மிகுந்த வியப்புடன் முகம் அகல மலர்ந்தான்.

வாட்ட சாட்டமான அவனது தோற்றம் அக்கணத்தில் ரொம்ப கம்பீரமாக அவளுக்குத் தோன்றிற்று. மனதுக்குப் புதுத்தெம்பு

பிறந்தாற் போலிருந்தது.

“எங்க வந்தனீங்கள் ...?”

“இங்கதான் ...”

அருகிலிருந்த செவிடர் - குருடர் பாடசாலையைச் சுட்டிக் காட்டினான்.

“டெ.ப் என்ட் ப்ளான்ட் ஸ்கூலுக்கே?” என்னத்துக்கு யாரையும் எட்மிட் பண்ணவோ?”

“இல்லை. நான் அங்க டீச் பண்ணன்.”

“என்னது ...?”

அவள் அதிர்வது கண்டு பலமாகச் சிரித்தாள்.

“உங்களுக்கு ப்ரெய்லி தெரியுமோ...?”

“ஏன் தெரியாமல் ...? ஸ்பெஷல் கோச்சாக இங்க வேலை செய்றன் ...!”

நேரம் போவது தெரியாமல் அவனோடு பேசிக் கொண்டிருக்கலாம் என்று பட்டது. என்றாலும் தலைவலி தாங்கமுடியா திருந்தது. விடைபெற்றாள்.

வீடு சென்றபோது வீட்டுக்கதவு ஓவெனத் திறந்து கிடந்தது. திண்ணையில் தாத்தாவைக் காணவில்லை. அறையில் கல்யாணி தன்னை மறந்து தூங்கிக் கொண்டிருந்தாள். ஓர் இளம் விதவை இந்த மயக்கும் மாலைவேளையில் வேறு என்ன செய்ய முடியும்?

சந்தடி செய்யாது நுழைந்து, உடை களைந்து, குளித்துவிட்டு வரும்போது கல்யாணி எழுந்து வந்தாள்.

“இன்னைக்கு வெள்ளை வந்திட்டீரே?” விசாரித்தபடி தேனீர் தயாரிப்பதற்காக அடுக்களைக்குள் சென்றாள். அன்னையைப் போன்ற அவளது பரிவு மனதுக்கு மிகுந்த இதமளித்தது. உன் அன்புதானே அக்கா அம்மாவைப் பிரிந்து என்னை இங்கே வேருன்ற வைத்தது!

கல்யாணி ஆடிக் கலவரத்தில் தனது கணவனைப் பறிகொடுத்தவள். வியாபாரப் பொருட்களை ஏற்றிக் கொண்டு லொறியில் கொழுப்பு சென்றவன் பின்னர் திரும்பவே யில்லை. திருமணமாகி ஏழே மாதங்களில் விதவையான கல்யாணிக்கு யாழ்ப்பாணத் தில் யாருமில்லை. செல்வதற்கு இடமின்றித் தனது தாத்தாவுடன் இங்கு தங்கிவிட்டாள். இங்கேயே செத்து மடிவது என்று முடிவும் செய்திருந்தாள்.

சின்ன வயதில் சற்று முத்தவளாயினும் கைகோர்த்து விளையாடிய நேசம் இன்றுவரை மறக்க முடியவில்லை. எனவே கல்யாணிக்குத் துணையாக தேவிகாவும் இந்த வீட்டிலேயே தங்கிவிட்டாள்.

பொருத்தமான துணை வாய்த்தால் மறுமணம் செய்வது பற்றி கல்யாணிக்கு ஆட்சேபனை எதுவும் இல்லை. சிறிது தயக்கம் இருந்தது.

தலை துவட்டிவிட்டுத் திரும்பியபோது கல்யாணி சுடச் சுட தேனீருடன் நின்றுநின்றாள். தொண்டைக்குள் குடாக தேனீர் இறங்கியதும் தனி உஷார் வந்தது.

“கல்யாணியக்கா ... இன்றைக்கு ஒரு குழந்தை செத்துப் போட்டுது.” என்று தொடங்கி, புருஷோத்தமனைச் சந்தித்தது வரை அனைத்தையும் சொல்லி முடித்தாள். அவள் புருஷோத்தமனைப் பற்றி அவ்வளவு சொல்வது கண்டு ஆச்சரியமுற்ற கல்யாணி “அவர ஒருக்கா இங்க கூட்டி வா்வன்” என்று அனுமதியும் கொடுத்தாள்.

✱ ✱ ✱ ✱

தேவிகா தினமும் என்றில்லாவிடினும் அடிக்கடி புருஷோத்தமனைக் காண்பது வழக்கமாகிவிட்டது. அவனைக் கண்ட முதல் நாளில் அவன் ரொம்ப விசேடமானவனாக இருப்பான் என்று தோன்றிய எண்ணம் அவனது தனித்த வாழ்வு, ப்ரெய்லி டீச்சர் என்னும் உயர்ந்த தொழில் ஆகியவற்றால் நன்கு வேருன்றி வளர்ந்து விட்டது. அதன் காரணமாகவே அவன்

நிச்சயமாக மறுமணம் செய்ய விரும்புவான் என்று உறுதியாக நம்பினாள் தேவிகா.

சிங்கள மொழி சரளமாகத் தெரியாததால் அவனுக்குச் சிற்சில இடங்களில் குழப்பம் ஏற்படும்போது அவள் தயங்காது உதவிகள் செய்து வந்தாள். “டெக்னிகல் கொலேஜுக்குப் போகணும், ஸாஹிரா அதிபரைச் சந்திக்கணும்” என்றெல்லாம் அவன் உதவிகள் கேட்கும்போது மறுக்காமல் அவனோடு கூடச் சென்றாள்.

இந்த இரண்டுமாத காலப் பழக்கத்தில் அவள் அறிந்த அவனது இயல்புகள் யாவும் சிலாக்கித்த தக்கனவாகவே இருந்தன. அவனுக்கும் மறுமணம் குறித்து மறுப்பேதும் இல்லை என்றறிந்த போது அவள் மிக்க மகிழ்ச்சியுற்றாள். ஒருநாள் அவனை வீட்டுக்கும் அழைத்துச் சென்றாள்.

கல்யாணிக்கும், தாத்தாவுக்கும் அவனை நன்றாகவே பிடித்திருந்தது. அவனது சம்மதம் கேட்பது மட்டுமே பாக்கி என்ற நிலையில், இன்று எப்படியும் கேட்டுவிடுவது என்ற முடிவுடன் ஒருநாள் அவனிடம் பேச்சை ஆரம்பித்தாள் தேவிகா.

அவனைப் புதிய பஸ் நிலையத்திற்குக் கூட்டிச் செல்ல வேண்டியிருந்தது. ஜயந்தி மாவத்தைக்கூடாக பேசிக் கொண்டே அமைதியாகப் போகலாம் என்று அவள் அபிப்பிராயப்பட்டாள். போகும்போது இடையில் வீட்டிற்குக் கூட்டிவந்து ஒரு கப் காப்பி கொடுத்த பின்னர் கற்கள் செறிந்த மண்பாதையினூடாக புதிய குறுக்கு வழி

யைக் காண்பித்தபடி அவனுடன் நடந்தாள்.

திட்டமிட்டுக் கேட்பது போலன்றிச் சடுதியாகப் பேச்சை ஆரம்பித்தாள். அதீத முயற்சி செய்த பின்னரும் ஒரு பீடிகை போடுதான் பேசமுடிந்தது. அவளது சங்கடத்தைக் கண்டு முறுவல் புண்டவனாக அவன் மௌனமாக நடந்து கொண்டிருந்தான்.

“உங்களிட்ட கனநாளா ஒன்று கேக்கணும் எண்டு நினைக்கிறன் புருஷோத் ...”

“பயப்படாமல் கேளுங்கோ ...”

“எங்கட கல்யாணி அக்கா இருக்காவே அவளுக்கு உங்கள்ல சரியான விருப்பம் இருக்கு. நீங்கள் சரியெண்டால் ...”

அந்தக் கேள்வியை எப்போதோ எதிர்பார்த்தவன் போன்று அவன் தலையை அசைத்துக் கொண்டான். முகத்தில் கவசம் போன்று காணப்பட்ட புன்னகை கணப் பொழுது மறைந்து பின்பு மீண்டும் குடிசைக்கு வந்தான்.

“இங்க பாரும தேவிகா ... நான் ஒன்று கேட்டால் பிழையா நினைக்க மாட்டியள்தானே ...?”

அவள் நிமிர்ந்து பார்த்தாள்.

“எனக்கொரு கல்யாணம் நடக்கிற தெண்டால் அது உங்களோடதான். நீங்கள் என்ன சொல்றியள்...?”

நாளையத் தேடும் மனிதர்கள்...

- திருமலை சுந்தா -

அந்த ஆட்டோக்காரன் அவசர அவசரமாக எங்கே போகின்றான்? அவனுக்கு அவசரமா? அல்லது அவனை விரட்டும் அவர்களுக்கு அவசரமா? அவர்களின் அவசரம் அவனை ஆட்டோ ஓட்டும் கெட்டித்தனத்தை அது ஓடும் தெருவுக்கு காண்பிக்கிறதா??? அல்லது அந்த பிரதான வீதியைப் போல குன்றும் குழியும் அற்ற அதற்குள் இருக்கும் அவர்களுக்கு காண்பிக்கின்றதா???

அந்த ஆட்டோ கண்ணாடியில் ஆட்டோக்காரனின் முகம், முகங்கள் தெரிந்தும் தெரியாமலும்... அவர்களின் முகங்கள்... அந்த கண்ணாடிக்கு அவர்கள் மூவரினதும் முகங்கள் நன்றாகவே தெரிகின்றன.

ஆள்காட்டி...தெருக்காட்டி...பின் வரும் வாகனங்கள் காட்டி... அந்த ஆட்டோ அவசரத்துக்கு துணை போகும் அந்தக் கண்ணாடி இப்போது சிரித்தது போல பளிச்சென்றிருந்தது.

காலையில் கடுங்குளிரில் அவன் ஈரச்சேலையால் குளிக்க வார்த்த போது சினுங்கியது. பின் ஈரமில்லாச் சேலையால் துடைத்து துவட்டியபோது சிரித்தது...இந்தச் சிரிப்பை...இந்தச் சிரிப்பை...எல்லாமே வென்றது போலத் தான்...அந்த கண்ணாடி...இப்போது ... இப்போது...

அதற்கு சிரிக்க வாய் மட்டுமல்ல...

அதற்குள் நாக்கு... மேல், கீழ் தாடைப் பற்கள்... இன்னும் சிறிது நேரத்தில் அது உயிர் பெற்று விடும். முகமாகி விடும். நாளாந்தம் அது அப்படித்தான். தெருவில் இறங்கி இந்த புழுதி கலந்த வெக்கைக் காற்று அதை குளிப்பாட்டும்போது... குளிப்பாட்டும்போது... அது...அதுவாகாது... அவனாகி அல்லது அவளாகி முகமாகி விடும்.

அவர்களுக்கு அது கண்ணாடி. அதுக்கு அவர்கள்... அது அவர்களை விட கடுமையாக சிந்திக்கின்றது. ஆராய்கின்றது. அவசரப்படாமல் அதே இடத்தில் இருந்து அவர்களை...ஒவ்வொரு நாளும் அந்த ஆட்டோவில் ஏறி...இறங்குவோரை...வழியில் காண்போரை...எல்லோரையும் தான் அது...

அந்த அழகை...அந்த சிரிப்பு...இதை விட மன உணர்வுகளின் நெளிவு கனிவுகளை எல்லாம் அது அப்படியே தனக்குள் புகுத்தி...புகுத்தி...அது மனித முகங்களை விட... மனித முகங்களை விட...மடத்தடி சனீஸ்வரர் கோயில் பக்கமாக கிருஷ்ணன் கோயில் கடந்து வேதக்கோயில் இந்து பௌத்த மயானம் வரை நீளும் தெருப்பக்கமாக ஆட்டோ திரும்புகின்றது. திருகோணமலை நகர்ப்புற எல்லை மடத்தடி சந்தி கடந்து சாம்பல் தீவு பாதை பக்கமாக ஆட்டோ மட்டுமல்ல அதனுடன் சேர்ந்து...அந்த கண்ணாடியும் தான்...

வெளிவந்து விற்பனையாகின்றது
டொமினிக் ஜீவாவின் சிங்களச் சிறுகதைகள்

பத்தர பிரசுத்திய

14 சிறுகதைகளின் தொகுப்பு
கிது ஒரு மல்லிகைப் பந்தல் வெளியீடு

நகர மத்திப்புள்ளி கோணேஸ்வர இந்துக் கல்லூரி பக்கமாக போகும் கொலிஜ் லேனில் அந்த சிறுநோட்டு வீட்டுக்கு முன்பாக இருந்தே அந்த கண்ணாடி அந்த பயணத்தை ஆரம்பித்து அரை மணித்தியாலங்களுக்கு மேலாக மௌனியாக இருந்த ஆட்டோக்காரனையும் அந்த வீட்டு முற்றத்தில் கதிரை போட்டு இருந்து சத்தமாய் கதைத்த அந்த... இப்போது ஆட்டோவுக்குள் இருக்கும் மனிதர்களின் குரல்களையும்...

அங்கு பேசப்பட்ட விஷயங்கள் மட்டுமல்ல... அவர்களின் பயண எல்லை எங்கே முடியப் போகின்றது என்பது மட்டுமல்ல... இன்றும் நீளும் அவர்களின் அறியாமையின் முடிவு மட்டும் அந்த கண்ணாடி ஒரு முறை சென்றே வந்து விட்டது.

புன்முறுவல்... அந்த கண்ணாடியின் முகம்... பாவம் கண்ணாடி பார்த்தே தமது முகங்களை திருத்திக் கொள்ளும் இவர்களுக்கு எங்கே தெரியப் போகின்றது.

“மாமா... நான் நேற்று முடிவாய் கதைச்சுப்போட்டு வந்திட்டன். பதினைஞ்சில இருந்தது பன்னிரண்டிற்கு கொண்டு வந்திட்டன். ஏழுபேசு உறுதிப்படி. அப்படி இருக்குமா என்றது சந்தேகம். சேவே பண்ணிப் பார்க்க வேண்டும். ரெஜிஸ்டர் ஒபீசில் உறுதியை செல்வராசா புறக்கணக் கொண்டு பத்மநாதனை வைச்சு பார்த்திட்டன். அதில் எந்த பிழையும் இல்லை..”

“ஏழு பேச்சில் இருந்து குறைஞ்சும்...”

“அப்படி குறைஞ்சாலும் கால் பேசுதான்...”

“என்னமோ தம்பி... அவங்கள் சிங்கள ஆக்கள். ரிப்பியா போய்... இப்படி எதிலையாவது உறுதியை மாட்டி வைச்சிருப்பாங்க... யூ.சி. ரகுநாதன் சொன்னவர்...”

“எது எப்படி இருந்தாலும்... ரிஜிஸ்டர் ஒபீசில் எடுத்த ஐயத்தாண்டு - அந்த உறுதி

பதிவில எந்த சிக்கலும் இல்லை. ரிப்பியா பயம் போக பிறகூட மூலம் அதையும் ஆராய்ந்து பிடிச்சுப் போடலாம் மாமா நல்ல இடம். சின்னக்கடைப் பகுதிக்குள் இப்படி கிடைக்கிறதே பெரிய அதிஷ்டம். உடைச்சு... இரண்டு கடை கட்டிப் போட்டால் சுலபமாக நாலு லட்சத்தையும் வாடகையாக ஆராயிரத்தையும் இருந்து கொண்டு உழைக்கலாம்.”

அவர்களின் வார்த்தைகளில் விபாபரம் இருந்தது. முடிவும் இருந்தது. காற்று வழியாக அந்த வார்த்தைகள் அவர்களின் அந்த பேச்சுத்தொனி... அந்த ஆட்டோவையும் நிரப்பி இருக்க வேண்டும்.

கண்ணாடியில் அந்த ஆட்டோக்காரனின் முகம் தெரிந்தது. அவனுக்கு ஏன் அந்த நக்கலான புன்சிரிப்பு? வேண்டா வெறுப்பாக முகத்தை ஏன் தாழ்த்த வேண்டும்??

எல்லாமே... எல்லாமே... அந்த கண்ணாடிக்குத் தெரியும். அந்த ஆட்டோக்காரனை அந்த ஆட்டோவுக்கு ஹைராக வர்த்த ஆறு வருடங்களாக என்ன அது புரியாமலா இருந்திருக்கும்! அவனோடு மௌனமாக கதைத்து, பேசி... அவன் ஆட்டோ ஓடாத நேரங்களில் புரட்டும் புத்தக பக்கங்களைப் பார்த்து... பார்த்து... அது மட்டுமா...

அவன் ஒவ்வொரு மனிதர்களையும் எவ்வளவு தூரம் உற்று... உற்று... தன் பார்வையை அவர்களுக்கும் செலுத்தி.. செலுத்தி.. என்னமோ, என்னமோ அறிவதை எல்லாம்... அவன் அந்த ஹைவர் சீற்றில் ஏறி எண்ணி ஒரு மாதத்துக்குள் அந்த கண்ணாடியினும் அறியாமல் இருந்திருப்பானோ?? அட கண்ணாடி எப்போது கண்ணாடியானான்???

“பணம் இருக்கு. சொகுசாக வாழ விபாபர தந்திரமும் இருக்கு. பாவம் இந்த உடம்புகள்... உள்நுக்குள் இயங்கும் இயந்திரங்கள்...?”

அவனின் வாய் அசைவில் கண்ணாடியினும் தன் வாயை அசைத்துப்

பார்த்தான் கண்ணாடியின் பேச்சு சரியாக அவனுக்கு பட்டிருக்க வேண்டும்.

காலின் தொங்கு தசையில் தன் ஊசி முனையை செலுத்தி தன் இரத்த வங்கிக்கு பலம் சேர்த்த அந்த நுளம்பு கொடுத்த வலியினால்... ஆத்திரத்தோடு அவன் காலை தூக்கி... தப்பிப் பறந்து போன அந்த நுளம்பை மறந்து... தன் தொங்கு தசைக்கே... தனக்குத் தானே அடித்துக் கொண்டார்.

கண்ணாடியனுக்கு கால்கள் இல்லை. முகத்தை மட்டுமே அவன் நம்புவதால் இப்படியான பயணங்கள்... இப்படியான சம்பவங்கள்... யோசிக்கக்கூடியதாக நிகழும்போது... நிகழும்போது... மனிதனாகியின் மீண்டும்... மீண்டும் கண்ணாடியாகி.... கண்ணாடியாகி....

இந்த ரகசியம் அந்த ஆட்டோக்காரனுக்கும் தெரிந்தும் தெரியாமலும் தான். தெரிந்துபடியால் தானே மனித முகங்களை பார்க்காது... பார்க்காது... கண்ணாடியனுடன் தன் முன்வாய் பற்களை நீட்டி... நீட்டி... வாய்க்குள் இருந்து வருட பெப்பமன் ரொபியின் சுகந்தத்தில் சத்தமில்லா வார்த்தைகளில் பேசி... பேசி....

ஆட்டோ இந்து மயானத்தை கடந்து உப்பு வெளி எல்லைக்குள் நுழைகின்றது. “படுக்கை” என்ற மீன்பிடி குடியிருப்பு இதில் பெரும்பான்மை தமிழர்கள். அடுத்து “சிறிமாபுர” இதில் சிங்களவர்கள் பெரும்பான்மை. பின்னர் “ஜமலியா” இங்கு முஸ்லிம்கள். இந்த மூன்று இன மக்களின் குடியிருப்பு உப்புவெளி பகுதி.

கண்ணாடியன் அடுத்து, அடுத்து அந்த பாதை வழியாக சாம்பல்தீவு, நிலாவெளி, கும்புறுபிட்டி, குச்சுவெளி... இப்படியான பயணங்களில் அவனிடமிருந்து எவ்வளவோ ஊர் விஷயங்களை அறிந்தே வைத்திருக்கின்றேன்.

அந்த ஆட்டோ பயணம் படுக்கை கடந்து “சிறிமாபுர” என்பதால்...

அந்த மனிதனை கண்ணாடியன் முனையை குடைந்து, குடைந்து நினைவு படுத்திப் பார்த்தான். ஆட்டோ பயண மனிதர்களின் பேச்சில் இருந்து எட்டிப்பிழை ஆரியதாசு...

எட்டிப்பிழை ஆரியதாசு... பெரிய மில் முதலாளி. கண்ணாடியன் மாக்கற் பக்கம் தன் ஞாபக அலைகளை தேவர்கள் பயணப்படும் வான ஊர்த்திகளின் வேகத்தை விட...

அந்த உருவம்? கண்ணாடியன் கொம்பியூட்டர் தரவுகளின் தகவல்களின் படி... தன் முளை நரம்புகளை விரட்டி, விரட்டி... அந்த உருவம்... இப்போது... இப்போது... சரியாக விழுந்தே விட்டது.

எந்த விடயங்கள் தெரியாமல் போனாலும் கண்ணாடியன் கடைசிவரை ஆட்டோக்காரன் துணையை நாடவே மாட்டான். அந்த ஆரியதாசாவை நிமிட நேரத்தில் ஆட்டோக்காரனிடம் இருந்து யார்... எவரென அறிந்து கொள்ளலாம்... ஆனாலும்... ஆனாலும் அது கண்ணாடியனுக்கு பிடிக்காது. தான் அறிந்தே... தான் அறிந்தே... அறிந்ததை ஆட்டோக்காரனுடன் பேசி... பேசி... முகப்பதிவு செய்ய வேண்டும் என்பது... கண்ணாடியனின் ஆசைகளில் ஒன்றாக இருக்கலாம்.

இனி ஆட்டோ பயண மனிதர்களை... அந்த ஆரியதாசாவை... ஆட்டோக்காரனுடன் பேச கண்ணாடியன் தயாராகிக் கொண்டிருந்தான்.

ஆட்டோ உப்புவெளி பாதையில் இருந்து வலது பக்கமாக விலகி நின்று... தெருவோரங்களில் மீன் விற்கும் சிலருடன் பேசி... “ஐஸ் பக்டரியை” கூர்ந்து பார்த்து... நான்கைந்து பேருக்கு பற்களைக் காட்டி... கையசைத்து...

“சிறிமாபுர” கிழவல் ரோட்டுக்குள் நுழைந்தது.

நான்கைந்து நாய்களும், வெறும் மேலுடன் இரண்டு மூன்று சிறுவர்களும் ஆட்டோவை திரத்தி...திரத்தி...ஆட்டோ வேகமாக அந்த முள் கம்பி அடித்த வேலிப் பக்கமாக... ஒதிய மரநிழலில்... கண்ணாடியனுக்கு நிழல் தேடி வந்து நின்றது.

ஆட்டோவுக்குள் இருந்த மருமகன் இறங்கி தன்னோடு வந்த மாமாவிடம் ஏதோ உரசி விட்டு அந்த வளவுக்குள் வேகமாக நடந்தான்.

“தம்பி...எங்களுக்கு காணி, பூமி, வேண்ட வேணும் என்ட ஆசையிலலை. கடவுள் எங்களுக்கு எந்த குறையும் வைக்கவில்லை. வாறதை விடக் கூடாது பார். இஞ்ச போறவர் என்ற அக்காவின்ர மோன். இருக்க காணி இல்லாமல் அலையிறான். வேலை வெட்டியும் இல்லை. இதை வேண்டிப் போட்டால்...எங்கட பிள்ளை தான் பிழைச்சப் போடுவான். அந்த இடத்தை அவன் எடுத்தாலும் பரவாயி ல்லை. நான் வேண்டி அத வாடகை க்கு கொடுத்து...இருக்கிறவையை எழுப்ப முடியாம கோடேறி...இதெல்லாம் வேணாம் தம்பி... அந்த இடத்துக்கு சொந்தக்காரரை பார்க்கப் போறார். பார்ப்பம்...பார்ப்பம்...” மாமாவின் மௌனம் கலைந்தது. அந்த மௌனத்தில் ஒழிந்திருக்கும் உண்மைகள் இன்னும்...இன்னும்...ஆட்டோக்காரனும் கண்ணாடியனும் எந்த உணர்வையும் காட்டிக் கொள்ளாதவர்களாக...காட்டிக் கொள்ளாதவர்களாக...இவர்கள் இருவரும் சேர்ந்தே மௌனியானார்கள்.

இவர்களின் முகங்கள் மட்டுமே தங்களுக்குள் தாங்களே பேச...பேச முற்பட்டுக்கொண்டிருந்தன. மாமாவின் கலைந்த மௌனத்தில் இன்னும் நீளாது தேங்கி நிற்கும் அந்த .. அந்த உண்மைகள்.

கண்ணாடியன் சிரிக்க...அந்த ஆட்டோக்காரனும் ஒரே நேரத்தில் சிரித்தே விட்டார்கள். சிரித்த பின்னரே ஏன்

சிரித்தோமென அவர்கள்...

“தம்பியா...” ஆட்டோவில் இருந்த மாமா தான் ஆட்டோக்காரனை அவன் சிந்தனையில் இருந்து கலைக்கவோ என்னவோ தன் தடித்த குரலில்...

கண்ணாடியனுக்கு கோபம் பொத்துக் கொண்டு வந்தது. “பேய் மனிசன்.. அவரின்ர பேய் யோசனை. தனக்கு, தனக்கு சாதகமாக இருந்தால் அவையன் அவையனுக்கு சந்தோசம் மட்டுமல்ல - அதை பொதுவான சமூக பிரச்சினை ஒன்றுக்குள் புகுத்தி வேடிக்கை பார்த்து சிரித்துப் பேசுவதிலும் அவையன்... அவையன்தான்...”

ஆட்டோக்காரன் தலையினை நிமிர்த்தி னான். அந்த தடித்த குரலுக்கு அல்ல. என் மெல்லிய குரலுக்குத்தான் அவன் தலையினை நிமிர்த்தினான் என்பது அந்த கண்ணாடியனுக்கு தெரியும். மாமாவின் வார்த்தைகளுக்காக காதுகளை...இல்லாத காதுகளைதான் கொஞ்சம் சும்மைப்படுத்தி னான் கண்ணாடியன்.

“சின்னக்கடை - சென்றல் ரோட் மணிக்கூட்டடி - அவையனின்ர இராட்சி யத்துக்க இருந்ததால் தான் எங்கட சனம் நடந்த வன்செயல்களுக்கு அகப் பட்டு அவதிப்பட்டனம். இப்ப நான் துணிஞ்ச அந்த இடத்தில் அவையின்ர காணியை வாங்கி னால்...இனியாவது எங்கட சனம் துணிஞ்ச இனி விலைபோக இருக்கும் அவையின்ர காணிகளையும் வாங்க வரும் தானே. இப்ப அவையன் தங்கட...தங்கட... சொந்தக் காணிகளை திருகோணமலை ரவுணுக்கு இருந்து விற்க தொடங்கிட்டினம் ஐய்பதாம் ஆண்டுக்கு முந்தி இஞ்ச ரவுணுக்குள் எப்படி அவையன் இருந் தின்மோ அப்படி...அப்படி...இனி வராட்டி பாரும...”

“ஆரியதாச முதலாளியே தன் சொந்த இடத்தை விற்கிற தெண்டால்...” ஆட்டோக்காரன் சிரித்தான். அந்த சிரிப்பில்... பூரித்துப்போன கண்ணாடியனும் சிரித்தான்.

இவர்கள் இருவரினதும் சிரிப்பு...வேலிப் பொட்டுக்கால் தலையினை நீட்டிய கறுத்த நாயொன்று உறுமி.. உறுமி.. குரைக்க... குரைக்க... தன் வாயினை சரிபார்த்து... சரிபார்த்து...

போன மருமகன் ஆட்டோவுக்குள் வந்தமர்ந்தான். “முதலாளி வீட்டில் இல்ல. நாலாம் கட்டைக்கு ஏதோ காணி பார்க்க போயிட்டாராம்...?”

“நாலாம் கட்டையென்றால்...கண்டி ரோட்ட தான் சொல்லுகிறாய்...?”

“ஓம்.ஓம்..? மருமகன் மௌனியானான்.

“இப்ப என்ன செய்யிறது...”

மருமகன் ஆட்டோக்காரனைப் பார்த்தான். ஆட்டோக்காரனுக்கு தெரியும். கண்ணாடியனுக்கும் தெரியும். ஆட்டோ புறப்பட்டது. குரைக்க எத்தனித்த நாயும் குரைக்க வில்லை. உறுமலோடு நின்று விட்டது.

கண்ணாடியன் ஆசை, ஆசையாக சிரித்தான். தன் சிரிப்பில் ஆட்டோ க்காரனையும் குளிப்பாட்ட...குளிப்பாட்ட...

“இவையன் நினைக்கினம் அவங்கள் ரவுணுக்குள் இருந்து காணிகளை விற்றுக்கொண்டு போறது தங்கள், தங்கள் உயிர் உடைமைகளுக்கு உத்தர வாதமென்று...அவங்கள் ரவுணுக்குள் மலைபோல உச்ச விலைக்கு விற்று திருகோணமலை நகர் வெளிப்புற காணிகளை மலை...மலையாய வாங்கி குவிப்பதை...இவையனுக்கு எங்க... இனித் தெரியும்.ஆரியதாச பேச கணக்கில் விற்று ஏக்கர் கணக்கில் வாங்கப் போற இரகசியம் இனித்தான் இவர்களுக்கு தெரியும் எங்கட காலம் நகர் வெளிப்புற நினைவுகளை விட்டு குண்டு சட்டிக்குள் குதிரை ஓடுற மாதிரி நசிந்து..நசிந்து... ரவுணுக்குள் அவையன் திரத்தி போட்டம் என்ற நினைவுகளோட இருந்தால்...இவர்களை சுற்றி அவர்கள் எல்லா வழிகளிலும் அரண் போடும் தந்திரங்கள்...இப்ப எங்க எங்கட சனத்திற்கு தெரியப் போகுது. அநுராத

புரம் தமிழர் கையில் இருந்து போன மாதிரி திருகோணமலையும்...இனி எப்பன் காலத்தில...”

ஆட்டோக்காரன் கண்ணாடியனின் குளிப்பில் ஆழமாக குளித்தே.. குளித்தே.. ஆட்டோ வந்த பாதையில் திருமி மடத்தடி சந்தி வந்து கண்டி பாதைக்கு ஏறியது.

“நாங்கள் திகதி குறிப்பிடப்படாத தூக்குத்தண்டனைக் கைதிகள் இதை எங்கட சனம் எங்க உணருது. அவைய னும் அவையனுக்குக் காவலாய் நிற்பவர்களும் இன்று நினைத்தாலும் சரி...” ஆனந்தக் குளிப்பில் அவசர அவசரமாக விம்மி..விம்மி அழாது சொன்னான் ஆட்டோக்காரன்.

மாமாவும் மருமகனும் ஆட்டோக்காரனின் அலட்டலுக்கு காது கொடுத்தவர்களாக அவனை தட்டினார்கள்.

“அவர்கள் தங்கட உயிர்; உடமை எல்லாத்திற்கும் நாளையை உறுதிப்படுத்த... உறுதிப்படுத்த... நாங்க... நாங்க... எங்கட உயிர்.. உடைமை... எல்லாமே எப்ப.. எப்ப... போகப் போற தெண்டு நாளையைத் தேடி தேடி அற்ப ஆயுள் மனிசர்களாக வாழ்ந்து கொண்டிருக்கிறோம் இதுகள் எல்லாம்...”

ஆட்டோக்காரன் முதல் முறையாக வாய் திறந்தான். கண்ணாடியன் தன் இல்லாத காதுகளை பொத்த நினைக்க வில்லை. மாமாவும், மருமகனும் புரிந்தோ; புரியாமலோ தங்களைத் தாங்களே பார்த்துக் கொண்டார்கள்.

இப்போது...அந்தக் கண்ணாடி அந்த ஆட்டோவில் வெறும் சுடப்பொருளாக... சுடப்பொருளாக... எல்லோரினதும் முகங் களை... முகங்களை... காட்டிக் கொண்டு... காட்டிக் கொண்டு..நாளையைத் தேடும் மனிதர்களின் முகங்களை காட்டிக் கொண்டு... காட்டிக்கொண்டு... விருப்பமில் வாது போகும்... ஆட்டோவை நிறுத்த திறன்றும்...திறன்றும்...

அந்த கண்ணாடி அந்த ஆட்டோவில் ஆடிக் கொண்டிருந்தது.

மின்சாரக் கனவு திக்குவல்லை கமால்

வீட்டுக்கு வெளிச்சம். எடுக்கும் வேகத்தில் முக்கால்வாசிக்கு மேல் ஓடிக்களைத்த பின்பு, 'அது சரிவராது' என்பது அவனுக்கு உறுதியாகிவிட்டது.

அவனுக்கு இருப்புக்கொள்ளவில்லை. மனக் கச்சிதத்தைக் கக்கிவிடும் அவசரம்.

"எங்களுக்கு இவடம் சரிவரல்லை. வம்பன்... போக்கிரியளியலிப் பாத்து ஊடுவாசலை வித்துப்போட்டுப் போறதுதான் புத்தி. அதுப் பொறுகுதான் இவடத்திலீக் கியவனுயளுக்கு வெளங்கிய"

பிள்ளைகளைப் பாடசாலைக்கு அனுப்பிவிட்டு, சுற்றுப்புறத்தை சுத்தம் செய்துகொண்டிருந்த, அக்கம்பக்க வீட்டுக்காரரை ஒருகணம் நின்று கவனிக்கச் செய்தது. அவன் எதிர்பார்த்த தும் அதைத்தான். வரவர அவனது சத்தம் உயர்ந்து சென்றது.

"இங்க வாங்கோ சும்ம சத்தம் போட்டு வேலில்ல. திண்டுக்கொண்டு குடிச்சக் கொண்டு அவனியள் மட்டுந்தான் சந்தோஷமா ஈக்கோணும். மத்த மனிசரு என்பானாலுமொண்டு. நீங்க சத்தம் போடாம உள்ளுக்கு வாங்கோ"

மனைவியின் வார்த்தைகள் அவனை உள்ளே ஈர்த்த போதும் நெஞ்சு திமுதிமு வென்று கொதித்துக்கொண்டிருந்தது.

அந்த அலை மெல்ல மெல்ல வெளியே பரவிச் சென்றது.

"எங்களுக்கு லாம்பு வெளிச்சம் போதேன். இவ்வளவு நாளும் நிக்கலியா?" ஆறுதல் படுத்துமாப்போல் மனைவி சொன்னாள்.

அவனது கோபம் அவ்வளவு இலகுவாகத் தணிவதாக இல்லை.

நாற்பது வயதுவரை பிறந்து வளர்ந்த உம்மா வாப்பா வீட்டிலேயே அவன் வாழ்ந்த வந்தான்.

அவனும் அவனது நானாவும் மாத்திரமே பிள்ளைகள். நானா திருமணம் செய்து பிள்ளை குட்டிகளோடு அங்கேயே வாழ்ந்து வந்தார். அவனுக்கும் ஒரு திருமணம் செய்து வைக்க வேண்டும் என்பது பலரதும் ஆசை. அது கைகூடாமலே போய்விட்டது. உம்மா இருக்குவரை அதற்காகப் பகீரதப் பிரயத்தனம் செய்தார். உம்மா மொளத்தாகும் போது, கூட அவரது நெஞ்சிலே எஞ்சியிருந்த ஒரே பொரு ஆசை இளைய மகனுக்குத் திருமணம் செய்து வைக்க வேண்டும் என்பதுதான்.

"ம்... நீ மட்டும் கலியாணம் முடிச்சி புள்ள குட்டியோட நிண்டு சரிவரா? ஒன் தம்பியேம் நாளைப் பின்னுக்கு பாக்கக்கேக்க ஒரு பொம்புள ஒணுமேன். அவனக் கெழவணாக்கிப்போட்டு அவன் ஊடுவாசல் பக்கேம் ஒனக்காக்கிக்கொள் பாக்கியா..."

அவனது உம்மா பொறுக்க முடியாத சந்தர்ப்பங்களில் மூத்த மகனுக்கு இப்படி

ஏசுவதுண்டு.

யாருக்கும் குற்றம் சொல்லிப் பயனில்லை. இயல்பிலேயே எதற்கும் கூச்சப்படும் தன்மையிலேயே வளர்ந்து விட்டான். நாலுபிரின் மத்தியிலே நாலு வார்த்தை பேசும் பிராணி அவனுக்கில்லை.

தொழில் என்று நிலையாக அவன் எதையும் செய்யவில்லை. அவ்வப்போது கடைகளுக்குப்போய் கோக்கியாக வேலை செய்திருக்கிறான். அதுவும் ஆறு மாதத்துக்கு எங்கும் தொடர்ந்து இருந்ததில்லை. வீட்டு வளவில் ஆடு, கோழி வளர்ப்பதில் மாத்திரம் வல்லவன்.

நாற்பது வயதிலும் நான்கு வயதுப் பிள்ளையைப் போல் பார்த்த அவனது உம்மா மொளத்தாகிப் போனபோதுதான் அவன் தனிமையையும் இன்னொரு துணைவியின் தேவையையும் வெகுவாக உணர்ந்தான்.

ஒருநாள் பள்ளி ஹஸர்த ஒரு விஷயம் கொண்டுவந்திருந்தார். நானாவோடு நீண்ட நேரம் கதைத்துவிட்டு அவனைக் கூப்பிட்டார்.

"பார்... ஒரு விஷயம் சரிவந்தீக்கி. ஒனக்கும் வயஸ் போற ஒதலிக்கும் ஒத்தருமில்லை. மெய்... வெச்சிக் காப்பாத்தோணும். இல்லாட்டி பெரிய பாவம். எனத்தியன் செல்லிய?"

அடங்கிக் கிடந்த ஆசையெல்லாம் ஒன்றாய்த் திரண்டு பீறிட்டுப் பாய்வது போலிருந்தது அவனுக்கு.

"நான் காப்பாத்தியன் ஹஸர்த"

அடுத்தடுத்த நாட்களில் பெண்ணையும் பார்த்து விட்டான். அழகில்லாவிட்டாலும் இளமை இருந்தது. பெருந்தொலைவி லிருந்து ஹணைப் புயலுக்கு அடிபட்டுவந்த செய்தியெல்லாம் பின்னர் அவன் அறிந்து கொண்டான்.

உம்மா இல்லாத இடைவெளி இப்போது அவனுக்கு விளங்கவில்லை.

நானாவின் பெண் பிள்ளைகளின் வயது தான் அவன் மனைவிக்கும்.

"இங்கவா பார்... ஒன் மூத்த மகனுக்கு ஒரு விஷயம் பேசிய ஊடு குடுக்கோணும் ம்... எல்லாரும் ஒண்டுக்குள்ள நிக்கியதும் கரச்சல்." அவனது நானா இவ்வாறுதான் ஒருநாள் கலந்துரையாடலை ஆரம்பித்தார்.

நானாவின் பிள்ளைகளென்றால்... அவன் தூக்கி வளர்த்து இன்றுவரையும் அன்பு செலுத்திவரும் பிள்ளைகளாயிற்றே!

"நீங்க என்னத்தியன் செல்லிய நானா?" அவன் விளங்காமல்தான் கேட்டான்.

"இந்த ஊட்டில அரைவாசி ஒனக்கீக்கி. அத மகனுக்கு எழுதிக் குடு. எங்கட பணியவளவு காணி ஈக்கிதானே. அதில ஏன்ட பங்க ஒனக்கு எழுதித்தாரன். இப்பேக்கு சின்னோரு ஊடும் கட்டித்தாரன்"

அவன் இரண்டு மூன்று நாட்களாக யோசித்தான். நானாவின் யோசனை நியாயமாக அவனுக்குப் பட்டது. மனைவி யோடு சுதந்திரமாக வாழ்வதற்கு அந்தச் சூழ்நிலை நல்லதாகவும் இருந்தது. மனைவியும் வேறு அதற்கு விருப்பம் தெரிவித்து விட்டாள்.

இந்த ஏற்பாட்டால்தான் அவன் இந்த இடத்துக்கு வந்து சேர்ந்தான்.

சிறிய ஸ்தோப்பு. ஓர் அறை. சமையலுக்கு ஓரிடம். கடிக்கல் சுவர். சீமேந்துத் தளம். அஸ்பெட்டாஸ் கூரை. கொஞ்சம் காணி. ஆடு, கோழிகளுக்காக ஒரு பகுதி.

முன்றே மாதத்தில் அவனைப் புரிந்து கொண்டான் மனைவி. ஆடு கோழிகளுடன் எப்பொழுதும் வீட்டு எல்லைக்குள்ளேயே புருந்துகொண்டிருந்தலும் மனிசமக்களோடு சேர்ந்து பழகாத தன்மையும் அவளுக்கு என்னவோ போலிருந்தது. எவ்வளவோ சொல்லிப் பார்த்தாகிவிட்டான்.

ஒரு கணவனும் வீடுவாசல் உடு துணியும் தான் வாழ்க்கையென்று

அவளும் தான் எண்ணியிருந்தாள். அது தவறான எண்ணம் என்பதை அவள் வாழ்ந்து அறிந்துவிட்டாள்.

அன்று அவளது உயர்வையும் வாழ்வும் வந்திருந்தார்கள். சகோதரர்களை... உறவினர்களை.. ஊரையெல்லாம் ஒருமுறை பார்க்க ஆசையென்று கணவனிடம் விடை பெற்றுக்கொண்டாள்.

சென்றவர் சென்றவள்தான். மீண்டும் திரும்பி வரவேயில்லை.

“இவன் பொய்யுள்கூத்து பொஞ்சாதிக்கு சரிவரல்ல. கலியாணம் புடிச்சாப் பொறகாவது கொஞ்சம் புத்தி யோசினயா நடந்துகொள்ளோணுமேன்”

இப்படிப் பலரும் அபிப்பிராயம் வெளியிட்டு நியாயம் கண்டனர்.

நான்கு வருடங்கள் அவன் தனியாகவே வாழ்ந்து விட்டான். மூன்றுமாத குடும்ப வாழ்வு. ஒரு பெண் துணையின் அவசியத்தை அவனுக்கு உணர்த்தி மின்னலாய் மறைந்துவிட்டது.

இந்த இடைவெளிக்குள் சிறிது சிறிதாக எச்சசொச்ச வேலைகளை புரண்படுத்திக் கொண்டான். கிணற்றையும் சுற்றி மதிவிட்டு அழகுபடுத்திவிட்டான்.

“ஜாதியா ஊடுவாசல் சரிக்கட்டிக்கி. தண்ணிக்கும் பஞ்சமில்லை. மரம் மட்டும் உண்டாக்கிக்கி. ஒரு பொண்புள இல்லாத கொறச்சல்தானிக்கிய”

இப்படியெல்லாம் வாய்விட்டுச் சொல்லிக் கவலைப்படவும் ஆசைமுட்டவும் ஆரம்பித்துவிட்டார்கள்.

“நல்ல விஷயமொண்டு வந்தாச்செய்த” அவளும் தன் உள்ளக்கிடக்கையை அவ்வப்போது வெளிப்படுத்தினாள்.

பெண்களுக்கா பஞ்சம்.

அவன்மீது அநுதாபம் கொண்ட புரோக்கம் பெரியும்மா ஒரு ஏற்பாட்டைச் செய்திருந்தார்.

மாப்பிள்ளை பார்க்க வந்திருந்தவர்களுக்கு மாப்பிள்ளையைப் பிடித்ததோ இல்லையோ வீடும் வளவும் பிடித்துவிட்டது.

இரண்டாம் தடவையாக அவன் புதுமாப்பிள்ளையாகப் புறப்பட்டான்.

இரண்டுபேருமே வாழ்ந்து தோற்றுப் போனவர்கள்தான். அதனால்தான் போலும் அந்த அருபவங்களைப் படிப்பினையாக்கி இரண்டாம் வாழ்வை அர்த்தமுள்ளதாகக் முனைந்தனர்.

“இந்த ஆடுகோழி யாவாரத்தை ஒங்களுக்கு உட்டுப்போடேலவா” ஒரு சுகந்த அந்திப்பொழுதில் அவள் இப்படிக்கேட்டாள்.

“இது என் தொழிலேன். அந்தக் காலத்திலீந்து நான் இதைத்தான் செஞ்ச. இதை உட்டுப்போட்டா பானத்தைப் பாத்துக்கொண்டுதான் நிக்கவாகும்.” உண்மையான நிலைப்பாட்டை அவன் எடுத்துச் சொன்னான்.

“நான் ஒங்களுக்குத் தொழில் காட்டித் தான் இந்தமாதிரி கஷ்டப்பட்டதேவிலலை. நல்ல நயமும் கெட்க்கும்”

“எனக்கு வேற தொழில் செஞ்ச பழக்கமில்லை”

நீங்க ஓடியாடி கஷ்டப்பட்டதேவிலலை. ஊட்டுக்குள்ளிற்று செய்யேலும்”

அவள் தந்திரமாகவும் புத்தி நுட்பத்தோடும் ஆடுகோழிகள் பற்றி அதற்கு மேல் எதுவும் பேசாமல் புதிய தொழிலுக்கு ‘பிஸ்மில்லா’ சொன்னாள்.

கைத்திறமை மிக்கவள் என்பது கலியாணத்தின்போது கூட பேசப்படாத விஷயம். அவளது தயாரிப்பாக பம்பாய் முட்டாய், பூந்தி போன்றவை சிறிய அளவில் தயாராகின.

சின்னதுகளைச் சொக்கவைக்கம் விஷயமல்லவா? அதிக நாட்கள் செல்லவில்லை. நாலைந்து வாடிக்கையாளர்கள் வீட்டுக்கே வந்து மொத்தமாகக்

கொண்டுவரிக் கூடியபித்து விட்டார்கள்.

கடைகூடியபித்து தேவையான மூலப் பொருட்களைக் கொண்டு வந்து கொடுப்பதும், தயாரிப்பில் உதவி செய்வதையும் தவிர வேறெந்தத் தொல்லையும் இருக்கவில்லை.

வரவர வாடிக்கையாளர்கள் அதிகரித்தனர். கொள்முதல் இரண்டு மூன்று மடங்காக உயர்ந்து சென்றது. சமாளிக்க முடியாத கட்டம்.

அவன் ஆடுகோழிகளை ஒவ்வொன்றாக விற்க ஆரம்பித்தான். அந்தப் பணம் புதிய தொழிலுக்கு முதலீடாகி ஜாம் ஜாமென வளர்ந்தது.

இப்பொழுதெல்லாம் அவன் வீட்டு முற்றத்தில் பூமரங்கள் சிரித்தன. மல்லிகைப் பந்தலொன்றும் மணம் வீசியது. பலரும் வந்துபோகும் இடமாக மாறியது.

அந்த ஒழுங்கையால் செல்பவர்கள் முக்கைப் பொத்திக்கொண்டு அவசர அவசரமாகச் சென்றுவிடும் நிலை இப்போதில்லை. மல்லிகை மணத்தை நுகர்ந்துபடி அடிமல் அடிவைத்துப்போக ஆரம்பித்தார்கள்.

என்ன இருந்தாலும் இரவானவுடன் வீட்டுக்குள்ளேயே முடங்கிவிட வேண்டிய நிலை. மின்சாரம் இல்லாத குறை.

“எப்பிடிச்சரி வெளிச்சத்தை எடுத்துக் கொண்டா ஊட்ட பெறுமதி சொல்லி வேலில்லை. யாவாரத்தையே ஜாதியா செய்யேலும்” இப்படியாகக் கணவன் மனதிலே அந்தக் கவலையைப் போட்டான்.

சற்றே ஒதுக்குப்பறமான பகுதி. தார் ரோட்டிலிருந்து ஒரு மணரோடு ஆரம்பித்து இன்னொரு ஒழுங்கையாகக் கிளைவிட்டுத் திரும்பி சிறுசிறு வீடுகள் முளைவிட்டு வரும் பகுதியல்லவா?

“கரண்ட் எடுக்கியென்டா ஏஸெட்டாயிரம் சல்லியோணும். கைமடல ஈக்கியத்தை அதுக்கு செலவளித்துப்போடேலுமே?”

அதை ஒரு பெரிய செலவாக எடுத்து

இப்போதைக்கு சாத்தியப்பாடில்லாமையை எடுத்துக் காட்டினான்.

அவள் முகத்தில் சிரிப்பு மின்னலடித்தது.

“ஒங்களுக்கிட்ட சல்லிக்கியென்டா செய்யேலும்”

சிரிப்புக்கு அர்த்தம் தெரியாமல் அவன் இப்படிச் சொன்னான்.

“கரண்ட் எடுக்கியத்துக்கு பெங்கால கடன் குடுக்கியாம். கிராம சேவகேகிட்ட காயிதமெடுக்கோணும். மாஸம் மாஸம் கெட்டோணும்”

அவள் கையிலே தீர்வை வைத்துக்கொண்டுதான் பிரச்சினையை இழுத்திருக்கிறாள் போலும்.

“அப்படியென்டா எவளவு நல்லமன். நீங்கள் செல்லம்காட்டம் இப்படியொண்டக் கியது எனக்கென்பாத் தெரிய.

அடுத்த நாளே அவன் ஜி. எஸ்ஸிடம் கடிதம் கொண்டு வந்துவிட்டான். அவள் சிங்களம் எழுதவும் கொஞ்சம் தெரிந்து வைத்திருந்தாள்.

அடுத்த நாளே கணவனும் மனைவியுமாக வங்கிக்குச் சென்றனர்.

அவளது இயலாமையையும் ஒதுக்கும் தன்மையையும் பெரிது படுத்தாமல் அவளே எங்கும் முன்பாய்ந்து காரியமாற்றி கணவனை வழி நடத்தும் வித்தையை செய்துகொண்டிருந்தாள்.

மெனேஜர் அவர்களின் தேவையையும் அதற்கான தகுதியையும் விளங்கிக் கொண்டு தேவைப்பட்ட படிவங்களையும் ஆலோசனைகளையும் வழங்கினார்.

பிராந்திய மின்சார சபை செயலாளர் காரியாலயம், வங்கி இப்படியாகத் தொங்கோட்டம் ஓடி, ஒருவாறு ஏழாயிரத்து ஐநூறு ரூபா கடன் வாங்குவது உறுதியாகி விட்டது.

குட்டோடு குடாக வயிரிங் வேலையும் ஆரம்பமாகியது.

“இந்தப் பொம்பிள லேசில்லை. பாரி நாணவை சரிக்கட்டி எடுத்தீக்கி. ஊட்டுக்கு லைட்டும் எடுக்கப்போறாம்”.

ஒருவித பொச்சரிப்பின் வெளிப் பாடாகத்தான் இப்படியெல்லாம் பேசிக்கொண்டார்கள்.

அன்று பகுதி மின்சாரசபை ஊழியர்கள் வந்திருந்தார்கள். மெயின் வயர் கொடுப்பதற்கான சாத்தியப்பாடுகளை ஆராய்ந்து பார்த்தார்கள்.

மிகக் கிட்டிய தூர கம்பத்தால் எடுப்பதாக இருந்தால் ரைஸின் நாணவின் முற்றத்துக்கு மேலால் கொஞ்சதூரம் வயர் வரவேண்டியிருந்தது. அதற்குக் குறிக்கீடாய் மரங்கள் அமையக்கூடா தென்பது சபையின் விதிமுறை.

“கொப்பு வேணுமெண்டா வெட்டியன். மரத்தியள வெட்டேல. எவளவு அருமையா பட் மரத்தியள நாட்டினன்” ரைஸன் நாணா ஒரே பேச்சாக நின்றவிட்டார்.

“சரி கொஞ்சம் ஆறுதலா கதைச்சிக்”ப் பாருங்கோ. காயிதமொண்டு எடுத்துக் கொணுவந்தா லைட் தரேலும்”

இப்படி சொல்லிவிட்டு அவர்கள் புறப்பட்டார்கள்.

காரியம் சரிபட்டுவரும் பாங்கு தெரிய வில்லை. மாற்றுவழி ஒன்று பார்க்க வேண்டி யிருந்தது.

சற்று தூரமாக இருந்தாலும் மேலும் இரு மின்கம்பங்கள் இருந்தன. அவர்க ளோடு போய்க் கதைத்தபோது பாரி நாணவின் தலையே சுற்ற ஆரம்பித்தது.

“எங்கட கூரைக்கி மேலால வயரெடுக்கவா? ஏண்டுமோவ்... வயரென்டா நெருப்பின். என்னத்தை சரி நடந்து வயறு பிஞ்சி புழுந்தா... எங்களுக்கேலா”

இப்படியாகக் கைவிரித்து விட்டார்கள். சற்றுமே எதிர்பாராத இந்நிகழ்வு இருவரையுமே மனத்தாங்கலுக்குள்ளாக்கி விட்டது.

“எப்பிடிச்சரி லைட்டெடுத்துக் காட்டியன்

இவனியளுக்கு. நாங்க மட்டுந்தான் நல்லா இருக்கோணும்... மற்றவன் முன்னேற்படா தென்ட் ஹஸ்து. ஊடு வாசலை வித்துப் போட்டு இவனியளட கண்ணில படாமப் பொகோணும்... ஓ... சும்மா போறல்ல... குடிகாரனியள ரஸ்தியாது காரணியள கொணந்து இருப்பட்டிட்டுத்தான் போற”

இப்படிச் சத்தம் போட்டு தானும் ஓர் ஆண்பிள்ளை என்பதை முதற் துவையாக பறைசாற்றிக்கொண்டான் அவன்.

இந்த இரண்டு முன்று நாளாக ஞாபகம் வரும்போதெல்லாம் இந்தத் தொனியில் உரக்கக் கத்துவான். அக்கம்பக்கத்தவர்க ளின் தலை தெரிந்தால் போதும் விடமாட்டான்.

அவளும் என்னதான் செய்வாள்? கணவனின் கத்தல் கேட்டால் போதும் இருக்கிற வேலையை அப்படியே வைத்துவிட்டு வந்து உள்ளே இழுத்து ஆறுதல் படுத்துவாள்.

“டிறிங், டிறிங்”

வெளியே சைக்கிள் மணியொலி. இரண்டுபேருமே பாய்ந்து வந்தனர்.

“பாரி நாணவை வாப்ப கொஞ்சம் வரச்சொன்ன” வந்த சிறுவன் சொன்னான்.

அவன் சிரித்துக் கொண்டே தலையாட்டினான்.

“சரி வாரன் புள்ள”

உள்ளே வந்தவனுக்கு ஒன்றும் ஓடவில்லை. இவ்யாஸ் ஹாஜிக்கும் அவனு க்குமிடையில் எந்தவிதமான தொடர்பு மில்லை.

“ம் தாரன் வரச்சொல்லீட்டுப் போற... அதுக்கு இந்த மட்டு போசிக்கோணுமா?”

இலியாஸ் ஹாஜி என்னத்துக்குத்தான் என்ன வரச்சொல்லிய?”

“என்னத்தை சரி தேவீக்கும் பெய்த்துக் கேட்டுப் பாத்திட்டு வாங்கோ. மனிசனுக்கு மனிசனைத் தேவைப்படுகியதானே”

ஊட்டில கந்திரி கலியாணமியளோ

தெரிய. ஆடுகோழி விசாரிக்கியத்துக்கோ தெரிய”

“இல்லில்ல கரன்ட் கர்ச்சல் கேள்விப் பட்டீக்கும் அவரு தலபோட்டு செஞ்சிரப் போறோ தெரிய.அவரு சொன்னா தாரும் கேட்டுக்கொள்ளுகிய தானே.”

அவனுக்கு ஒரு மெல்லிய நம்பிக்கை இழை பட்டிந்து படிப்படியாக இறுக்கமடைய ஆரம்பித்தது. தேடிப்புகுந்து பார்த்தால் சந்திர தூரத்து உறவும்தான்.

“அந்த மனிசன் வாயத்தொறந்து சென்னென்டா... இவனியள் ஒருக்கக்கு ஒம்பது தரம் தாரொண்டும்”

“அப்ப என்னத்தியன் பேசிப் பேசி நீக்கிய. எங்கசரி போக முந்திப் போங்கோ” அவள் விசை கொடுத்து ஆளை எழுப்பி விட்டாள்.

“இது வெறுங்காலோட போகவாண. இந்தச் செருப்பப் போட்டுக்கோங்கொ. சேட்டும் ஊதையெனா... மாத்திக்கோங்கொ. அந்தந்த எடத்துக்கு அதுபோல போகோணும்.”

பாரி நாணா புதுக்கோலத்துடன் புறப்பட்டான்.

தாரோட் அவனுக்கச் சுடவில்லை. செருப்போடு நடப்பதுதான் ஒரே தடுமாற்றமாக இருந்தது.

இலியாஸ் ஹாஜிக்கு இப்படியொரு நல்லெண்ணம் எப்படி வந்ததென்று அவனுக்குப் புரியவில்லை.

கால்கள்தான் நிலத்திலென்றாலும் அவனது கண்களென்னவோ மின்கம்பிகள் எப்படியெல்லாம் கூரைகளுக்கு மேலாலும் மரங்களுக் கிடையாலும் பரவிச் சென்றள்ளன என்பதைப் பதிவு செய்துகொண்டே வந்தது.

“ஹாஜியார்...”

“ஆ... பாரியா வா வா”

உள்ளே புகுந்தவன் ஒருகணம் தடுமாறினான்.

“இங்க வா”

தன்பக்கத்தில் அதுவும் சொகுசுக் கதிரையில் இருக்க வைத்துக் கொண்டார். “மகள் குடிக்க என்னத்தசரி கொணுவாங்கொ” உள்ளே பார்த்து ஓடர் கொடுத்தார்.

“ம்... கலியாணம் கலியாணம் புடிச்சி நல்ல சந்தோஷமா நீக்கியபோல” தொந்தி குலுங்கச் சிரித்தார்.

நடந்துவந்த களைப்பைத் தணிக்குமாப் போல் ஒரேஞ் பூஸ் இதமாகத் தொண்டைக்குள்ளால் இறங்கியது. எப்போது பேச்சை ஆரம்பிப்பார் என்ற எதிர்பார்ப்பு வேறு.

“ம்... ஒரு காணியள வித்துப்போட்டு பெஞ்சாதி ஊருக்குப் போகப்போறமெண்டு கேள்விப்பட்ட மெய்யா?” ரொம்ப அக்கறையோடு விசாரித்தார்.

“அட இதுக்கா வரச்சொல்லீக்கிய”

அவனது அங்கமெல்லாம் இலத்திரன் கள் பாய்ந்தோடுவது போல... மனக்குமுறல் வார்த்தைகளாய் கொப்பளிக்கத் தயாராவது போல...

“ஓ ஹாஜியார்”

“பாரி நாங்க நீங்க பொறத்தியல்ல. விக்கியென்டா என்னக்கட்ட சொல்லுங்கொ. வேறு யாருக்கட்டயாலும் வாய் தொறக்க வாணா...”

அவனை, அவனால் கட்டுப்படுத்திக் கொள்ள முடியவில்லை. பாய்ந்து குத்திக் குதறவேண்டும் போன்ற ஆவேஷம்... சுடக்கென்று எழுந்தான்.

“மெய்தான்... விக்கப்போறதுதான் ஹாஜி... ஆனா இந்த ஊரானியள் ஒத்தனுக்காலும் குடுக்கியல்ல”

அதற்கு மேல் அவன் அங்கே இருக்கவில்லை. ஒரே பாய்ச்சலில் வெளியே பாய்ந்துவிட்டான்.

இலியாஸ் ஹாஜி மின்சாரம் பாய்ந்தது போல் விழிகள் குத்திட்டு அப்படியே சாய்ந்து நின்றார்.

**சனியன் தொலைக!
தில்லைச்சீவன்**

காற்றும் நீரும் இலை சருகும்
காயும் புசித்து பசிநோயை
மாற்றித் தெருவில் மதவோரம்
மாறாவிடற்கை உபாதையினால்
சீற்றங் கொண்ட மனம் எரிய
சினந்த விறைப்பைக் கைபற்ற
ஆற்றல் அழிந்து அசதியினால்
அங்கே ஒருவன் கிடக்கின்றான்

வானம் கூரை நிலம் தொட்டில்
வண்ணங் காட்டும் வெண்முகில்கள்
கானம்பாடித் தாலாட்டும்
கரியகுருவி காகம்கண்
ஈரம் பார்த்து உயிரின்னும்
இருக்கக் கண்டு கரைந்தேகும்
பாரம் பூமிக்காக்கி மதகின்
பக்கம் குறண்டிக் கிடப்பவனை

இகழ்வார் இவனுக் கிது இடமோ
எத்தனை பெண்புரசு வந்து தினம்
அகலுமிடத் திலாடை யின்றி
அசிங்கம்...! ஒரு ஆடைதர
எவரும் இல்லை, இவனும் அகலான்
இவ்வூரின் சாபம் போலும்
சவமா னாலே அரசுண்டு
தாழ்கும் சனியன் தொலைக என்றார்.

கடிதங்கள்

1

பன்மொழிப் புலவர் இரண்டு மாதங்க
ளாக ரொம்பவும் முடியாமல் இருந்தார்.
பார்வை மங்கி, நினைவாற்றல் குறைந்து
கஷ்டப்பட்டார். இப்போது சற்றுப் பரவா
யில்லை. வீட்டுக்குள் மட்டும் நடமாடுகிறார்.
த.பி. செல்வம் காலமாகி இரண்டு ஆண்டு
கள் ஆகப் போகிறது. உங்களுக்கு இது
தெரிந்திருக்கும் என நினைத்துக் கொண்
டோம். துரையாஜும் மற்றும் நண்பர்களும்
இங்கு நலம்.

சென்னை வரும்போது இராஜபாளையம்
வந்து போகவேண்டும் என ஆசைப்
படுகிறோம்.

உங்களது வாழ்க்கை வரலாறு நூல்
ஆம். அது எளியவர்களுக்கெல்லாம் ஏற்றம்
தரும்! இளைஞர்களுக்கு அது வழிகாட்டி
யாக அமையும். உங்களது சிறுகதைகள்
சிங்களத்தில் நூலாக வெளிவந்திருப்பது
அறிந்து பெரிதும் மகிழ்கிறேன். ஒரு
எழுத்தாளனுக்கு அதுவேதானே உலக
அங்கீகாரம். இலக்கியத் துறையில்
உங்களது உழைப்பு மகத்தான சாதனை.
உங்களது சுய வரலாறும் சிங்கள
மொழியில் நூலாக வெளிவரவேண்டு
மென்று ஆசைப் படுபவன் நான்.
மல்லிகைக்கு எனது வாழ்த்துக்கள்

இராஜபாளையம்
கோ. மா. கோதண்டம்.

2

முப்பத்திநாலாவது ஆண்டுமலர் படித்
தேன். நன்று. மலர் கனதியானதும்
இலக்கியம் மிளிர்வதுமாய் வெளிவந்ததை
யிட்டு எனது பாராட்டுகள். செங்கை
ஆழியானின் 'ஈழத்துத் தமிழ் இலக்கியத்
தில் ஈழகேசரியின் பங்களிப்பு' என்ற

ஆராய்ச்சிக் கட்டுரை ஆழம் மிக்கதும்
வரலாற்றுத் தன்மை கொண்டதுமாகும்.

பிற பத்திரிகைகள் செய்யாத, பரிசு
பெற்ற 15 எழுத்தாளரது படங்களை
அட்டைப் படமாகக் கொண்டு வந்து,
இலக்கிய உள்ளங்களின் பாராட்டைப்
பெற்றுள்ளீர்கள்.

மேலும் உங்களது சுயசரிதம்
'எழுதப்படாத கவிதைக்கு வரையப்படாத
சித்திரம்' - புத்தகமாக வெளியிடுவதை
யிட்டு மகிழ்ச்சி.

வண்ணை
சோ. சிவராஜா

3

நான் ஆசிரியர் டொமினிக் ஜீவா
அவர்களை அறிவேன் தான் பெற்ற அனுப
வங்களை மற்றவர்களுடன் பகிர்ந்து
கொள்வதில் மிகுந்த ஆர்வம் கொண்டவர்,
வெளியில் சொன்னால் தன் மாணம் போகிற
விடயமாக இருந்தாலும் அதில் படிப்பினை
பெறக்கூடியவாறு தனது அனுபவத்தைச்
சொல்லும் பான்மை நயக்கத்தக்கது.

மல்லிகைக்கு நல்லதோர் பாத்திரம்
தமிழ்ச் சஞ்சிகைகளுக்கிடையே கிடைத்து
ள்ளது. மல்லிகையைப் பேசும்போது ஒரு
தனி மனிதனும் நினைவு கூரப்படுகின்றார்.
அவர் டொமினிக் ஜீவா ஆவார்!

இவரது பத்திரிகைப் பணி நினைவு
கூரப்படும்போது அறிஞர் சித்தி லெப்பை
யின் பத்திரிகைப் பணியுடன் ஒப்பு நோக்கப்
படலாம். சித்தி லெப்பை குறித்துத் தமிழ்ப்
பேராசிரியர் சி. தில்லைநாதன் வார்த்தை
யில் கூறுவதாயின் - சம்பாதிக்க வேண்டு
மென்றோ, பிரசித்தி தேட வேண்டுமென்றோ
அல்லது பத்திரிகைக் கலையை வளர்க்க
வேண்டுமென்றோ அவர் கருதினாரல்ல!'

இது ஜீவா அவர்களுக்கும் பொருந்தும்

மாதம்பை
கே. முனாஸ்

‘துரைவி’ அவர்களுடைய முழு அளவுப் படத்துடன் வெளிவந்த மல்லிகை நெஞ்சை அள்ளிக் கொண்டது. அவரது அட்டைப்படம் கண்டவுடன் இவர் ராணி மில் முதலாளி அல்லவா? ரொம்ப நல்ல மனிதர்’ என்று என் கணவரும் புகழ்ந்தார். மாத்தளையில் இருந்த காலத்தில் இந்தக் கல்ப்படம் சூழ வியாபார உலகில் அவரது ராணி மில் தயாரிப்புகள் எப்படி இதயம் கவர்ந்தன என்பதை நானறிவேன். இன்றும் கூட கல்யாண வைபவங்களுக்கு அவரது நிறுவனத்தின் தயாரிப்புகள் பெருமளவு விற்பனையாகின்றன. மிகப் பொருத்தமான தருணத்தில் அவரது அட்டைப்படம் தாங்கி வெளிவந்த மல்லிகையை எவ்வளவு பாராட்டினும் தகும

டயானாவின் மரணத்தின் போது. மல்லிகையில் நீங்கள் வெளியிட்ட கருத்து சம்பந்தமாக வாசகர் ஒருவர் விமர்சனம் செய்திருந்தாரே, அதற்கு இப்போது பதில் தரவேண்டுமென்று நினைக்கின்றேன். சரிந்து விழுமின்ற மன்னராட்சிக்கு முட்டுக் கொடுக்க வேண்டாம் என்று அவர் உங்களைக் கேட்டுக் கொண்டிருந்தார். ‘Diana - Her New Life’ என்ற Andrew Morton இன் புத்தகம் படித்தபோது டயானா என்ற இளவரசி எப்படி ஒரு சாதாரண மனுஷியாக வாழ்ந்தாள் என்பதற்குப் பல ஆதாரங்கள் கிடைத்தன. மன்னராட்சி, மாளிகை வாழ்வு பற்றி அவர் பகிரங்கமாக விடுத்த அறிக்கைகள், “எனது வாழ்வு ஒரு சித்திரவதை” என்று தன் திருமண வாழ்வைப்பற்றி அவர் கூறிய கருத்துகள், தனது குழந்தைகளை மிகவும் எளிமையாக வளர்ப்பதற்கு அவர் எடுத்துக் கொண்ட முயற்சிகள், அரச குல கட்டுப்பாடுகளை மீறி சாதாரண பொதுஜனங்களுடன் அவர் பழகிய விதம், முடியாட்சியின் பிடியைவிட்டும் வெகு தூரம் பறந்து சென்று தனித்து வாழ அவர் துடித்த துடிப்பு, செஞ்சிலுவைச் சங்கத்துடனான அவரது தொடர்புகள், அந்நிறுவனத்தைப் பிடிக்காவிட்டாலும்கூட சேவை வழங்கும்

தாபனமாக அதைக் கண்டு தனது பணியை அவர் மேற்கொண்ட விதம், தனது பணியாட்களைக்கூட சகோதரர்களைப் போன்று நடாத்திய பாங்கு ... இரண்டு ஆண்மக்களும் வரலாற்றுப் பெருமைமிக்க பாரம்பரியத்தைக் கொண்டு இருந்தமையை இழிவுபடுத்தக் கூடாதென்ப தற்காக அவர் பல இடங்களில் தனக்கு நேர்ந்த துயரங்களைச் சகித்துக் கொண்டார். மற்றப்படி விட்டு விடுதலையாகி விடவே அவருள்ளம் துடித்துக் கொண்டிருந்தது. முடியை அவமதிக்காத விதத்தில் அவர் கவனமாக நடந்து கொண்டதற்குக் காரணமும் அதுதான். நான் படித்த இந்த உண்மைகளை உங்களுக்கும் தெரியப் படுத்துவதில் எனக்கு மிக்க மகிழ்ச்சி.

(பிங்குனிப்பு: ஆண்டுமலர் கிடைக்கப் பெற்றேன். அட்டையில் எழுத்தாளர் புகைப்படம் SUPERB)

கெக்கிராவை
ஸஹ்ரானா

5

எத்தனை விதமான கஷ்டங்கள், சோதனைகள் இடைக்கிடையே வந்துள்ள போதிலும் கூட, மல்லிகை மாசிகையை நீங்கள் தொடர்ந்து நடத்தி வருவதை எண்ணி உண்மையாகவே உங்களிடமிருந்து எனக்கு ஏற்கனவே பெருமதிப்பு உண்டு.

இத்தனை சிரமங்களுக்கு மத்தியிலும் உங்களால் எப்படி நிமிர்ந்து நிற்க முடிகிறது என நான் அடிக்கடி ஆச்சரியப்படுவதுண்டு. உங்களைச் சூழ உள்ள நண்பர்களின் ஆதரவு மலம்தான் அதற்குக் காரணம் என என்னால் புரிந்து கொள்ள முடிகிறது.

என்னைப் போன்ற இளசுகள் உங்கள் பக்கம் பக்கத் துணையாக எதிர்காலத்தில் நின்று பிடிப்போம் என உறுதி கூறுகிறேன். மல்லிகைப் பரம்பரையைத் தொடர்ந்து வளர்த்தெடுங்கள்.

குருநாகல்
ம. ராஜேந்திரன்.

டொமினிக் ஜீவா

முன்னரைப் போல, சிங்கள எழுத்தாளர்களினது படைப்புகள் மல்லிகையில் இடம் பெறுவதில்லையே, என்ன காரணம்?

பசறை ச. சடகோபன்

மொழிபெயர்ப்பாளரின் ஒத்துழைப்பு இல்லாமல்தான் காரணம். தரமான மொழிபெயர்ப்பாளர், சிங்களத்திலிருந்து அல்ல, வேறு எந்த மொழியிலுள்ள தரமான படைப்பாக இருந்தாலும் மொழி பெயர்த்து அனுப்பினால் அது வரவேற்கப்படும்.

பிறக்கப்போகும் 2000 - மாம் ஆண்டை நீங்கள் எப்படி வரவேற்றீர்கள்?

சன்னாகம் க. கருணாகரன்

35 - வது ஆண்டுமலரை அந்த ஆண்டு ஜனவரியில் வெளியிட்டு வைப்பேன். இதைத்தவிர மல்லிகை ஆசிரியரிடமிருந்து என்னத்தை எதிர்பார்க்கிறீர்கள்?

யாழ்ப்பாணத்திலிருந்து மல்லிகை வெளிவந்ததற்கும் இங்கு மல்லிகையை வெளியிடுவதற்கும் உள்ள வேறுபாட்டை உணருகிறீர்களா?

உடுவில் எம். நாகநாதன்

அங்கு இருந்தபோது இருந்த சூழ்நிலை வேறு. இங்கு வந்த பின்னர் இருக்கும் சூழ்நிலை வேறு. இதைத் தெளிவாகப் புரிந்து வைத்திருப்பவன் நான். எனவே எங்கிருந்தாலும் மல்லிகையை வெளிக் கொண்டுவரவில்லை. எனக்கு எந்தவிதமான பிரச்சனைகளும் இல்லை. மனசில் தனித்துவமான ஓர் மழுமும் துணிச்சலும் தேவை. அவைகள் என்னிடம் நிறையவே இருக்கின்றன. பாதையும் தெளிவாக இருக்கிறது.

மறைந்த ஒலிபரப்பாளர் எஸ்.கே.புராஜ சிங்கம் அவர்களைப் பற்றிய உங்களுடைய அபிப்பிராயம் என்ன? கொழும்பு - 6. எம். கோபாலன்

மாச் 94 மல்லிகையில் அட்டைப் படத்தில் அவரது உருவத்தைப் பதித்திருந்தேன். கார்த்திகேச சிவத்தம்பி அவர்கள் அட்டைப்படக் குறிப்பு எழுதியிருந்தார்.

அது தவிர, அன்னாரது இறுதிச் சடங்கில் கலந்து கொண்டு கனத்தை மயானத்தில் இறுதி அஞ்சலியுரையும் நிகழ்த்தினேன். இதிலிருந்தே எனது அபிப்பிராயத்தை நீங்கள் புரிந்து கொள்ளவும்.

மல்லிகை எனக்கு ஒழுங்காக கிடைக்க என்ன செய்ய வேண்டும்?

நீர்கொழும்பு எம்.ஆர்.சபேசன்

34 ஆண்டுகளுக்குப் பின்னரும் இப்படி கேட்பது எனக்கு ஆச்சரியமாக உள்ளது. மல்லிகை இதழில் அதன் முகவரி உள்ளது சந்தா அனுப்பினால் ஒழுங்காகக் கிடைக்கும். இலக்கிய ஆர்வமுள்ளவர்கள் இப்படி கேள்வி கேட்டுக் கொண்டிருக்கமாட்டார்கள்.

மல்லிகைதான் உங்களது வாழ்க்கையா? ஹட்டன் - ருபராணி

எழுதுவதுதான் எனது வாழ்க்கை. அது தவிர, வேறு எந்த விதமான வருமானமும் எனக்கில்லை. இதைச் சிலர் புரிந்து கொள்வதுமில்லை. புரிந்து கொள்ள முயற்சிப்பதுமில்லை.

உங்களுடைய சுயவரலாறு நாலுருவில் வெளிவர இருப்பதாக மல்லிகையில் படித்தேன். அது விற்பனைக்கு எப்பொழுது வரும்?

கண்டி க. நவநீதன்

வலு வேகமாக அந்த நூல் தயாராகிக் கொண்டிருக்கிறது. கடந்த சில மாதங்களாக அந்தப் புத்தக வேலையாகத் தான் கடுமையாக உழைத்துக்

கொண்டிருக்கிறேன். புத்தக வேலை பூர்த்தியானதும் விற்பனைக்கு அது வரும். இந்த நூல் சிறுகதையல்ல, நாவல்ல, கட்டுரைத் தொகுதியு மல்ல. ஓர் எழுத்தாளனின் சுய வரலாற்று நூல். எந்த வகையான ஒளிப்பு மறைப்புமற்று, மண்புழுவாக இருந்த ஒரு மனிதன் எழுத்தாளனாக மலர்ந்ததை, வெகு தெளிவாகச் கூறியிருக்கின்றேன்.

மனசு இப்போது புதிதாக மலர்ந்த புவைப் போல இருக்கின்றது.

சமீபத்தில் நீங்கள் படித்த நல்ல நூலைப்பற்றி...

மானிப்பாய் ஆர்.குணாளன்

வேலைப் பளு காரணமாக நான் நூல்களைத் தேடிப் படிக்க இயலவில்லை. எனவே இக்கேள்விக்கு என்னால் சரியான பதில் சொல்ல முடியவில்லை.

பிறந்த நாள் தொட்டு யாழ்ப்பாணத்தில் வாழ்ந்து பழக்கப்பட்டவர்கள் நீங்கள். கொழும்பு வாழ்க்கை உங்களுக்கு ஒத்துப் போகின்றதா?

மருதானை எஸ்.சிவசாமி

ரோமாபுரிக்குப் போனால் ரோமனை போல நட, பாம்பு தின்னும் ஊருக்குப் போனால் நடு முறி எனக்கு என்ற பழமொழிகள் எனக்கு நன்கு தெரியும்

பலமும் வீரியமும் கொண்ட முற்போக்கு முகாமைச் சேர்ந்த பல முத்த எழுத்தாளர்கள் மறைந்து வருகின்றனரே, இது உங்களது முற்போக்கு முகாமைப் பாதிக்காதா?

ஜாஸல் க. சதாசிவன்

பாதிக்கும்; நிச்சயமாகப் பாதிக்கும். அதற்காக இயற்கையை நாம் வெல்ல இயலுமா? நமது முகாமை எடுத்துக் கொண்டால் - நான் உட்பட - கிழகு தட்டிப் போனவர்கள். இயற்கையின் காற்று வீச்சில் உதிர்ந்து போகக் கூட இலைகள், சருகுகள். இளந்தலை

முறையினர் நாங்கள் எங்களையே அர்ப்பணித்துப் போராடி வென்றோடு துத் தந்துள்ள இலக்கிய சாதனைகளின் தளத்தில் நின்று தங்களின் இருப்பை நிறுவிக் கொள்ள வேண்டும் அப்படி நிறுவ வேண்டியது இளந்தலை முறையினரின் தலையாய கடமை.

நாங்கள் பேனா பிடித்த காலத்தில் எங்களுக்கும் எங்களது மொழிக்கும் இருந்த தடைகளை எங்களது செயலால் உடைத்துச் சுக்கு நூறாக்கி விட்டோம். எங்களது தோள்களில் நின்று அவர்கள் ஈழத்து இலக்கிய உலகைப் பார்க்கலாம். சிலரால் பெரிசுகள், நைன்ரியன் என்ச் சொல்லப் படுபவர்களின் அர்ப்பணிப்பை அலட்சியம் செய்து விட்டு இனி ஒரு ஆரோக்கியமான ஈழத்து இலக்கியம் முன் கொண்டு செல்லப்பட முடியாது என்பதை உணருவது நல்லது.

மறைந்த துரை விஸ்வநாதன் அவர்களது இழப்பு பெரிய இழப்புத்தான். அந்த இழப்பு உங்களை எத்தகைய வண்ணம் பாதித்துள்ளது?

மாத்தளை கே. ராஜேந்திரன்

அவர் உயிரோடிருந்து நம்முடன் தினசரி பழகிக் கொண்டிருந்த காலத்தில் அன்னாரது பெருமையும் சிறப்பும் பலருக்குத் தெரியவில்லை. அவர் இன்று இல்லாததை ஒவ்வொரு நாளும் உணருகின்றேன். கொழும்புச் சுற்று வட்டாரத்திலுள்ள பல எழுத்தாளர்களை ஒன்றிணைக்கும் ஒரு மையமாக அவர் செயல்பட்டார்.

என்னைப் பொறுத்தவரை பாரிய இழப்புத்தான் அது.

இந்திய அரசியல் என்ன இப்படிப் போகிறது பதுளை எம்.ஆர்.ராஜன்

அதுதான் இந்திய அரசியல். இதை வேறு பெயர் கொண்டும் அழைக்கலாம். இதுதான் ஜெயலலிதா அரசியல்.

உங்களுடைய சிறுகதைகளையும் சிங்களத்தில் மொழிபெயர்த்து அதைப் புத்தகமாக வெளியிட்டுள்ளீர்கள். அதைப்போல வேறு சிங்கள நூல்கள் மல்லிகைப் பந்தலில் இருந்து வெளிவரவுள்ளதா?

வவுனியா கே. ரகுநாதன்

மல்லிகை எழுத்தாளர் "சுதாராஜ்" அவர்களுடைய சிறுகதைகளைச் சிங்களத்தில் மொழி பெயர்த்து அதை நூலாக வெளியிடுவதில் ஈடுபட்டு வருகின்றேன். சீக்கிரம் அது புத்தகமாக வெளிவரும்.

யாழ்ப்பாணத்திலென்றால் மொழிப் பிரச்சினை இல்லை. இப்பொழுது கொழும்பு வாசியாகக் காலான்றி விட்டீர்கள். உங்களுக்குச் சிங்கள மொழி தெரியுமா? கொழும்பு - 13 ஆர். கோபாலதாஸ்

ரிக்க ரிக்கத் தன்னுவ

இன்றைய தமிழ் சினிமாவைப் பற்றிப் பலரும் பலவிதமாக விமர்சிக்கின்றனர். சிலர் கடுமையாகக் கூட எழுதுகின்றனர் - பேசுகின்றனர்; உங்களுடைய அபிப்பிராயம் என்ன?

நான் கூட இன்றைய சினிமாவை விமரிசித்தவன் தான். அதே சமயம் பல இளந்தலைமுறையினர் அந்தத் துறைக்குள் புகுந்து கொண்டு அவர்கள் செய்யும் சாதனைகளைப் பார்த்துப் பெருமைப்படுகின்றேன். இதில் துரதிர்ஷ்டம் என்னவென்றால் தரமான படங்களைச் சின்னத்திரையில் தான் இதுவரை பார்த்துள்ளேன். நானாகச் சேரனது சில படங்களைத் தியேட்டரில் பார்த்து உண்மையாகவே மனத் திருப்தி அடைந்துள்ளேன். கிராமத்தின் வயலேர மண்ணைத் தட்டிவிட்டு ஊரை விட்டு வந்த இவர்களைப் போன்ற இளைஞர்களின் ஊக்க முயற்சி எதிர்காலத் தமிழ் சினிமாவை நிர்ணயிக்கப் போவது நிச்சயம்.

பல இலக்கியப் புத்திஜீவிகள் தங்களது மேதா விவாசத்தை வெளிக் காட்டிக் கொள்ள நினைத்து, தமிழ்ச்

சினிமாவை மட்டந்தட்டி எழுதுவதைப் பார்த்து எனக்கு மனசுக்குள் ஏற்கனவே எரிச்சல் ஏற்பட்டதுண்டு. அவர்களுக்குப் பாரிய நஷ்டங்களோ பொறுப்புக்களோ இருப்பதில்லை.

சமீபத்தில் சின்னத் திரையில்தான் 'ஹவுஸ் புல்' படம் பார்த்தேன். பெரிய திரையில் இத்தகைய படங்களைப் பார்க்க முடியவில்லையே என்ற ஏக்கம் என் மனசை வாட்டியது. அப்படியே பிரமித்துப் போய்விட்டேன். ஒரு இத்தாலியன் அல்லது ஜப்பான் காரன் இத்தகைய படத்தைத் தயாரித்திருந்தால் நமது அறிவுலக மேதைகள் அதைப்பற்றிப் புகழ்பாடியிருப்பார்கள். இந்தப் படத்தைத் தயாரித்தவன், நெறிப்படுத்தியவன், நடத்தவன் தமிழன்! இப்படியான சாதனைகளைப் பாராட்டிவிட்டால் நமது அறிவுலகப் புலமை என்னாகிறது? எனவே பாராட்டத் தயக்கம், பின்னடைவு.

இந்தத் திறமைக்கு எனது பாராட்டுக் களை மனத் திறந்து தெரிவிக்கின்றேன். அதே சமயம் இந்தத் திரை ஒவியத்தைத் தயாரித்து, இயக்குவீது, நடத்தப் பார்த்திபன் அழுது வடிந்து கொண்டு வெகுஜன ஊடகங்களுக்குக் கொடுத்த பேட்டிகள்தான் எனக்கு எரிச்சலை மூட்டின. தோல்வி, வெற்றிகள் அல்ல ஒரு கலையை நிர்ணயிப்பது. இவைகளையும் மீறிய சரித்திரப் பதிவுகள்தான் ஒரு படைப்பின் வெற்றி.

தமிழகத்திற்கு நீங்கள் வந்து நீண்ட நாட்களாகிவிட்டனவே. எப்பொழுது சென்னை வர உத்தேசம்?

சென்னை 17. ச. தேவதேவன்
பல தடவைகள் தமிழகம் வந்து போக முயற்சித்துள்ளேன். வசதி வாய்ப்புக் கிடைக்கவில்லை. சுயம் வந்து சென்னையிலுள்ள நண்பர்களை மாத்திரம் பார்த்துவிட்டுப் போவது எனது உத்தேசமல்ல. ஏதாவது விழாக்கள், எழுத்தாளர் மகாநாடுகள் நடந்தால் அங்கு வந்து கலந்து கொள்ளலாம் என்று எனது எண்ணம்.

பலரை ஒரேயிடத்தில் சந்திக்கலாம், பேசலாம், நட்பைப் புதுப்பிக்கலாம் என்பதே எனது விருப்பம்.

உங்களது சுயசரிதை வித்தியாசமானது, தாக்கமானது, சுவை நிரம்பியது. இப்படியாகச் சுயசரிதை எழுத வேண்டுமென்ற நோக்கம் உங்களுக்கு எப்போது தோன்றியது?

கண்டி ந. வேணுகோபால்

எனது மணிவிழாக் காலகட்டத்தில் பல மேடைகளில் நண்பர்களால் இந்த வேண்டுமென வையக்கப்பட்டது. அத்துடன் கன்னட, ஆந்திர, கேரள எழுத்தாளர்கள்தான் தமது சுயசரிதையை உண்மைக்கு உண்மையாக எழுதியுள்ளதைப் படித்துப் பார்த்து வியந்திருக்கின்றேன். அவர்களைப் போலவே மனத் தூய்மையுடன் திறந்த நெஞ்சுடன் எனது சுய வாழ்க்கை வரலாற்றை எழுத வேண்டுமென விரும்பினேன். அதன் அடிப்படையிலேயே தொடரை மல்லிகையில் ஆரம்பித்தேன். அது புத்தக உருப் பெறவேண்டுமெனப் பலரும் விரும்பினர். அதைப்பொட்டி ஓயாது உழைத்து அதைப் புத்தகமாக மல்லிகைப் பந்தல் மூலம் வெளியிட்டுள்ளேன். கொஞ்சம் அவகாசம் தாருங்கள் கூடிய சீக்கிரம் அந்த நூலை உங்களது கரங்களில் சமர்ப்பிக்கின்றேன்.

சிங்கள மொழியில் உங்களுடைய சிறுகதைத் தொகுதி வெளிவந்ததன் பின்னர் அதன் அருபவங்கள் எப்படிப்பட்டவையாக அமைந்தன.

வவுனியா ஆர். ரஞ்சன்

எனக்கு இது புது அருபவம். சிங்கள மொழியில் அந்த நூலைப் பற்றிப் பல விமரிசனங்கள் எனக்கு வந்துள்ளன. பல சிங்கள எழுத்தாளர்களுக்கு இப்பொழுது என்னைப் பற்றித் தெரிய

வந்துள்ளது. அடுத்து மல்லிகைப் பந்தல் வெளியீடாக சுதராஸ்து அவர்களின் சிறுகதைகளைச் சிங்களத்தில் வெளியிட ஆவன செய்து வருகின்றேன்.

நண்பர் டானியலை நீங்கள் மறுந்து போய்விட்டார்களா? முன்னம் யாழ்ப்பாணத்தில் இருந்தபோது அன்னாரது ஞாபகக் கூட்டங்களை நடத்துவீர்கள். கொழும்பில் அவரை ஞாபகப்படுத்தக் கூட்டமேதாவது ஏழுங்கு செய்வது நல்லது இல்லையா?

கொழும்பு - 2 க. சிவதாசன்

எனது ஆசையும் இதுதான். நான் மாத்திரம் முனைந்தால் மாத்திரம் போதாது. பானியஸ்து தனி அபிமான முள்ளவர்கள் ஒன்று சேர்வதுதான் இதற்கான அவசரத் தேவை. அப்படி ஒன்று கூடுபவர் ஒருங்கிணைந்து செய்யும் வேலை இது.

இந்த நாட்டில் இன்று இளைய தலை முறையினர் நிறைய எழுதி வருகின்றனர். அவர்கள் மத்தியில் ஒரு வகையான இணைப்பேதும் இல்லை. இவர்களனை வரையும் இப்படியே உதிரிகளாகப் போக விடலாமா? உங்களைப் போன்ற மூத்த எழுத்தாளர்களுக்கு இவர்களை வழிநடத்தத் தாழ்மிகப் பொறுப்பேதும் இல்லையா?

மாத்தளை ச. போகேஸ்வரன்

நீங்கள் சொல்வதை நான் பூரணமாக ஒப்புக்கொள்ளுகின்றேன். இவர்கள் அனைவரையும் ஒருங்கு சேர்க்க வேண்டியது அவசியம் தேவை எனக் கருதுகின்றேன். இதற்கு என்னைப் போன்றவர்கள் முன்கையெடுத்தால் போதாது. இளந்தலைமுறையினர் இதில் ஊக்கம் செலுத்த வேண்டும். ஒத்துழைக்க வேண்டும். அடிக்கடி கலந்துரையாடி, கருத்துப் பரிமாறல் செய்யக்கூடிய தொடர்பு நமக்குள் இருக்க வேண்டும் முயற்சிக்கின்றேன்.

லக்கிலேண்ட் பிஸ்கட்ஸ் மெனிபெக்சர்ஸ்

நத்தரம்போத்த, குண்டாலை.

தொலைபேசி இல : 08 - 224217, 232574

பெக்ஸ் இல : 94 - 8 - 233740

- ✦ பிஸ்கட் உற்பத்தித் துறையில் பன்னெடுங்கால அனுபவம்,
- ✦ லக்கிலேண்ட் பிஸ்கட்ஸ்
- ✦ அன்றும், இன்றும் இல்லங்களிலுள்ள அனைவரது இனிமைச் சுவையும், தெரிவும் லக்கிலேண்ட் பிஸ்கட்ஸ்
- ✦ இப்போது நவீன இயந்திரங்களினால் சுத்தம், சுகாதாரம் பேணி தயாரிக்கப்படும் லக்கிலேண்ட் உற்பத்திகள் நாடெங்கும் கிடைக்கின்றன.
- ✦ லக்கிலேண்ட் பிஸ்கட்ஸ் சுவைகள் பல
- ✦ அவற்றில் சில,
- ✦ லக்கிலேண்ட் மாரி
- ✦ வளரும் குழந்தைகளுக்கு போஷாக்கு தரும் லக்கிலேண்ட் பேபி மாரி
- ✦ லக்கிலேண்ட் லெமன் பப்
- ✦ லக்கிலேண்ட் கிறீம் கிரேக்கர்ஸ், சோல்ட் கிரேக்கர்ஸ்
- ✦ லக்கிலேண்ட் ச்செரிஸ் நட்ஸ்
- ✦ நாவுக்குச் சுவை சேர்த்து, நானிலமெங்கும் புகழ் பரப்பும்
- ✦ லக்கிலேண்ட் பிஸ்கட்டுகளை எல்லாக் கடைகளிலும் கேட்டு வாங்குங்கள்.

Luckyland Biscuits

201 - 1/1 ஸ்ரீ கதிசேன் வீதி, கொழும்பு -13, முகவரியைக் கொண்டவரும் ஆசிரியரும் வெளியிடுபவருமான பொமினிக் ஜீவா அவர்களுக்காக கொழும்பு -12 பேர் பெக்ஸ் அச்சகத்தில் அச்சிட்டு வெளியிடப்பெற்றது

மல்லிகைக்கு எமது வாழ்த்துக்கள்

PARA EXPO PRODUCTS (PVT) LTD.

*Exporters of
Non Traditional
Sri Lankan Foods*

30, Sea Avenue,
Colombo -3.
Tel :- 573717